

θ α ν ά σ η ς τ ρ ι α ρ ι δ η ς

LIBERTÉ

θάνατος για δύο πρόσωπα σε δυο πράξεις

*Η ελευθερία σας είναι άχρηστη
αν δεν φάτε, αν δεν πιείτε,
αν δεν κοιμηθείτε μαζί μας.*

σημείωση

Το *Liberté* (όπως και κάθε άλλο γραπτό μου) είναι (σωστότερα: θα ήθελα να είναι) μια ακόμη αφήγηση προορισμένη για να διαβαστεί. Η θεατρική φόρμα που χρησιμοποίησα ήταν μονάχα το μέσο που ένιωσα προσφορότερο για να καταγράψω μια ιστορία για την *ελευθερία* – για την ολοκληρωτική σκλαβιά, τη θανατερή αιωνιότητα, αλλά και την ακατάλυτη ανθρώπινη ορμή που κρύβει μέσα της ετούτη η αινιγματική, πιθανώς και απάνθρωπη, λέξη.

Είναι προφανές πως ο τίτλος και αυτού του «έργου» μου (όπως άλλωστε και ο τίτλος του προηγούμενου «έργου» μου, *Fraternité*) παραπέμπει στο σύνθημα της Γαλλικής Επανάστασης (και όχι μόνο αυτής) *LIBERTÉ, EGALITÉ, FRATERNITÉ*. Το τρίπτυχο αυτό (που συνοδεύεται από τη διαφωτιστική απόληξη *OU LA MORT*), αν μεταφερθεί από το πολιτικό στο προσωπικό (: στο *ερωτικό*) επίπεδο, γεννά ένα τέρας – και συνακόλουθα, όπως συμβαίνει με τα τέρατα, γεννά δυνατότητες ακρότατης αγάπης που με ερεθίζουν ιδιαίτερα (φαντάζομαι, και κάθε άλλον).

Για το *Liberté* ισχύουν όσα σημείωνα και για τα προηγούμενα «θεατρικά έργα» μου (*La última noche ή οι καρχαρίες*, 2010, *Historia de un amor ή τα μυρμήγκια*, 2011, *Μένγκελε*, 2012, *Fraternité*, 2012): δεν γνωρίζω αν μπορεί να παρουσιαστεί στο θέατρο, αν έχει αυτό που ονομάζουμε «θεατρικότητα». Οι σκηνικές (;) οδηγίες που ενσωμάτωσα στο «έργο» ήταν για μένα απαραίτητο κομμάτι της αφήγησης. Αν κάποιος σκηνοθέτης (ή όποιος άλλος) νιώσει πως δεν του είναι χρήσιμες, ας τις αγνοήσει ή ας τις αλλάξει. Δεν έχω αντίρρηση, αντί για έναν άντρα και μια γυναίκα, να παίζουν δυο γυναίκες ή δυο άντρες ή ένας εγγαστρίμυθος με μια κούκλα – ή ακόμη και παιδιά. Εξάλλου, όπως επιμένω σε κάθε αντίστοιχη εισαγωγή των «έργων» μου, νιώθω πως όλες οι αφηγήσεις απευθύνονται σε παιδιά – οι ενήλικοι είναι ήδη πνευματικά νεκροί, γυαλιστερά ταριχευμένα πτώματα.

Μια ενδεχόμενη παράσταση του *Liberté* θα γεννούσε ένα σκηνικό –ή και όχι μόνον σκηνικό– ερώτημα: ο Π είναι πράγματι ένα κομμένο (και ηλεκτροδοτημένο) κεφάλι ή ένας αριμελής άνθρωπος που γίνεται θύμα μιας εξωφρενικής φάρσας; Αυτό το ερώτημα ας απαντηθεί *ελεύθερα* από ηθοποιούς και σκηνοθέτες (δικαιώνοντας, κατά κάποιον τρόπο, και τον τίτλο του έργου). Εξίσου *ελεύθερα* φαντάζομαι πως μπορεί να απαντηθεί το αντίστοιχο ερώτημα για την καταληκτήρια είσοδο της Αγαύης στις *Βάκχες* του Ευριπίδη: ποιος είναι το κομμένο κεφάλι πάνω στο θύρσο της; – ή ακόμη: ετούτο το καρφωμένο στο ραβδί της κεφάλι είναι μήπως ζωντανό ή περιφέρεται ως μακάβριο παραδειγματικό λείψανο; Οι άνθρωποι μπορούμε να απαντούμε *ελεύθερα* για τα κεφάλια των άλλων, για την αγάπη που σφυρίζει ολόλαμπρη πάνω από τους ξένους, νομίζουμε, λαιμούς.

θ. τ. – Ιούλιος 2012

ΠΡΟΣΩΠΑ: Η Φ, ο Π δεμένος σε ένα κρεβάτι, σκεπασμένος μέχρι το λαιμό.

~

ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1. [Πού βρίσκομαι;]
2. [Τι εννοείτε;]
3. [Δεν έχετε δικαίωμα να το κάνετε αυτό...]
4. [Ποια ώρα;]
5. [Από τι γύρεψα να ελευθερωθώ;]
6. [Είσαι τρελή... Είσαι τρελή και διεστραμμένη...]
7. [Πώς σε λένε;]
8. [Ωστε, λοιπόν, είμαι ένα τέρας...]

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

9. [Είσαι τόσο θλιβερή...]
10. [Τι εστίν αλήθεια;]
11. [Δεν μπορώ να πάω πουθενά... Είμαι ένα σκέτο κεφάλι...]
12. [Η αγάπη...]
13. [Βλέπομεν γαρ άρτι δι' εσόπτρου εν ανήγματι...]
14. [Μπορεί να εξηγηθεί αυτό που κάνεις...]
15. [Τότε δε πρόσωπον προς πρόσωπον...]
16. [Θέλω να το βάλεις στο μουνί σου...]

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1.

(Ένα κρεβάτι ανασηκωμένο σε σχεδόν κάθετη στάση, όπου είναι δεμένος ο Π. Η ηλικία του, απροσδιόριστη. Μπορεί να είναι 20 ή και 60 χρονών – μα προτιμότερο είναι να τείνει προς τα 33 χρόνια. Δίπλα του, σε μια καρέκλα, καθισμένη η Φ. Η δική της ηλικία εξαρτάται από τον Π: πρέπει να είναι μεγαλύτερη.)

Π: (Με τη βαθιά φωνή ενός ανθρώπου που συνέρχεται από κώμα. Έκπληξη, τρόμος και απορία μαζί.) Πού βρίσκομαι;

Φ: Ησυχάστε, κύριε... Είστε ασφαλής...

Π: (Με εξακολουθητική έκπληξη και τρόμο.) Πού βρίσκομαι; Τι είναι εδώ;

Φ: Αν θέλετε να κλάψετε, κάντε το... Οι γιατροί είπαν πως είναι φυσιολογικό να κλαίει κανείς όταν ξυπνάει...

Π: Οι γιατροί;

Φ: Οι γιατροί που παρακολουθούν την περίπτωσή σας...

Π: (Με προφανή ανησυχία.) Ποιοι είναι οι γιατροί; (Προσπαθεί να σηκωθεί.) Γιατί είμαι δεμένος;

Φ: Το προβλέπει το πρωτόκολλο... Όταν κάποιος ξυπνάει όπως εσείς, μπορεί να γίνει επιθετικός...

Π: Επιθετικός;

Φ: Ή να βλάψει τον εαυτό του...

Π: (Με έντονη ανησυχία.) Πρέπει να με λύσετε... Δεν θυμάμαι τίποτε... Ποιος είμαι;

Φ: Είναι φυσιολογικό... Δεν πρέπει να ανησυχείτε...

Π: (Με ακόμη μεγαλύτερη ανησυχία.) Τι συμβαίνει; Τι είναι όλα αυτά;

Φ: Θα σας τα πω εγώ... Αλλά...

Π: *(Την κόβει. Μιλάει με αυξανόμενη ένταση.)* Θέλω να με λύσετε...

Φ: Ηρεμήστε...

Π: *(Προσπαθεί να λυθεί. Φωνάζει.)* Λύστε με, σας λέω...

Φ: *(Ανεβάζει κι αυτή τον τόνο της φωνής της.)* Σας παρακαλώ, ηρεμήστε...

Π: *(Φωνάζει όλο και πιο δυνατά.)* ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΥΘΩ... ΜΕ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ... ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΥΘΩ...

Φ: Θα σας λύσω όταν πρέπει...

Π: *(Φωνάζει με όλη τη δύναμη της φωνής του.)* ΕΧΩ ΑΡΓΗΣΕΙ, ΣΑΣ ΛΕΩ...

Φ: *(Ανοίγει το συρτάρι.)* Θα αναγκαστώ να σας κάνω μια ηρεμιστική ένεση...

Π: *(Τρομοκρατημένος.)* Ένεση; Όχι ένεση...

Φ: Θα ήθελα να την αποφύγω, αλλά...

Π: *(Ουρλιάζει τρομοκρατημένος.)* ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΟΧΙ ΕΝΕΣΗ...

Φ: Ηρεμήστε, δεν θα κάνουμε ένεση...

Π: *(Ξεψυχισμένα, σαν να προσεύχεται.)* Όχι ένεση...

Φ: Πάντως είναι θετικό το ότι θυμάστε την ένεση...

Π: Ναι, ξέρω τι είναι η ένεση... Μου έχουν κάνει πολλές ενέσεις...

Φ: Είναι συχνά αναγκαία... Αλλά νομίζω πως τώρα δεν θα τη χρειαστούμε...

Π: Ποια είστε... Έχω αργήσει...

Φ: Δεν έχετε αργήσει... Πιστέψτε με... Δεν σας περιμένει κανείς...

Π: Πότε θα με λύσετε;

Φ: Όταν πρέπει... Πρέπει να ακολουθηθεί το πρωτόκολλο...

Π: Τι είναι το πρωτόκολλο;

Φ: Οι οδηγίες των γιατρών...

Π: Και οι γιατροί; Πού είναι οι γιατροί;

Φ: Ήταν εδώ προηγουμένως... Και θα ξανάρθουν...

Π: Νιώθω πολύ άσχημα... Νιώθω πως συμβαίνει κάτι κακό...

Φ: Τώρα είναι όλα καλά... Πλέον είστε καλά...

Π: Ποιος είμαι; Πώς με λένε;

Φ: Έχω εντολή να μην σας πω το όνομά σας...

Π: Γιατί;

Φ: Είναι η πρώτη μέρα... Το άκουσμα του ονόματος από την πρώτη μέρα μπορεί να δημιουργήσει απρόκλητες συνέπειες...

Π: Τι μπορείτε να μου πείτε;

Φ: Μπορώ να σας δώσω ένα περίγραμμα των γεγονότων...

Π: Ποιων γεγονότων;

Φ: Των γεγονότων που σας αφορούν...

Π: Ποια είστε;

Φ: Είμαι υπεύθυνη για εσάς...

Π: Είστε γιατρός;

Φ: Όχι...

Π: Νοσοκόμα;

Φ: Όχι...

Π: Τι είστε τότε... Μήπως είστε συγγενής μου;

Φ: Όχι...

Π: Γυναίκα μου; Κόρη μου;

Φ: Όχι, όχι... Είμαι υπεύθυνη για εσάς...

Π: Είστε ψυχολόγος;

Φ: Είμαι Παρακολουθήτρια Προσαρμογής...

Π: Δεν γνωρίζω τι θα πει αυτό...

Φ: Το λένε οι λέξεις... Παρακολουθώ τη μετάβαση και την προσαρμογή από το ένα περιβάλλον στο άλλο...

Π: Δεν γνωρίζω τέτοια ειδικότητα... Ξέρω ψυχίατρο, ψυχολόγο, ψυχαναλυτή...

Φ: Ας πούμε πως είμαι ένας εξειδικευμένος ψυχολόγος... Ασχολούμαι με μια ειδική κατηγορία περιπτώσεων...

Π: Είμαι, λοιπόν, ειδική περίπτωση...

Φ: Ναι, είστε...

Π: Γι' αυτό είμαι δεμένος;

Φ: Όχι... Είστε δεμένος επειδή το επιβάλλει το πρωτόκολλο...

Π: Τι έχω κάνει;

Φ: Δεν έχετε κάνει τίποτε...

Π: Σας παρακαλώ, πείτε τι έχω κάνει...

Φ: Σας επαναλαμβάνω, δεν έχετε κάνει τίποτε...

Π: (Σαν να μην την ακούει. Με ταραχή.) Έχω σιωτώσει; Ποιον; Πόσους;

Φ: Δεν έχετε σκοτώσει κανέναν...

Π: (Με ένταση και ταραχή.) Και τότε γιατί με έχετε δεμένο;

Φ: Είναι το πρωτόκολλο...

Π: (Φωνάζει με ένταση.) ΠΕΣ ΜΟΥ ΤΙ ΕΧΩ ΚΑΝΕΙ, ΓΑΜΩ ΤΟΝ ΘΕΟ ΜΟΥ...

Φ: (Ανοίγει το συρτάρι του κομοδίνου.) Λυπάμαι, αλλά θα αναγκαστώ...

Π: (Με τρόμο.) Όχι, σας παρακαλώ... Όχι την ένεση...

Φ: Με φέρνετε σε δύσκολη θέση... Έχω σαφείς εντολές...

Π: Δεν θα ξαναφωνάξω... Σας το υπόσχομαι...

Φ: (Κλείνοντας αργά το συρτάρι.) Σας έχω εμπιστοσύνη...

Π: Σας ευχαριστώ...

Φ: Αν θέλετε μπορείτε να μου κάνετε ερωτήσεις...

Π: Θα ήθελα να μου πείτε για μένα... Πόσων χρονών είμαι; Πως με λένε; Ποια είναι η οικογένειά μου; Τι δουλειά κάνω;

Φ: Είστε τριάντα τριών χρονών...

Π: Μάλιστα... Είμαι ένας άντρας τριάντα τριών χρονών... Στην ηλικία του Χριστού...

Φ: Θυμάστε τον Χριστό;

Π: Μα φυσικά...

Φ: Τι θυμάστε από αυτόν;

Π: Τα πάντα...

Φ: Τη ζωή του, τη διδασκαλία του;

Π: Πάτερ, άφες αυτοίς... Ου γαρ οίδασι τι ποιούσι...

Φ: Θαυμάσια...

Π: Ηλί, ηλί, λαμά σαβαχθανί...

Φ: Και τι νιώθετε γι' αυτόν;

Π: Στην εποχή του ήταν ένας επαναστάτης...

Φ: Ήτανε ο Γιος του Θεού;

Π: Αυτό με τον Θεό, μου φαίνεται για παραμύθι...

Φ: Το πιστέψατε ποτέ;

Π: Νομίζω πως το πίστεψα κάποτε...

Φ: Πότε;

Π: Όταν ήμουν παιδί...

Φ: Τι θυμάστε από τα παιδικά σας χρόνια;

Π: Απολύτως τίποτε...

Φ: Τη μητέρα σας; Τον πατέρα σας;

Π: Δεν θυμάμαι κανέναν... Θαρρείς να φύτρωσα στο χωράφι...

Φ: Πέστε μου, ξέρετε ποιος ήταν ο Τζον Φιτζέραλντ Κένεντι;

Π: Αμερικάνος Πρόεδρος, που τον σκότωσαν...

Φ: Ο Ιούλιος Καίσαρας;

Π: Αρχαίος Ρωμαίος... Τον σκότωσαν κι αυτόν...

Φ: Ποιος τον σκότωσε;

Π: Δεν θυμάμαι...

Φ: Δεν θυμάστε ή δεν ξέρετε;

Π: Μάλλον δεν ξέρω...

Φ: Πριν μου είπατε πως είστε άντρας... Πώς το ξέρετε;

Π: Τι εννοείτε;

Φ: Νιώθετε τα γεννητικά σας όργανα;

Π: Όχι... Αλλά ξέρω πως είμαι άντρας...

Φ: Πώς το ξέρετε;

Π: Δεν ξέρω να σας το εξηγήσω... Το νιώθω...

Φ: Γνωρίζετε το μέγεθος του γεννητικού σας οργάνου;

Π: Όχι...

Φ: Έχετε κάνει έρωτα;

Π: Λογικά, έχω κάνει... Αλλά δεν θυμάμαι με ποια...

Φ: Ωστόσο, ήταν γυναίκα, σωστά;

Π: Ναι, ήταν γυναίκα...

Φ: Είστε σίγουρος;

Π: Ναι, είμαι σίγουρος... Αν έχω κάνει έρωτα, θα ήταν με γυναίκα...

Φ: Γνωρίζετε ποιος ήταν ο Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι;

Π: Ναι, βέβαια... Μεγάλος ρώσος συγγραφέας...

Φ: Γνωρίζετε κάποιο βιβλίο του;

Π: Το *Έγκλημα και τιμωρία*...

Φ: Το έχετε διαβάσει;

Π: Νομίζω πως το έχω διαβάσει...

Φ: Θυμάστε το όνομα του πρωταγωνιστή;

Π: Είναι ένα ρώσικο όνομα... Είμαι σίγουρος πως κάποτε το ήξερα...

Φ: Ρασκόλνικοφ...

Π: Ναι, αυτός είναι... Ο Ρασκόλνικοφ...

Φ: Θυμάστε τι κάνει ο Ρασκόλνικοφ; Ποιο είναι το έγκλημά του;

Π: Σκοτώνει μια γριά... Έτσι δεν είναι; Σκοτώνει μια γριά...

Φ: Γνωρίζετε ποιος ήταν ο Χαβιέ Νταρτούιγ;

Π: Αυτό είναι... Έχω σκοτώσει κάποιον... Γι' αυτό με ρωτάτε για τον Ρασκόλνικοφ...

Φ: Ρωτάω ό,τι προβλέπει το πρωτόκολλο...

Π: Έχω σκοτώσει κάποιον... Γι' αυτό με ρωτάτε... Κι εδώ δεν είναι νοσοκομείο... Κάτι άλλο είναι...

Φ: Δεν έχετε κάνει τίποτα...

Π: *(Με ένταση.)* Με έχετε δεμένο και με ρωτάτε για τον Ρασκόλνικοφ...

Φ: Πρέπει να ηρεμήσετε...

Π: *(Με ένταση.)* Τι είναι εδώ; Τι είναι αυτό το δωμάτιο;

Φ: Είναι ένα ασφαλές μέρος...

Π: *(Με ένταση.)* Εδώ είναι φυλακή... Έτσι δεν είναι;

Φ: Όχι, δεν είναι φυλακή...

Π: *(Με μεγάλη ένταση.)* Είναι φυλακή και εσείς είστε ανακρίτρια...

Φ: *(Μιλάει με άλλο ύφος. Κοφτά και πολύ αυστηρά.)* Κοιτάξτε, κύριε... Δεν ισχύει τίποτα από αυτά που λέτε... Βρεθήκατε σε μια ειδική κατάσταση και ξυπνήσατε πριν από λίγα λεπτά... Καταλαβαίνω την αγωνία

σας, αλλά πρέπει να κάνετε υπομονή... Θα σας τα πω όλα, αλλά προηγουμένως θα τηρήσω το πρωτόκολλο... Δεν υπάρχει καμία απολύτως περίπτωση να μην τηρηθεί το πρωτόκολλο... Όσο καλύτερα συνεργαστείτε, τόσο γρηγορότερα θα τα μάθετε όλα και θα λυθείτε....

Π: Με συγχωρείτε...

Φ: Δεν χρειάζεται να ζητάτε συγγνώμη... Ο καθένας στη θέση σας θα είχε την ίδια αντίδραση...

Π: Κάντε τη δουλειά σας όπως πρέπει...

Φ: *(Κοιτάζει στην τσάντα της.) Καπνίζετε; (Βγάζει ένα πακέτο τσιγάρα.)*

Π: Δεν νομίζω...

Φ: Ωστόσο, δεν είσαστε σίγουρος...

Π: Αν καπνίζω, θα μου λύσετε τα χέρια;

Φ: Όχι ακόμη...

Π: Έστω το ένα;

Φ: Θα κρατάω εγώ το τσιγάρο...

Π: Δεν θα ήταν άσχημη ιδέα...

Φ: Καπνίζετε λοιπόν;

Π: Ακόμη νομίζω πως δεν καπνίζω... Ίσως σε λίγο...

Φ: *(Βάζει το τσιγάρο στο στόμα της.)* Όπως νομίζετε...

Π: Προς το παρόν, θέλω να τελειώνουμε με το πρωτόκολλο...

Φ: *(Ανάβει το τσιγάρο.)* Σωστά...

Π: Οπότε περιμένω τις ερωτήσεις...

Φ: Τι νιώθετε για μένα;

2.

Π: *(Αιφνιδιασμένος.)* Τι εννοείτε;

Φ: Περιγράψτε τα συναισθήματά σας για μένα...

Π: Τι συναισθήματα;

Φ: Δυσπιστία; Μίσος; Οργή; Εμπιστοσύνη;

Π: Σας έχω εμπιστοσύνη... Δεν θα έπρεπε;

Φ: Δεν αισθάνεστε και κάποια δυσπιστία;

Π: Ναι, αισθάνομαι κάτι που πλησιάζει προς τη δυσπιστία... Νιώθω πολύ παράξενα... Πολύ απροσπάτευτος...

Φ: Σεξουαλικά, σας ελκύω;

Π: *(Και πάλι αιφνιδιασμένος.)* Τι εννοείτε;

Φ: Νομίζω πως είμαι σαφής... Αν νιώθετε επιθυμία να κάνετε έρωτα μαζί μου...

Π: Κοιτάζετε, τώρα η επιθυμία μου είναι να λυθώ και να θυμηθώ... Δεν έχω μυαλό να σκεφτώ το σεξ...

Φ: Παράξενο...

Π: Γιατί;

Φ: Συνήθως, όταν ξυπνούνε με αμνησία, σκέφτονται το σεξ...

Π: Λυπάμαι, εγώ δεν το σκέφτομαι...

Φ: *(Σβήνει το τσιγάρο.)* Μα δεν χρειάζεται να λυπάστε...

Π: Ελπίζω να καταλαβαίνετε πως δεν έχει να κάνει με εσάς...

Φ: Γνωρίζετε ποιος ήταν ο Χαβιέ Νταρτούιγ;

Π: Με ρωτήσατε και πριν... Δεν τον ξέρω...

Φ: Σας φέρνει κάποιον συνειρμό αυτό το όνομα;

Π: Λυπάμαι... Δεν μου λέει τίποτε...

Φ: Μήπως θυμάστε αν ο πατέρας σας είχε γένια;

Π: Όχι, δεν θυμάμαι τίποτε από αυτόν...

Φ: Αν ήταν ψηλός; Αν φορούσε γυαλιά;

Π: Σας είπα... Δεν θυμάμαι τίποτε από αυτόν... Σαν να μην έχει υπάρξει...

Φ: Εφόσον υπάρχουνε εσείς, υπήρξε κι αυτός...

Π: Έχετε δίκιο... Μα νιώθω σαν να μην τον έχω γνωρίσει...

Φ: Φαντάζομαι, το ίδιο ισχύει και για τη μητέρα σας...

Π: Ακριβώς το ίδιο... Δεν θυμάμαι τίποτε ούτε γι' αυτήν...

Φ: Θέλετε να μιλήσουμε για ορισμένα διάσημα τέρατα;

Π: Τέρατα;

Φ: Ναι, τέρατα της λογοτεχνίας, του κινηματογράφου, των κόμικς... Αλλόκοτα πλάσματα με αλλόκοτες ιδιότητες...

Π: Αν πρέπει να μιλήσουμε, ας μιλήσουμε... Αλλά δεν μπορώ να καταλάβω τι σχέση έχουν όλα αυτά αναμεταξύ τους...

Φ: Πιθανώς καμία... Αλλά είναι το πρωτόκολλο...

Π: Σας ακούω λοιπόν...

Φ: Τι ξέρετε για τον Λυκάνθρωπο;

Π: Κάποιος που είναι μισός άνθρωπος και μισός λύκος... Για την ακρίβεια, γίνεται λύκος όταν βγαίνει το φεγγάρι...

Φ: Τον ξέρετε πολύ καλά...

Π: Και νομίζω πως ερωτεύεται μια κοπέλα....

Φ: Ναι, έτσι γίνεται...

Π: Αλλά στο τέλος δεν τα καταφέρνουν....

Φ: Τι δεν καταφέρνουν;

Π: Να επιζήσουν και να γεράσουν μαζί...

Φ: Σας τρομάζει μια τέτοια μοίρα;

Π: Όχι, δεν νομίζω πως με τρομάζει...

Φ: Γιατί;

Π: Δεν ξέρω... Ίσως γιατί αυτή είναι η φύση των τεράτων...

Φ: Τον Δράκουλα, τον ξέρετε;

Π: Ένας που είναι βρικόλακας – αυτός δεν είναι;

Φ: Αυτός είναι... Θυμάστε γιατί έγινε βρικόλακας;

Π: Όχι, δεν θυμάμαι...

Φ: Για να εκδικηθεί τον θάνατο της αγαπημένης του...

Π: Και ερωτεύεται μια κοπέλα που της μοιάζει...

Φ: Το θυμηθήκατε;

Π: Όχι, το υποθέτω... Έτσι γίνεται συνήθως...

Φ: Για το τέρας του δόκτορα Φρανκενστάιν, τι ξέρετε;

Π: Ήταν ένας γιατρός που ήθελε να φτιάξει έναν άνθρωπο από πτώματα...

Φ: Και μετά, τι έγινε;

Π: Έγινε ένα τέρας...

Φ: Και μετά;

Π: Μετά, δεν ξέρω... Δεν θυμάμαι...

Φ: Υπήρξε κάποιος καταδικασμένος έρωτας εδώ;

Π: Δεν ξέρω...

Φ: Μπορείτε να κάνετε μια υπόθεση, όπως πριν...

Π: Δεν ξέρω... Νιώθω πως με ανατριχιάζει αυτό...

Φ: Ποιο;

Π: Αυτό με το σώμα του, που είναι κομμάτια από σώματα άλλων...
Και που είναι γεμάτο με ραφές...

Φ: Είναι άσχημο; Αποικρουστικό;

Π: Νομίζω πως είναι αποικρουστικό...

Φ: Εσείς;

Π: Εγώ, τι;

Φ: Είστε όμορφος; Άσχημος;

Π: Δεν ξέρω...

Φ: Δεν θυμάστε τίποτε;

Π: Δεν θυμάμαι απολύτως τίποτε... Δεν ξέρω πώς είμαι...

Φ: Θέλετε να σας φέρω έναν καθρέφτη να κοιταχτείτε;

Π: Ναι, θα το ήθελα... Αλλά, αν είμαι παραμορφωμένος, θα ήθελα να με προειδοποιήσετε...

Φ: Όχι, σε καμία περίπτωση... Και είστε πολύ ωραίος άντρας... Θα το διαπιστώσετε μόλις πάτε στο μπάνιο...

Π: Θα με λύσετε τώρα;

Φ: Σε λίγο...

Π: Σας παρακαλώ, επιταχύνετε τις ερωτήσεις...

Φ: Κάνω ό,τι προβλέπει το πρωτόκολλο...

Π: Καταλαβαίνω...

Φ: Τι θυμάστε από τα παιδικά σας χρόνια;

Π: Αργήσατε να έρθετε στα παιδικά μου χρόνια...

Φ: Μπορείτε να μου απαντήσετε;

Π: Αργήσατε γιατί τα θεωρείτε σημαντικά, σωστά;

Φ: Θα ήθελα να μου απαντάτε σε αυτά που σας ρωτάω...

Π: Ο Φρόνιτ είπε πως τα παιδικά χρόνια είναι ο πυρήνας της ύπαρξης...

Φ: Ξέρετε τον Φρόνιτ;

Π: Όλοι ξέρουν τον Φρόνιτ...

Φ: Έχετε διαβάσει κάποιο βιβλίο του;

Π: Όχι... Αλλά ξέρω μέσες άκρες τι είπε...

Φ: Τι είπε;

Π: Πως όλα έχουν γίνει στην παιδική μας ηλικία...

Φ: Θα μου πείτε, λοιπόν, τι θυμάστε;

Π: Τίποτε... Απολύτως τίποτε...

Φ: Ξέρετε τι είναι το κρυφό;

Π: Ξέρω...

Φ: Έχετε παίξει ποτέ;

Π: Δεν ξέρω...

Φ: Αν σας ζητήσω να μετρήσετε πέντε-πέντε μέχρι το εκατό, μπορείτε;

Π: (Μετράει με εξαιρετική ταχύτητα, όπως τα παιδιά όταν φυλάνε στο κρυφό): Πέντε, δέκα, δεκαπέντε, είκοσι, εικοσιπέντε, τριάντα, τριάντα πέντε, σαράντα, σαράντα πέντε...

Φ: (Τον κόβει.) Αρκετά... Το μέτρημα, πάντως, το θυμάστε καλά...

Π: Δεν θυμάμαι τίποτε άλλο...

Φ: Ξέρετε τι είναι το κολύμπι;

Π: Μα φυσικά...

Φ: Έχετε κολυμπήσει ποτέ σας;

Π: Νιώθω πως το έχω κάνει... Αλλά δεν μπορώ να είμαι σίγουρος...

Φ: Κάποιο άλλο παιχνίδι; Ποδόσφαιρο, κυνηγητό, στρατιωτάκια, κούκλες;

Π: Σας είπα πως δεν θυμάμαι τίποτε...

Φ: Ποιο είναι το αγαπημένο σας φαγητό;

Π: Δεν ξέρω...

Φ: Θυμάστε τις γεύσεις;

Π: Θυμάμαι τα πάντα... Αλλά δεν ξέρω τι μου αρέσει...

Φ: Προτιμάτε κρασί ή μπύρα;

Π: Δεν ξέρω τι προτιμώ...

Φ: Τώρα, διψάτε;

Π: Όχι, δεν διψάω...

Φ: Θυμάστε ποτέ τον εαυτό σας διψασμένο;

Π: Όχι, δεν τον θυμάμαι...

Φ: Ήσασταν ποτέ πεινασμένος;

Π: Και πάλι δεν θυμάμαι...

Φ: Θυμάστε τι είναι το πηγάδι;

Π: Το πηγάδι που οι άνθρωποι παίρνουν νερό;

Φ: Ναι, αυτό...

Π: Φυσικά και θυμάμαι...

Φ: Έχετε βρεθεί ποτέ σας σε πηγάδι;

Π: Δεν ξέρω... Ίσως και να έχω βρεθεί...

Φ: Θα σας πω μια φράση, και θέλω να τη συμπληρώσετε εσείς...

Π: Πείτε μου...

Φ: Τον άρτον ημών τον επιούσιον...

Π: Δος ημίν σήμερον...

Φ: Θαυμάσια... Να σας πω και μια ακόμη μισή φράση;

Π: Πείτε μου...

Φ: Να ζει κανείς;

Π: Ή να μην ζει...

Φ: Μήπως θυμάστε και τη συνέχεια;

Π: Πλαστελίνη...

Φ: (Απορημένη.) Δεν κατάλαβα...

Π: Είπα «πλαστελίνη»...

Φ: Αυτή είναι η συνέχεια;

Π: Όχι... Μίλησα για τον εαυτό μου...

Φ: Θυμηθήκατε κάποιο παιδικό σας παιχνίδι;

Π: Όχι, δεν θυμήθηκα τίποτε...

Φ: Τότε τι σημαίνει αυτό που είπατε;

Π: Πως είμαι σαν την πλαστελίνη...

Φ: Δεν καταλαβαίνω...

Π: Δεν θυμάμαι τίποτε... Έχω όλην την εμπειρία μιας ζωής, όλες τις γνώσεις μιας ζωής... Αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ αυτή τη ζωή... Οπότε...

Φ: Οπότε τι;

Π: Οπότε μπορείτε να με κάνετε ό,τι θέλετε... Να μου δώσετε όποια ζωή θέλετε... Όπως πλάθουμε την πλαστελίνη...

Φ: Δεν είναι δυνατόν να γίνει αυτό...

Π: Μια χαρά μπορεί να γίνει... Μπορείτε να μου πείτε πως είμαι ένας δολοφόνος... Ή ο Ιησούς Χριστός... Ή όποιος άλλος...

Φ: Γιατί να το κάνω αυτό;

Π: Για να με κάνετε δικό σας...

Φ: Και γιατί να σας κάνω δικό μου;

Π: Οι άνθρωποι θέλουμε να κάνουμε τους άλλους ανθρώπους δικούς μας...

Φ: Δεν είναι πάντοτε έτσι...

Π: Νομίζω πως πάντοτε είναι έτσι... Κι επιπλέον...

Φ: Επιπλέον, τι;

Π: Με έχετε δεμένο... Με έχετε κλεισμένο σε ένα δωμάτιο... Ευπνώω με αμνησία και με ρωτάτε τις πιο παράξενες ερωτήσεις...

Φ: Εκτελώ το πρωτόκολλο...

Π: Εγώ δεν βλέπω κανέναν γιατρό... Μόνο εσάς βλέπω...

Φ: Πριν είπατε πως μου έχετε εμπιστοσύνη...

Π: Πριν βιάστηκα... Έπρεπε να σας πω πως θα περιμένω να δω αν μπορώ να σας έχω εμπιστοσύνη...

Φ: Αν δεν μου έχετε εμπιστοσύνη, δεν μπορώ να βοηθήσω...

Π: Δεν είναι λογικό να σας έχει εμπιστοσύνη ένας δεμένος...

Φ: (Σηκώνεται όρθια.) Θέλετε κάτι γλυκό; Μια καραμέλα;

Π: Όχι, δεν θέλω...

Φ: Δεν έχετε την ανάγκη για κάτι γλυκό; Όσοι ξυπνούνε, θέλουνε κάτι γλυκό...

Π: Εγώ θέλω να με λύσετε... Και να μάθω ποιος είμαι...

Φ: Θα γίνουν και τα δύο... Αλλά πρέπει να τηρηθεί το πρωτόκολλο...

Π: Τι ώρα τελειώνει η βάρδια σας;

Φ: Η βάρδια μου;

Π: Προφανώς δεν δουλεύετε είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο... Έτσι δεν είναι;

Φ: Σωστά...

Π: Τι ώρα θα έρθει ο αντικαταστάτης σας, λοιπόν...

Φ: Βιάζεστε να με ξεφορτωθείτε;

Π: Πέστε το κι έτσι...

Φ: Δεν σας παρεξηγώ... Συμβαίνει σε αυτούς που ξυπνάνε...

Π: Ποιο πράγμα συμβαίνει;

Φ: Να γίνονται επιθετικοί με τον Παρακολουθητή...

Π: Πότε θα έρθει ο αντικαταστάτης σας, λοιπόν;

Φ: Δεν θα έρθει σήμερα... Θα έρθει αύριο... Αλλά εγώ θα φύγω (Κοιτάζει το ρολόι της.) Και εδώ που τα λέμε, είχα ξεχαστεί... Με τα λόγια, πέρασε η ώρα... Σε ένα τέταρτο τελειώνω...

Π: Σε ένα τέταρτο;

Φ: Για την ακρίβεια, σε δεκαεννιά λεπτά...

Π: Και με μένα, τι θα γίνει;

Φ: Θα ξεκουραστείτε... Και αύριο θα συνεχίσετε με το συνάδελφο...

Π: (Με εκνευρισμό.) Δεν θέλω να ξεκουραστώ...

Φ: Πρέπει να ξεκουραστείτε... Το γράφει το πρωτόκολλο...

Π: (Με σχετική ένταση.) Δεν θέλω να ξεκουραστώ, σας λέω...

Φ: Θα μείνετε μόνος και θα ξεκουραστείτε...

Π: (Με μεγαλύτερη ένταση.) Δεν έχετε δικαίωμα να το κάνετε αυτό...

Φ: Σας παρακαλώ, ηρεμήστε... Θα ξεκουραστείτε και θα συνεχίσετε αύριο με έναν άλλον συνάδελφο...

Π: (Φωνάζει.) ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΕΤΕ ΑΥΤΟ...

Φ: Αν θέλετε, μπορώ να σας κάνω μια ένεση...

3.

Π: (*Ξεψυχισμένα, φοβισμένα.*) Δεν έχετε δικαίωμα να το κάνετε αυτό...

Φ: Γίνεται για τη δική σας προστασία...

Π: Δεν μπορείτε να με αφήσετε μόνο... Δεμένο και μόνο...

Φ: Καταλαβαίνω πως είναι δύσκολο... Αλλά πρέπει να ακολουθηθεί το πρωτόκολλο...

Π: Είναι βασανιστήριο... Το πιο φριχτό βασανιστήριο... Δεν έχω ούτε μια ανάμνηση από τη ζωή μου και με έχετε δεμένο... Δεν ξέρω ποιος είμαι και δεν μπορώ καν να ψηλαφίσω το πρόσωπό μου...

Φ: Ξέρετε, στις περιπτώσεις που δεν ακολουθήθηκε το πρωτόκολλο, υπήρξαν απρόβλεπτα γεγονότα...

Π: Τι εννοείτε;

Φ: Στο παρελθόν λύσαμε ανθρώπους μόλις ξύπνησαν, και έγιναν πράγματα που δεν τα χωράει ο νους...

Π: Τι πράγματα;

Φ: Δεν μου επιτρέπεται να σας πω...

Π: Σας παρακαλώ, μην φύγετε...

Φ: Πριν βιαζόσασταν να φύγω...

Π: Τώρα θέλω να μείνετε... Δεν προβλέπει το πρωτόκολλο τη διακριτική σας ευχέρεια να μείνετε;

Φ: Τη διακριτική μου ευχέρεια;

Π: Ναι, αυτό ακριβώς... Το να θεωρήσετε πως πρέπει να μείνετε γιατί ο ασθενής βρίσκεται σε ένα κρίσιμο σημείο συνειδητοποίησης...

Φ: Ξέρετε, είστε ωραίος άντρας...

Π: Είναι το τελευταίο πράγμα που με απασχολεί τώρα...

Φ: Κι επιπλέον είστε πολύ έξυπνος... Ωραίος και έξυπνος...

Π: Δεν μπορεί το πρωτόκολλο να μην προβλέπει τη δυνατότητα παράτασης της συνομιλίας μας...

Φ: Και γιατί να θεωρήσω πως πρέπει να υπάρξει παράταση;

Π: Εσείς δεν νιώθετε πως πρέπει να μείνετε;

Φ: Δεν βλέπω κάποιο λόγο να μείνω...

Π: Γιατί το θέλω...

Φ: Δεν κατάλαβα...

Π: Είπα πως πρέπει να μείνετε γιατί το θέλω...

Φ: Δυστυχώς, δεν είμαι εδώ για να ικανοποιώ τα θέλω σας...

Π: Θέλω να είμαι μαζί σας...

Φ: Είμαι εδώ για να εφαρμόσω το πρωτόκολλο...

Π: Κι επιπλέον μου έχει σηκωθεί...

Φ: (Τον κοιτάει με έκπληξη.) Αλήθεια;

Π: Ναι, έχω ερεθιστεί για εσάς...

Φ: Από πότε;

Π: Εδώ και ώρα... Από τότε που με ρωτήσατε αν έχω σεξουαλική επιθυμία για εσάς...

Φ: Και τώρα έχετε;

Π: Ναι, έχω...

Φ: Πόσα εκατοστά;

Π: Τι εννοείτε;

Φ: *(Με κοφτή φωνή.)* Πόσα εκατοστά σου είναι σηκωμένη;

Π: Πολλά...

Φ: Πόσο πολλά;

Π: Ξέρεις πως δεν θυμάμαι... Αλλά τη νιώθω να είναι μεγάλη σαν ψωλή αλόγου...

Φ: Και πού έχεις δει ψωλή αλόγου;

Π: Έχω δει... Δεν ξέρω πότε, αλλά έχω δει...

Φ: Και είναι τεντωμένη ή μελάτη;

Π: Είναι σαν κάγκελο...

Φ: *(Με λαγνεία, σαν να ανταποκρίνεται.)* Α, ναι;

Π: Νιώθω πως θα σκίσει το παντελόνι μου...

Φ: Και σου έχει γίνει έτσι για μένα;

Π: Ναι, για σένα...

Φ: Τι σου αρέσει σε μένα;

Π: Όλα μου αρέσουν... Όλο το πακέτο...

Φ: Γίνε πιο συγκεκριμένος...

Π: Μου αρέσει που έχεις τον έλεγχο... Που κάνεις κουμάντο...

Φ: Μάλιστα... Δεν μπορώ να πω, τα λες ωραία...

Π: Βγάλε μου το παντελόνι να τη ρουφήξεις...

Φ: Δεν φοβάσαι μήπως αποδειχτεί μικρή σαν γαριδάκι;

Π: Βγάλ' τη μου έξω και θα δεις...

Φ: *(Προκλητικά.)* Θα μου γαμήσεις το μουνί;

Π: *(Με πολύ ερεθισμένη φωνή.)* Θα σου το ξεσκίσω...

Φ: *(Συνεχίζει με την ίδια ερεθισμένη φωνή.)* Ξέρεις, εγώ είμαι λίγο στενή...

Π: Θα πας μετά να σε ράψουν...

Φ: Θα με ματώσεις;

Π: Θα πεταχτεί παντού το αίμα σου...

Φ: Πώς θα πεταχτεί;

Π: Όταν σε ξεσκίσω...

Φ: *(Με άλλο τόνο – μιλάει όπως πριν τη σεξουαλική συζήτηση.)* Καλή προσπάθεια...

Π: Κι εσύ θα ουρλιάζεις σαν να σε σφάζουν...

Φ: Πολύ καλή προσπάθεια... Αλλά λες ψέματα...

Π: *(Κάπως αιφνιδιασμένος και αμήχανος.)* Θα ουρλιάζεις, σου λέω...

Φ: *(Κοφτά.)* Είσαι βαριά τραυματισμένος στην κοιλιακή χώρα... Έχεις πάνω από τριάντα ράγματα... Δεν μπορείς να αισθανθείς καν τα γεννητικά σου όργανα· κι αν είχες στύση, θα ούρλιαζες από τον πόνο...

Π: *(Θυμωμένος.)* Γιατί με άφησες να μιλάω;

Φ: Μου το επέβαλε το πρωτόκολλο... Έπρεπε να δω αν είσαι σε θέση να το τραβήξεις...

Π: *(Με χαμηλή φωνή.)* Είσαι μια καργιόλα... Μια γαμημένη καργιόλα...

Φ: Καταλαβαίνω το θυμό σου... Αλλά δεν κάνουμε πάντοτε αυτό που θέλουμε...

Π: Είσαι μια σαδίστρια... *(Με ένταση.)* Είσαι μια πουτάνια σαδίστρια...

Φ: Και καλό θα ήταν να ξαναγυρίσουμε στον πληθυντικό αριθμό...

Π: (Φωνάζει.) ΔΕΝ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΩ ΠΟΥΘΕΝΑ, ΓΑΜΩ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΟΥ...

Φ: Θέλετε να εκτονωθείτε βρίζοντας;

Π: (Εξακολουθεί να φωνάζει.) ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΕ ΛΥΣΕΙΣ, ΕΙΔΑΛΛΩΣ ΘΑ ΣΕ ΣΚΟΤΩΣΩ... ΤΟ ΟΡΚΙΖΟΜΑΙ ΠΩΣ ΘΑ ΣΕ ΣΚΟΤΩΣΩ...

Φ: (Σκύβει προς το μέρος του και μιλάει με επιθετική ένταση.) Πιστεύεις στ' αλήθεια πως είσαι σε νοσοκομείο και πως εγώ είμαι Παρακολουθήτρια;

Π: (Αιφνιδιασμένος από τον τόνο της Φ.) Δεν πιστεύω τίποτε από σένα, παλιοπουτάνα...

Φ: Πιστεύεις πως εδώ είναι φυλακή, έτσι δεν είναι;

Π: Ναι, αυτό πιστεύω, γαμημένη...

Φ: Και νομίζεις πως, αν φωνάξεις, θα σε λύσω; Σε έφερα σε μια φυλακή, για να σε λύσω μόλις υψώσεις τον τόνο της φωνής σου;

Π: (Χαμηλόφωνα.) Όχι... Θα με λύσεις μόλις σου πω αυτά που θέλεις...

Φ: Αυτά που θέλω;

Π: Ναι, αυτά που θέλεις... Προφανώς, πριν τραυματιστώ, ήξερα κάποια πράγματα που θέλεις να μάθεις...

Φ: Πριν πίστευες πως είχες κάνει κάποιο έγκλημα...

Π: Αν είχα κάνει κάποιο απλό έγκλημα, δεν θα με έφερνες εδώ δεμένο...

Φ: Είσαι πολύ έξυπνος... Φάνηκε και προηγουμένως...

Π: Άρα είμαι δεμένος εδώ για να μιλήσω...

Φ: Είσαι δεμένος επειδή το επιβάλλει το πρωτόκολλο...

Π: Το πρωτόκολλο... Ακόμη επιμένεις μ' αυτό;

Φ: Το πρωτόκολλο είναι η δουλειά μου...

Π: Το πρόβλημα είναι πως δεν μπορώ να θυμηθώ τίποτε... Πως δεν ξέρω αυτά που θέλεις...

Φ: Εγώ δεν θέλω τίποτε....

Π: Φυσικά και θέλεις... Πάντοτε θέλουμε κάτι όταν δένουμε τους ανθρώπους... Το ξέρεις αυτό, έτσι δεν είναι;

Φ: Εκείνο που ξέρω είναι πως είσαι πολύ έξυπνος... Πέτυχες να επιβάλεις τον ενικό αριθμό... Αξιοποιείς την παραμικρή κουβέντα μου για να μάθεις ποιος είσαι...

Π: Τον ενικό τον ξεκίνησες εσύ... Και δεν έχω μάθει τίποτε...

Φ: Ξέρεις πως είσαι ένας άντρας τριάντα τριών χρονών και πως έχεις χάσει τη μνήμη σου σε κάποιο ατύχημα...

Π: Αυτά τα λες εσύ... Μπορεί να είναι παγίδες... Μπορεί στην πραγματικότητα να είμαι εξήντα χρονών... Ή και είκοσι...

Φ: Παγίδες; Ποιον λόγο έχω να σε παγιδεύσω;

Π: Δεν με πιστεύεις...

Φ: Σε τι δεν σε πιστεύω;

Π: Δεν πιστεύεις την αμνησία μου... Σκέφτεσαι πως παίζω θέατρο... Πως παριστάνω ότι δεν θυμάμαι τίποτε...

Φ: Ποιον λόγο θα είχες να το κάνεις αυτό;

Π: Εσύ ποιον λόγο έχεις να με κρατάς δεμένο;

Φ: Σου έχω απαντήσει... Το πρωτόκολλο...

Π: Δεν υπάρχει πρωτόκολλο... Το μόνο που υπάρχει είναι το σχέδιό σου...

Φ: Ποιο είναι το σχέδιό μου;

Π: Είναι κάτι που ήξερα... Και είσαι βέβαιη πως το θυμάμαι ακόμη...

Φ: Είσαι πολύ έξυπνος...

Π: Και ετοιμάζεσαι να μου το βγάλεις... Όπως βγάζουν το σαλιγκάρι με εκείνη την ειδική τσιμπίδα...

Φ: Θυμάσαι πώς βγάζουν το σαλιγκάρι; Άρα έχεις φάει...

Π: Λογικά, θα έχω φάει...

Φ: Σίγουρα έχεις φάει...

Π: Έτσι θέλεις να μου βγάλεις το μεγάλο μυστικό...

Φ: Α, είσαι πολύ έξυπνος... Έχω γίνει βαρετή να το λέω...

Π: Με την τσιμπίδα που βγάζουν τα σαλιγκάρια...

Φ: Κι επειδή μου αρέσουν οι έξυπνοι άνθρωποι, θα σου κάνω ένα δώρο...

Π: Τι δώρο;

Φ: Θα σου πω το όνομά σου...

Π: Το όνομά μου;

Φ: Ναι, το όνομά σου...

Π: Το όνομα είναι το μόνο εύκολο...

Φ: *(Βγάζει τσιγάρο.)* Αν δεν το θέλεις, να μη σ' το πω...

Π: Είμαι ο Χαβιέ Νταρτούιγ...

4.

Φ: *(Με ξερή, κοφτή φωνή. Προσπαθεί να μην δείξει έκπληξη.)*
Πόση ώρα;

Π: Τι «πόση ώρα»;

Φ: Πόση ώρα είναι που το έχεις θυμηθεί; Ή μήπως το θυμόσουνα από την αρχή;

Π: *(Με ικανοποίηση.)* Αυτό, επέτρεψέ μου να το κρατήσω για τον εαυτό μου...

Φ: *(Βάζει το τσιγάρο πίσω στο πακέτο. Είναι θυμωμένη.)* Η ώρα πέρασε... Θα συνεχίσεις αύριο με το συνάδελφο...

Π: Ξέρεις κάτι;

Φ: Τι;

Π: Είσαι ωραία όταν θυμώνεις...

Φ: *(Φοράει το πανωφόρι της.)* Σε ευχαριστώ πολύ...

Π: Μην φεύγεις... Ξέρεις πως δεν έχω θυμηθεί τίποτε...

Φ: Εκτός από το όνομά σου...

Π: Αλίμονο, δεν έχω θυμηθεί τίποτε... Αλλά με ρώτησες δυο φορές γι' αυτόν τον Νταρτούιγ...

Φ: Και υπέθεσες πως είσαι εσύ...

Π: Λογικό δεν είναι;

Φ: Είσαι στ' αλήθεια πολύ έξυπνος...

Π: Είμαι Ισπανός; Ή μήπως Γάλλος;

Φ: Είσαι στ' αλήθεια πολύ έξυπνος... Αλλά...

Π: Αλλά τι;

Φ: Αλλά είσαι δεμένος... Κι η μεγαλύτερη εξυπνάδα ενός δεμένου ανθρώπου είναι να καταλαβαίνει τη θέση του...

Π: Αυτό είναι απειλή... Ωμή απειλή...

Φ: Αυτό είναι μια απλή σκέψη...

Π: Έχεις θυμώσει... Δεν είσαι σίγουρη για το αν δεν θυμάμαι στ' αλήθεια ή αν μπλοφάρω... Και σε θυμώνει αυτό...

Φ: Όταν ήμουν μικρή, υπήρχε ένα παιχνίδι... Το παίζαμε στη γειτονιά... Εγώ με τα αγόρια της γειτονιάς...

Π: Και μου αρέσει πολύ που θύμωσες...

Φ: Το λέγαμε «όποιος δεν καταλαβαίνει, μένει μόνος»...

Π: Μου αρέσει πάρα πολύ... Με βεβαιώνει πως υπάρχω... Μπορεί να μην θυμάμαι τίποτε, αλλά υπάρχω...

Φ: Κι όποιος έμενε μόνος, τον τρώγανε οι λύκοι...

Π: Κι αυτό είναι απειλή...

Φ: *(Κοφτά.) Καληνύχτα, λοιπόν... (Προχωράει προς την πόρτα. Πλέον είναι εκτός του οπτικού πεδίου του Π. Ανοίγει την πόρτα και την κλείνει, χωρίς όμως να βγει έξω.)*

Π: Ακόμη και ένα μικρό παιδί θα το ήξερε πως δεν έφυγες... Άνοιξες και έκλεισες την πόρτα χωρίς να βγεις έξω... Θυμώνεις που το κόλπο γίνεται τόσο προφανές – όμως, μέσα σου το ξέρεις πως είναι δίκαιο να μην έχεις σε όλα το πάνω χέρι...

(Ξεροβήχει.)

Π: Είμαι δεμένος και δεν θυμάμαι τίποτε από τη ζωή μου... Είσαι λυμένη και γνωρίζεις τα πάντα για μένα – όλα όσα δεν ξέρω εγώ... Τόση ανισότητα, τη μισεί ακόμη κι ο Θεός... Όταν υπάρχουν δύο μέσα σε ένα δωμάτιο, πρέπει να ματώσουν και οι δυο...

(Σταματάει για λίγο.)

Π: Στ' αλήθεια, μου φαίνεται αστείο που προσπαθείς να κρατηθείς σιωπηλή... Μα εγώ ακούω την ανάσα σου... Μην σου πω πως ακούω και το χτύπο από την καρδιά σου...

(Παίρνει ανάσα.)

Π: Πες μου τώρα, είμαι Ισπανός ή Γάλλος;

Φ: (Από την πόρτα, πίσω από το ανασηλωμένο κρεβάτι του Π.) Στη μητέρα σου άρεσαν αυτά τα ονόματα...

Π: Πώς λέγανε τη μητέρα μου;

Φ: Μην βιάζεσαι...

Π: Θα βιάζομαι όσο θέλω...

Φ: (Πάντοτε από την πόρτα, ενώ ο Π δεν μπορεί να την δει.) Ακούς μουσική;

Π: Δεν ξέρω τι ακούω...

Φ: Μπορείς να μου τραγουδήσεις κάποιο μουσικό κομμάτι;

Π: Δεν μπορώ να θυμηθώ κάποιο...

Φ: Να σφυρίζεις έστω μια μελωδία;

Π: Δεν μπορώ να θυμηθώ τίποτε...

Φ: Θα σου βάλω ένα μουσικό κομμάτι και θα μου πεις τι ακούς...

Π: Δεν θέλω να μου βάλεις τίποτε... Θέλω να έρθεις μπροστά μου... Να μπορώ να σε δω...

(Η Φ βάζει σε σιγανή ένταση στο στερεοφωνικό το *Erbarne dich* από τα Κατά Ματθαίον Πάθη του Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ. Μετά από μισό λεπτό τον ρωτάει.)

Φ: Αναγνωρίζεις το κομμάτι αυτό;

Π: Δεν το ξέρω... Δεν μου είναι άγνωστο, αλλά δεν το ξέρω...

Φ: Τι μπορεί να είναι;

Π: Προφανώς κλασική μουσική... Αλλά δεν ξέρω τίποτε περισσότερο...

Φ: Αν σε ρωτήσω το συνθέτη;

Π: Δεν τον ξέρω... Δεν μπορώ να θυμηθώ τίποτε...

Φ: Κάνε μια προσπάθεια...

Π: Δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτε...

Φ: Φυσικά και μπορείς να σκεφτείς... Τα πάντα μπορείς να κάνεις...

Π: Θέλω να μου μιλήσεις για τη μητέρα μου...

Φ: Σου ζήτησα να κάνεις μια προσπάθεια...

Π: Θέλω να μου πεις για μένα... Για τον Χαβιέ Νταρτούιγ...

Φ: Πρώτα θα σκεφτείς το συνθέτη αυτής της μουσικής...

Π: (Με σχετική ανησυχία – ή και εκνευρισμό.) Δεν τον ξέρω, σου είπα...

Φ: Ένας κλασικός συνθέτης είναι...

Π: Ο Μότσαρτ; Ο Μπαχ; Κάποιος από αυτούς;

Φ: Κι όμως το βρήκες... Με την πρώτη... Είναι ο Μπαχ...

(Αρχίζουν τα λόγια του κομματιού:

*Erbarme dich,
Mein Gott, um meiner Zähren willen!
Schaue hier,
Herz und Auge weint vor dir
Bitterlich.)*

Π: (Ενώ ακόμη το κομμάτι βρίσκεται στον πρώτο στίχο του.) Μπορείς να σταθείς μπροστά μου... Να σε βλέπω...

Φ: (Παραμένοντας πίσω του.) Όχι ακόμη...

Π: Πότε;

Φ: Όταν θα πρέπει...

Π: Πότε θα πρέπει;

Φ: Και τι λέει το κομμάτι;

Π: Δεν μπορώ να καταλάβω τα λόγια...

Φ: Άσε τη φαντασία σου να ταξιδέψει... Τι μπορεί να λένε αυτά τα λόγια;

Π: Δεν ξέρω... Συνήθως αυτά τα κομμάτια μιλούνε για τον Θεό...

Φ: Εσένα, σου αρέσει;

Π: Να μου αρέσει, τι;

Φ: Αυτό που ακούς...

Π: Ναι, μου αρέσει... Μου αρέσει πολύ...

Φ: Και τι μπορεί να λέει στον Θεό ένα τέτοιο κομμάτι;

Π: Να λυπηθεί τους ανθρώπους...

Φ: Και να κάνει τι, εφόσον λυπηθεί τους ανθρώπους;

Π: Να τους σώσει...

Φ: Πώς να τους σώσει;

Π: Δεν ξέρω...

Φ: Φαντάσου...

Π: Σε παρακαλώ, έλα μπροστά μου...

Φ: (Επιτακτικά.) Φαντάσου...

Π: Έχω την ανάγκη να σε βλέπω...

Φ: *(Με μεγάλη ένταση.)* Σου είπα να φανταστείς...

Π: *(Φωνάζει.)* ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΣΩΘΟΥΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ...

Φ: *(Με ένταση.)* Αν ήσουν εσύ ο Θεός, τι θα έκανες;

Π: *(Φωνάζει.)* ΔΕΝ ΞΕΡΩ... ΔΕΝ ΞΕΡΩ... *(Παίρνει ανάσα. Μιλάει με χαμηλή φωνή.)* Θα τους έδινα μια ευκαιρία...

Φ: Τι είπες;

Π: Τίποτε...

Φ: *(Φωνάζει.)* ΤΙ ΕΙΠΕΣ;

Π: *(Με δυνατή φωνή.)* Είπα πως θα τους έδινα μια ευκαιρία...

Φ: Νομίζεις πως έχεις αυτό το δικαίωμα;

Π: Δεν ξέρω...

Φ: Νομίζεις πως μπορείς να δίνεις ευκαιρίες;

Π: Δεν ξέρω αν μπορώ να δώσω κάποια ευκαιρία σε οποιονδήποτε...

Φ: Αν μπορούσες, όμως, θα έδινες...

Π: Ναι, θα έδινα...

Φ: *(Προχωράει και στέκεται μπροστά του.)* Έχεις σκοτώσει τέσσερις ανθρώπους...

Π: Λες ψέματα... Δεν νιώθω κάτι τέτοιο...

Φ: Το έχεις κάνει... Και βρίσκεσαι σε παρακολούθηση γι' αυτόν το λόγο...

Π: Λες ψέματα...

Φ: Είσαι πολύ έξυπνος... Θα το φάξεις... Θα με ξεψαχνίσεις στις ερωτήσεις, ώσπου να βεβαιωθείς πως είναι αλήθεια...

Π: Θέλω να με λύσεις...

Φ: Σκότωσες μια οικογένεια...

Π: (Με ένταση.) Θέλω να με λύσεις...

Φ: Τον πατέρα, τη μητέρα και τα δυο παιδιά...

Π: (Φωνάζει.) ΛΥΣΕ ΜΕ, ΓΑΜΩ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΟΥ...

Φ: (Μιλάει πολύ αυστηρά, επιτακτικά.) Ξέρεις πως δεν θα σε λύσω... Είναι δύσκολο, αλλά πρέπει να το ακούσεις...

Π: (Ψιθυρίζει.) Πουτάνα, γαμώ τον Χριστό σου...

Φ: Έχεις στην πλάτη σου τέσσερα πτώματα...

Π: Στ' αλήθεια μιλάει για τον Θεό το κομμάτι;

Φ: (Απορημένη.) Ο Μπαχ;

Π: Ναι, ο Μπαχ...

Φ: Νομίζω πως ναι... Έχω διαβάσει πως ολόκληρο το έργο του Μπαχ μιλάει για τον Θεό...

Π: Για τη δεύτερη ευκαιρία μιλάει;

Φ: Ποια δεύτερη ευκαιρία;

Π: Αυτήν που δίνει ο Θεός στους ανθρώπους...

Φ: Λογικά θα μιλάει και γι' αυτή...

Π: Πώς έγινε;

Φ: Ποιο πράγμα;

Π: Ο φόνος που περιγράφεις... Πώς έγινε;

Φ: Πώς μπορεί να έγινε;

Π: Με μαχαίρι;

Φ: Στ' αλήθεια δεν θυμάσαι;

Π: Όχι, δεν θυμάμαι...

Φ: Τους έδωσες δηλητήριο...

Π: Τι δηλητήριο; Ποντικοφάρμακο;

Φ: Τους έριξες κυάνιο στο πρωινό τους... Στον καφέ των γονιών, στο γάλα των παιδιών...

Π: Πού βρήκα το κυάνιο; Ήμουν γιατρός;

Φ: Το έκλεψες από το φαρμακείο ενός γιατρού...

Π: Γιατί το έκανα;

Φ: Γιατί το έκανες... Δεν είναι τόσο εύκολη η απάντηση... Ας πούμε... *(Καθυστερεί να συνεχίσει.)*

Π: Ας πούμε, τι;

Φ: Ας πούμε πως το έκανες για την ελευθερία...

Π: Για την ελευθερία; Πώς μπορεί να σκοτώσει κανείς για την ελευθερία;

Φ: Μα γι' αυτό ακριβώς σκοτώνουν οι άνθρωποι... Για να ελευθερωθούν...

5.

Π: Από τι γύρεψα να ελευθερωθώ;

Φ: Από τη ζωή σου...

Π: Τη ζωή μου;

Φ: Αυτό που ζούσες... Αυτό που ήταν να ζήσεις...

Π: Τι ήταν να ζήσω;

Φ: Κάτι ημίμετρο...

Π: Και σκοτώνοντας μια οικογένεια, θα ζούσα κάτι μεγαλύτερο;

Φ: Δεν ήταν μια οποιαδήποτε οικογένεια...

Π: Ποιοι ήταν;

Φ: Δεν θυμάσαι;

Π: Δεν θυμάμαι τίποτε...

Φ: Σε πιστεύω... Ίσως να είναι λάθος αλλά σε πιστεύω...

Π: Πες μου, λοιπόν, ποιοι ήταν αυτοί που σκότωσα...

Φ: Ήταν η οικογένειά σου...

Π: Πρέπει να με λύσεις... Το αστείο παρατράβηξε...

Φ: Δεν είναι αστείο...

Π: Πρέπει να με λύσεις...

Φ: Αν σε λύσω, θα με σκοτώσεις...

Π: Γιατί να το κάνω αυτό;

Φ: Γιατί έτσι αντιδρούν σε αυτές τις περιπτώσεις... Σκοτώνουν το σύνδεσμο με το παρελθόν και φεύγουν...

Π: Και τι κάνουν μετά;

Φ: Νομίζουν πως θα χαθούν μέσα στο πλήθος...

Π: Αλλά δεν το καταφέρνουν;

Φ: Κανένας δεν μπορεί να κρυφτεί για πάντα... Στο τέλος, πάντοτε φανερώνονται...

Π: Γιατί;

Φ: Δεν ξέρω... Ίσως γιατί αυτή είναι η φύση των ανθρώπων...

Π: (Κοφτά.) Γιατί τους σιότωσα;

Φ: Σου το είπα πριν... Έπρεπε να πεθάνουν, για να ελευθερωθείς...

Π: (Συνεχίζει σε κοφτό τόνο.) Γιατί; Τι ήταν; Τέρας;

Φ: Καλύτερα να σκεφτείς τι ήσουν εσύ...

Π: Εγώ ήμουν το τέρας;

Φ: Τι έχεις στο νου σου όταν λες τη λέξη «τέρας»;

Π: Μα το είπαμε πριν: τον Φρανκενστάιν, τον Λυκάνθρωπο, τον Δράκουλα...

Φ: Μπορείς να μου δώσεις κάποιον ορισμό;

Π: Κάτι το οποίο είναι ενάντια στη φύση...

Φ: Τι μπορεί να είναι ενάντια στη φύση;

Π: Ένα πλάσμα με επτά κεφάλια και δέκα μάτια... Ή με κεφάλι ανθρώπου, σώμα λιονταριού και ουρά φιδιού... Ή ένας γίγαντας με μονάχα ένα μάτι... Ή ένας ακέφαλος καβαλάρης...

Φ: Ή κι ένα κομμένο κεφάλι που μιλάει...

Π: Τι ήμουν, λοιπόν;

Φ: Τίποτε από όλα αυτά... Απλώς ερωτεύτηκες, πώς να το πω, κάπως ανάρμοστα...

Π: Ερωτεύτηκα «κάπως ανάρμοστα»;

Φ: Ναι, ερωτεύτηκες κάποιον που δεν έπρεπε να αγαπήσεις...

Π: Τη μάνα μου...

Φ: Γιατί τη μάνα σου;

Π: Γιατί οι άντρες ερωτεύονται τη μάνα τους... Ο Φρόνιτ δεν το είπε αυτό;

Φ: Ναι, ο Φρόνιτ το είπε...

Π: Ερωτεύτηκα τη μάνα μου, λοιπόν... Και σκότωσα τον πατέρα μου και τα αδέρφια μου, για να μείνουμε οι δυο μας...

Φ: Όλα αυτά τα υποθέτεις ή τα θυμάσαι;

Π: Δεν χρειάζεται να θυμάμαι... Είμαι άνθρωπος, έχω λογική σκέψη... Μπορώ να ανασυνθέσω τη ζωή μου...

Φ: (Τον διακόπτει.) Στ' αλήθεια μπορείς;

Π: Είμαι ένας άνθρωπος προικισμένος με λογική σκέψη...

Φ: Σωστά...

Π: Μπορώ να κάνω θαύματα με τη λογική σκέψη...

Φ: (Σαν να διστάζει να πει κάτι.) Άρα...

Π: Άρα τι;

Φ: Άρα δεν με χρειάζεσαι... Μπορείς να φτιάξεις ένα παρελθόν και να ζήσεις με αυτό...

Π: Πράγματι, δεν σε χρειάζομαι...

Φ: Και δεν φοβάσαι;

Π: Να φοβηθώ, τι;

Φ: Μήπως φτιάξεις ένα παρελθόν που δεν αντέχεται...

Π: Οτιδήποτε ανθρώπινο αντέχεται...

Φ: Να φύγω, λοιπόν...

Π: Ναι, βεβαίως να φύγεις... Αρκεί να με λύσεις πρωτότερα...

Φ: Θα σε λύσει αύριο ο συνάδελφος...

Π: Γιατί τη σκότωσα;

Φ: Ποιαν;

Π: Τη μάνα μου... Ήμουν ερωτευμένος μαζί της, ήθελα να ζήσουμε μόνοι μας... Γιατί να βάλω στρυχνίνη στον καφέ της;

Φ: Είσαι άνθρωπος με λογική σκέψη... Μπορείς να το σκεφτείς...

Π: Έγινε κάποιο λάθος...

Φ: Λάθος;

Π: Ναι, λάθος... Μόνο έτσι εξηγείται... Ήπια κατά λάθος από τον καφέ του πατέρα...

Φ: Σου κάνει αυτή η εκδοχή;

Π: Ναι, ναι, αυτό είναι.. Ήπια από τον καφέ του πατέρα... Κι ύστερα, όταν την είδα να πέφτει νεκρή μαζί με τους άλλους, πήρα το κουζινομάχαιρο και ξεκοίλιασα τον εαυτό μου...

Φ: Μπορεί ένας άνθρωπος να ξεκοιλιάσει τον εαυτό του;

Π: Ναι, μπορεί... Αν είναι απελπισμένος, μπορεί... Γι' αυτό έχω και τα ράμματα στην κοιλιά...

Φ: Πού ξέρεις για τα ράμματα στην κοιλιά;

Π: Εσύ μου το είπες νωρίτερα... Αφού με άφησες να ξευτελιστώ, βέβαια...

Φ: Τώρα όμως έχεις πάρει τα πάνω σου...

Π: Ναι, δυναμώνω μέσα από τη λογική σκέψη... Είμαι άνθρωπος και θα τα καταφέρω...

Φ: Και γιατί επέλεξες το μαχαίρι;

Π: Δεν καταλαβαίνω...

Φ: Γιατί επέλεξες το κουζινομάχαιρο; Είναι πολύ δύσκολο να πεθάνεις μαχαιρώνοντας τον εαυτό σου... Γιατί δεν ήπιες στρουγγίνη από τα ποτήρια των υπολοίπων;

Π: Πέφτοντας, είχαν παρασύρει τα ποτήρια τους στο πάτωμα...

Φ: Δεν είχες κρατήσει στρουγγίνη, να βάλεις ένα ακόμη ποτήρι γάλα;

Π: Όχι, δεν είχα κρατήσει...

Φ: Η βιβλιογραφία λέει πως οι δολοφόνοι προμηθεύονται περισσότερο δηλητήριο από όσο χρειάζονται...

Π: Εγώ δεν ήμουν συνηθισμένος δολοφόνος...

Φ: Πολύ ωραία... Η ιστορία σου σχηματίστηκε...

Π: Ναι, σχηματίστηκε...

Φ: Θέλεις να με ρωτήσεις κάτι άλλο;

Π: Όχι... Μπορώ να απαντάω μόνος μου... Να γεμίζω τα κενά με τη λογική...

Φ: Αυτό είναι πολύ ελπιδοφόρο...

Π: Θα με λύσεις τώρα;

Φ: Γιατί;

Π: Τι εννοείς «γιατί»;

Φ: Γιατί να σε λύσω;

Π: Το υποσχέθηκες...

Φ: Δεν υποσχέθηκα τίποτε...

Π: (Με οργή.) Το υποσχέθηκες, καργιόλα... Είπες πως θα με λύσεις μόλις μάθω την ιστορία μου...

Φ: Ποτέ δεν είπα κάτι τέτοιο...

Π: (Φωνάζει.) ΛΥΣΕ ΜΕ, ΓΑΜΩ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΟΥ...

Φ: Τώρα ξαναγίνεσαι κοινότοπος...

Π: (Με οργή και ένταση.) Θα σε σκοτώσω, καργιόλα... Πίστεψέ με, θα σε σκοτώσω...

Φ: Σε πιστεύω... Γι' αυτό δεν θα σε λύσω...

Π: (Μιλώντας μέσα από τα δόντια του.) Πες μου τι θέλεις...

Φ: Δεν θέλω τίποτε... Μονάχα... (Σταματάει.)

Π: Μονάχα τι;

Φ: Τίποτε...

Π: Ποια είσαι;

Φ: Πώς σκέφτεσαι να ζήσεις στο εξής;

Π: Θα ζήσω όπως θέλω, γαμημένη...

Φ: Το φόνο, πώς θα τον διαχειριστείς;

Π: Θα είμαι ένας άλλος άνθρωπος... Δεν θα με βαρύνει το παρελθόν...

Φ: Πιστεύεις πως θα το καταφέρεις;

Π: Ναι, θα το καταφέρω... Είμαι ένας νεογέννητος... Θα πω πως ήσουν μια ψεύτρα... Μια ψυχοπαθής ψεύτρα... Θα ξεχάσω όσα μου είπες και θα συνεχίσω να ζω...

Φ: Με τη λογική σκέψη...

Π: Ναι, με τη λογική σκέψη...

Φ: Δεν ήταν η μάνα σου...

Π: Τι είπες;

Φ: Δεν ερωτεύτηκες τη μάνα σου...

Π: Ποιος το λέει αυτό;

Φ: Εγώ σ' το λέω... Ερωτεύτηκες την αδελφή σου...

Π: Δεν σε πιστεύω...

Φ: Ήσουν ερωτευμένος μαζί της για οχτώ χρόνια... Αρχίσατε να φιλιέστε στα οχτώ σας... Στην αρχή ήταν ένα παιχνίδι...

Π: Δεν πιστεύω τίποτε από όσα λες, καργιόλα...

Φ: Φιλιόσασταν στα χείλη όπως βλέπατε να κάνουν στις ταινίες... Κάποτε εκείνη σου είπε να ανοίξετε τα χείλη...

Π: Πλαστελίνη... Παίζεις μεγάλο παιχνίδι, γαμημένη...

Φ: Ήταν ένα χρόνο μεγαλύτερη... Η γλώσσα της μπήκε στο στόμα σου...

Π: Προσπαθείς να με πλάσεις σαν την πλαστελίνη...

Φ: Κι έτσι αρχίσατε να πηγαίνετε όλο και παραπέρα... Κάθε φορά, όλο και παραπέρα...

Π: Θέλεις να με πείσεις πως είμαι πλαστελίνη...

Φ: Κάποτε αρχίσατε να δαγκώνεστε και να ρουφάτε ο ένας το αίμα του άλλου...

Π: Πως παίρνω σχήμα από τα δάχτυλά σου...

Φ: Τα βράδια, όταν κοιμούνταν οι γονείς σας, γλιστρούσατε ο ένας στο κρεβάτι του άλλου...

Π: Είσαι ένα σίχαμα... (Φωνάζει.) ΕΝΑ ΣΙΧΑΜΑ ΕΙΣΑΙ...

Φ: *(Με ένταση.)* Βγάζατε τα ρούχα σας και αγκαλιάζόσασταν...

Π: *(Φωνάζει.)* ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΩ ΤΙΠΟΤΕ ΑΠΟ ΣΕΝΑ...

Φ: Ένα βράδυ, δώσατε τον όρκο...

Π: *(Πινηχτά, μέσα απ' τα δόντια του.)* Θα σου τα κόψω τα δάχτυλα, καργιόλα..

Φ: Θυμάσαι τον όρκο;

Π: Δεν υπάρχει όρκος... Δεν υπάρχει τίποτε...

Φ: Είπατε πως δεν θα σας χωρίσει ποτέ κανένας... Ούτε η ζωή ούτε ο θάνατος...

Π: *(Με ένταση.)* Δεν είπαμε τίποτε...

Φ: Αλήθεια, θυμάσαι τι είναι ο θάνατος;

Π: *(Φωνάζει.)* ΔΕΝ ΕΙΠΑΜΕ ΤΙΠΟΤΕ, ΓΑΜΗΜΕΝΗ...

Φ: *(Πλησιάζει κοντά του. Το πρόσωπό της σχεδόν αγγίζεται με το δικό του. Μιλάει emphaticά, με ένταση.)* Θυμάσαι τι είναι ο θάνατος, Χαβιέ;

Π: Γιατί με λες έτσι...

Φ: *(Ψιθυρίζοντας.)* Στ' αλήθεια, θυμάσαι;

Π: *(Με ταραχή.)* Γιατί με λες Χαβιέ;

Φ: Αυτό είναι το όνομά σου... Σ' το είπα και πριν...

Π: Ναι, αλλά πρώτη φορά με λες Χαβιέ...

Φ: Πάντοτε σε έλεγα Χαβιέ...

Π: Ποια είσαι;

Φ: Ξέρεις ποια είμαι...

Π: Δεν ξέρω τίποτε...

Φ: Έχεις λογική σκέψη... Είμαι αυτή που καταλαβαίνεις...

Π: Δεν θέλω να καταλάβω τίποτε...

Φ: Η αδελφή σου... Αυτή που ξάπλωνε μαζί σου τα βράδια.

Π: *(Σαν να ρωτάει τον εαυτό του.)* Η αδελφή μου;

Φ: Ναι, η αδελφή σου, Χαβιέ... Που ρουφούσαμε αίμα ο ένας από τα χείλη του άλλου...

6.

Π: Είσαι τρελή... Είσαι τρελή και διεστραμμένη...

Φ: Δεν θα είναι εύκολο...

Π: Λύσε με... (*Ουρλιάζει.*) ΤΩΡΑ ΑΜΕΣΩΣ, ΛΥΣΕ ΜΕ...

Φ: Το ήξερα από την αρχή... Ήμουν προετοιμασμένη γι' αυτό...

Π: Είσαι σχιζοφρενής...

Φ: Ήμουν προετοιμασμένη από χρόνια, Χαβιέ... Έχω επεξεργαστεί μέσα μου κάθε πιθανή σου αντίδραση...

Π: Δεν θα πιστέψω τίποτε από όσα λες... (*Και πάλι φωνάζει.*) Τ' ΑΚΟΥΣ, ΠΟΥΤΑΝΑ;

Φ: Για δύο χρόνια προσπαθούσαμε να κάνουμε έρωτα... Είχες στύση, αλλά δεν κατάφερνες να μπεις...

Π: Βούλωσ' το, καργιόλα...

Φ: Ένα βράδυ, μας βρήκαν... Μας έπιασε η μαμά στο κρεβάτι μου...

Π: (*Πνιχτά.*) Δεν θα σταματήσεις... Το ξέρω πως δεν θα σταματήσεις...

Φ: Μας πήγαν σε γιατρούς και ψυχολόγους... Μας βάλανε σε πρόγραμμα θεραπείας... Μας χώρισαν...

Π: Είσαι θλιβερή... Γελούα...

Φ: Και στο εξής κοιμόμουν με τη μαμά... Κι εσύ, βέβαια, με τον μπαμπά μας...

Π: Θέλεις να με κλονίσεις... Νομίζεις πως μπορείς να θαμπώσεις το νου μου τόσο, ώστε να χάσω την πίστη μου...

Φ: Την πίστη σου στον Θεό;

Π: Την πίστη μου στην ανθρώπινη λογική...

Φ: Πλέον δεν μας άφηναν ποτέ μαζί μόνους... Μας έστελναν σε διαφορετικά σχολεία... Έφαχναν τα ρούχα μας, να βρούνε σημειώματα του ενός προς τον άλλον...

Π: Η λογική είναι η λογική, καργιόλα... Ό,τι κι αν πεις, μένει η ίδια...

Φ: Βρίσκαμε απίθανους τρόπους επικοινωνίας... Ο πιο συνηθισμένος ήταν να γράφουμε τις σκέψεις μας στο χρησιμοποιημένο χαρτί τουαλέτας που πετούσαμε στον μεταλλικό κάδο...

Π: Στο χρησιμοποιημένο χαρτί τουαλέτας;

Φ: (Με ένταση.) Ναι, στο σκατωμένο χαρτί τουαλέτας... Εκεί που δεν θα ψάχνανε οι δικοί μας...

Π: Το έχεις ωραία στημένο, δεν μπορώ να πω...

Φ: Μου έγραφες πως με αγαπάς... Και στίχους από τραγούδια...

Π: Αλλά δεν θα με κλονίσεις... Δεν μπορείς να με κλονίσεις...

Φ: Ώσπου μια μέρα, μου το έγραφες στο σκατωμένο χαρτί...

Π: Τι σου έγραψα;

Φ: (Με πολύ μεγάλη ένταση κι ενώ πλησιάζει το πρόσωπό της στο πρόσωπό του.) ΕΙΣΑΙ ΕΤΟΙΜΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ; (Απομακρύνεται, μιλάει με κανονική φωνή.) Αυτό μου έγραφες... Με κεφαλαία γράμματα...

Π: Κι εσύ μου απάντησες;

Φ: Ναι, σου απάντησα... Με τα ίδια κεφαλαία...

Π: (Σαν να μονολογεί.) ΑΝ ΕΙΣΑΙ, ΕΙΜΑΙ...

Φ: Το θυμήθηκες;

Π: Το υπέθεσα... Εξάλλου, ήταν εύκολο... Δεν υπάρχει άλλη απάντηση σε αυτό το ερώτημα...

Φ: Αυτό ήταν και το μόνο που είπαμε... Όλα τα άλλα, τα έκανες εσύ... Διάβασες για τα δηλητήρια, ανακάλυψες πως ο γιατρός πατέρας ενός συμμαθητή σου είχε στο φαρμακείο του σπιτιού του αμπούλες υδροκυανίου, έστησες το σχέδιο...

Π: Και τι έκανα;

Φ: Μια μέρα που είχες πάει σπίτι του, δήθεν για να διαβάσετε μαζί, έκλεψες τέσσερις αμπούλες...

Π: Ο πατέρας του φίλου μου, δεν το κατάλαβε;

Φ: Όχι, δεν έλεγχε το φαρμακείο του καθημερινά... Το ανακάλυψε όταν όλα είχαν γίνει, από τις ανακρίσεις της αστυνομίας...

Π: Είναι εξωφρενικό όλο αυτό...

Φ: Κι ήρθε εκείνο το πρωινό της άνοιξης... Την προηγούμενη, μου είχες γράψει στο σκατωμένο χαρτί τουαλέτας μια μόνη λέξη: ΑΥΡΙΟ...

Π: Πόσων χρονών ήμασταν;

Φ: Εγώ δεκαπεντέμισι... Κι εσύ δεκατέσσερα...

Π: Είναι αλήθεια πως σημαίνει πολλά το «αύριο» σε αυτές τις ηλικίες...

Φ: Όλο το βράδυ έμεινα ξύπνια... Ήμουνα σίγουρη πως θα γίνει...

Π: Τι θα γινόταν;

Φ: Η ελευθερία μας... Θα γινόταν η ελευθερία μας...

Π: Πώς θα γινόταν;

Φ: Θα τους σκοτώνες... Δεν ήξερα τον τρόπο, αλλά ήξερα πως θα τους σκοτώνες...

Π: Και τι έγινε το πρωί;

Φ: Το πρωί ήταν η σειρά σου να σερβίρεις το πρωινό... Ήταν συνήθεια στην οποία επέμενε πολύ η μαμά... Θα σερβίρουμε το πρωινό εκ περιτροπής...

Π: Τότε έβαλα το υδροκυάνιο στον καφέ τους...

Φ: Έβαλες το υδροκυάνιο στον καφέ και στο γάλα...

Π: Στο γάλα... Γιατί στο γάλα;

Φ: Στ' αλήθεια δεν θυμάσαι;

Π: Όχι, δεν θυμάμαι...

Φ: Για να πεθάνουμε κι εμείς μαζί με τους γονιούς μας...

Π: Γιατί;

Φ: Δεν μου το εξήγησες ποτέ... Προφανώς δεν μπορούσες να αντέξεις τη ζωή μετά το φόνο...

Π: Ίσως να μην το μπορούσα...

Φ: Ίσως πάλι να πίστευες στον μεγάλο θάνατο...

Π: Τι είναι ο μεγάλος θάνατος;

Φ: Δεν μπορώ να σου τον περιγράψω...

Π: Προσπάθησε...

Φ: Λένε πως είναι η ώρα που οι άνθρωποι βρίσκουν τον εαυτό τους μέσα στον θάνατό τους... Πως τον διαλέγουν – όπως θα διάλεγαν ένα διαμάντι... Και πως νιώθουν ότι με τον θάνατό τους γίνονται αιωνιότητα...

Π: Αυτό δεν γίνεται... Οι άνθρωποι φοβούνται...

Φ: Λένε πως γίνεται... Πως ο μεγάλος θάνατος είναι ένα αντίδοτο στο χρόνο... Και στο φόβο του χρόνου...

Π: Ποιοι τα λένε αυτά;

Φ: Δεν ξέρω...

Π: Οι φιλόσοφοι;

Φ: Δεν ξέρω... Ίσως και οι φιλόσοφοι...

Π: Αυτά είναι σαχλαμάρες... Αποκλείεται να πίστευα κάτι τέτοιο...

Φ: Δεν ξέρω τι μπορεί να πίστεψες... Δεν είχες τη δυνατότητα να μου εξηγήσεις...

Π: Προφανώς ισχύει το πρώτο που είπες... Δεν μπορούσα να ζήσω με τις τύψεις του φόνου...

Φ: Δεν μπορώ να ξέρω...

Π: Δεν άντεχα τις τύψεις... Δεν μπορεί να είναι κάτι άλλο...

Φ: (Κάπως ενοχλημένη.) Σου είπα, δεν ξέρω...

Π: Ωστόσο, ζούμε... Κι εγώ κι εσύ...

Φ: Ναι, ζούμε...

Π: Τι έγινε με το δικό μας δηλητήριο;

Φ: Σέρβιρες τον καφέ και το γάλα στις κούπες... Εγώ ήμουν σίγουρη πως ο καφές θα είχε κάποιο δηλητήριο... Όταν είδα τον μπαμπά να διπλώνεται, σχεδόν χαμογέλασα...

Π: Αλλά δεν το είχες σκεφτεί για το γάλα...

Φ: Το κατάλαβα αμέσως μετά, όταν σε είδα να πίνεις την κούπα σου μονορούφι, κοιτώντας με στα μάτια... Ήταν μια στιγμή προτού πιω κι εγώ τη δική μου...

Π: Τι είδες στα μάτια μου;

Φ: Με αποχαιρετούσες... Είδα τον αποχαιρετισμό...

Π: Και τι έκανες;

Φ: Πέταξα το γάλα μου κι όρμησα πάνω σου... Σου πήρα την κούπα από τα χέρια... Την είχες πει όλη... Άρχισα να φωνάζω: κάνε εμετό, κάνε εμετό...

Π: Η μητέρα τι έκανε;

Φ: Η μαμά μάς κοιτούσε έκπληκτη· μια τον μπαμπά που σπαρταρούσε και μια εμάς, που είχα ορμήσει πάνω σου... Την αμέσως επόμενη στιγμή, διπλώθηκε κι αυτή...

Π: Κι έπειτα;

Φ: Έβαλα το δάχτυλο στο στόμα σου... Σε ανάγκασα να κάνεις εμετό... Ξέρασες... Μετά φώναξα ασθενοφόρο και σε σήκωσα να περπατάς μαζί μου μέχρι να έρθεις...

Π: Γι' αυτό έζησα...

Φ: Όταν ήρθε το ασθενοφόρο, είχες ήδη λιποθυμήσει... Όταν έφτασες στο νοσοκομείο, ήσουν σε κώμα... Οι γιατροί είπαν πως ο εγκέφαλός σου δεν είχε αιματωθεί για σαράντα λεπτά και πως δεν θα συνέλθεις ποτέ...

Π: Και τότε, πώς συνήλθα;

Φ: (Σαν να μην ακούει το ερώτημά του.) Τα υπόλοιπα, τα φαντάζεσαι... Είσαι προικισμένος με λογική σκέψη, μπορείς να φανταστείς...

Π: Η αστυνομία έκανε ανακρίσεις, οι εφημερίδες έγραψαν για ένα αποτρόπαιο οικογενειακό έγκλημα...

Φ: «Δαιμονικά αδέρφια-εραστές σκοτώνουν τους γονείς τους»...

Π: Σε δίκασαν;

Φ: Ήμωνα δεκαπέντε χρονών... Το δικαστήριο ανηλίκων δέχτηκε πως όλα τα έκανες εσύ, πως δεν ήξερα τίποτε... Κρίθηκα μόνο υπό επιτροπεία και ψυχολογική παρακολούθηση... Κι εσύ, φυσικά, λόγω της κατάστασής σου, απαλλάχτηκες από κάθε δίωξη...

Π: Νομίζω πως το παρατραβάς...

Φ: Όταν ενηλικιώθηκα, μου δόθηκε μια υποτροφία σπουδών από το ίδρυμα ενός εφοπλιστή που συγκινήθηκε από την τραγωδία μου. Στο αιτιολογικό έγραφε πως ήθελαν να σπουδάσω «για να προσφέρω υπηρεσίες στην Ανθρωπότητα»... Διάλεξα την Ιατρική και ενθουσιάστηκαν... Και καθώς προχωρούσαν οι σπουδές μου, επέλεξα τη Νευροχειρουργική...

Π: Για να μπορέσεις κάποτε να με γυρίσεις στη ζωή...

Φ: Ναι, γι' αυτό... Πήρα όλα τα πτυχία μου με άριστα, ειδικεύτηκα στη χειρουργική συνένωση νευρώνων, στην τεχνητή επανάκτηση εγκεφαλικών λειτουργιών... Δούλεψα για δέκα χρόνια στα μεγαλύτερα νευρολογικά κέντρα του κόσμου, πήρα βραβεία και υποτροφίες... Κι έπειτα γύρισα... Και ζήτησα να αναλάβω τη φροντίδα σου...

Π: Από πού το ζήτησες;

Φ: Από το Κέντρο Μέριμνας Ανήκεστων Νευρολογικών Περιστατικών... Εκεί όπου νοσηλεύονται επί χρόνια σε άγρυπνο κώμα...

Π: Πώς δέχτηκαν να με αναλάβεις; Δεν θυμήθηκαν την παλιά ιστορία με τα δαιμονικά αδέρφια-εραστές που σκότωσαν τους γονείς τους;

Φ: Τώρα πια, ήμουν α σπουδαία γιατρός... Επιστήμονας διεθνούς κύρους... Μπορούσα να υποστηρίξω την περίπτωση σου με τον καλύτερο τρόπο...

Π: Και με ανέλαβες...

Φ: Ναι, σε ανέλαβα...

Π: Και με έφερες εδώ... Ήμουν πια δικός σου...

Φ: Ναι, ήσουν επιτέλους δικός μου, Χαβιέ...

7.

Π: Πώς σε λένε;

Φ: Δεν κατάλαβα;

Π: Τι δεν κατάλαβες; Σε ρώτησα πώς σε λένε. Εγώ είμαι ο Χαβιέ· εσύ, ποια είσαι;

Φ: Στ' αλήθεια δεν με θυμάσαι;

Π: Πες μου το όνομά σου και μην παίζεις μαζί μου...

Φ: Ανριέτ... Εσύ με φώναζες Αν...

Π: Ανριέτ Νταρτούιγ...

Φ: Ανριέτ Σέλεϊ...

Π: Γιατί έχουμε διαφορετικό επίθετο;

Φ: Το άλλαξα μόλις έγινα δεκαοχτώ... Δεν ήθελα να με συνδέει κανείς με την παλιά ιστορία...

Π: Ντρεπόσουνα;

Φ: Μπορεί να ήταν εμπόδιο...

Π: Εμπόδιο σε τι; Στην καριέρα σου;

Φ: Εμπόδιο στο σχέδιο...

Π: Ποιο σχέδιο;

Φ: Πάντοτε υπάρχει ένα σχέδιο...

Π: Το σχέδιό σου να γυρίσεις και να με πάρεις...

Φ: Ας πούμε πως ήταν αυτό....

Π: Και το πέτυχες...

Φ: Ναι, το πέτυχα...

Π: Και μένα, τι μου έκανες;

Φ: Τι εννοείς;

Π: Με πήρες από την κλινική και με έφερες εδώ, σωστά;

Φ: Σωστά...

Π: Τι είναι εδώ;

Φ: Το σπίτι μας...

Π: Το σπίτι μας;

Φ: Ναι, το σπίτι μας...

Π: Μάλιστα... Κι αφότου με έφερες στο σπίτι μας, τι μου έκανες;

Φ: Σε μελετούσα για να σε επαναφέρω...

Π: Για πόσο καιρό;

Φ: Για χρόνια...

Π: Για πόσα;

Φ: Για πολλά...

Π: Πόσα...

Φ: Τι σημασία έχει...

Π: Θέλω να ξέρω την ηλικία μου...

Φ: Σ' το είπα και πριν... Είσαι τριάντα τριών χρονών...

Π: Ναι, στην ηλικία του Χριστού...

Φ: Πες το κι έτσι...

Π: Και τελικά με επανέφερες...

Φ: Ναι...

Π: Κάτι σαν ανάσταση...

Φ: Πες το κι έτσι...

Π: Εσύ, πώς θα το έλεγες;

Φ: Ελευθερία...

Π: Μιλάς προφανώς για τη δική μου ελευθερία...

Φ: Για τη δική μας ελευθερία...

Π: Μου έκανες εγγείρηση;

Φ: Σου έκανα μια σειρά από εγχειρήσεις...

Π: Είχες δικαίωμα να το κάνεις αυτό;

Φ: Είχα δικαίωμα να κάνω το καθετί...

Π: Γιατί;

Φ: Γιατί γύρευα την ελευθερία μας...

Π: Τι είναι η «ελευθερία μας»;

Φ: Δεν μπορεί να εξηγηθεί... Ας πούμε, η αρχή της ζωής... Αυτό για το οποίο γίνονται όλα...

Π: Αυτό για το οποίο οι άνθρωποι γεννάνε και πολλαπλασιάζονται;

Φ: Αυτό για το οποίο οι άνθρωποι γεννάνε και σφάζουν...

Π: (Κοφτά.) Θα με λύσεις τώρα;

Φ: Όχι ακόμη...

Π: Γιατί «όχι ακόμη»;

Φ: Γιατί δεν είσαι έτοιμος...

Π: Φυσικά και είμαι έτοιμος...

Φ: Παριστάνεις πως είσαι... Αλλά δεν μπορείς καν να υποκριθείς...

Π: *(Με παρακλητική ένταση.)* Μα γιατί, Αν... Αφού τώρα τα έμαθα όλα...

Φ: Ποια όλα;

Π: Για μένα... Για την προηγούμενή μου ζωή... Για τη ζωή μας...

Φ: Δεν πιστεύεις απολύτως τίποτε από όσα σου είπα... Νομίζεις ότι είμαι μια σαδίστρια που σε πλάθω σαν πλαστελίνη...

Π: Δεν είναι έτσι...

Φ: Είναι μόνο έτσι... Συμφωνείς μαζί μου –άτεχνα, είναι η αλήθεια– μονάχα για να σε λύσω...

Π: Δεν είναι έτσι, Αν...

Φ: Και μόλις σε λύσω, θα με σκοτώσεις...

Π: Μέχρι στιγμής εσύ μου είπες ψέματα, όχι εγώ... Εσύ μου συστήθηκες ως Παρακολουθήτρια Προσαρμογής, εσύ μου είπες πως ο χώρος εδώ είναι νοσοκομείο... Και τώρα μου λες πως είσαι η αδελφή μου, πως έχω σκοτώσει τους γονείς μου, πως ήμασταν εραστές...

Φ: *(Τον κόβει.)* Δεν ήμασταν εραστές... Ερωτευμένοι ήμασταν... Εραστές δεν γίναμε ποτέ...

Π: Εννοείς πως δεν μπήκα μέσα σου; Πως δεν σε γάμησα;

Φ: Ναι, αυτό εννοώ...

Π: Και σου έμεινε ένα κενό...

Φ: Δεν μου αρέσει ο τρόπος που μιλάς...

Π: *(Με επιθετικό τόνο.)* Αυτό είναι... Γι' αυτό, λοιπόν, τα έκανες όλα... Για να γεμίσεις το κενό...

Φ: *(Με αυξανόμενη ένταση.)* Δεν μου αρέσει ο τρόπος που μιλάς...

Π: *(Φωνάζει πάνω στη φωνή της.)* ΓΙΑ ΝΑ ΓΑΜΗΘΕΙΣ, ΚΑΡΓΙΟΛΑ, ΤΑ ΕΚΑΝΕΣ ΟΛΑ...

Φ: *(Φωνάζει πάνω στη φωνή του.)* ΤΑ ΕΚΑΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΑΣ...

(Σιωπούν και οι δυο. Παίρνουν ανάσες.)

Π: *(Μιλάει κοφτά και χαμηλόφωνα.)* Είσαι τρελή... Είσαι στ' αλήθεια διεστραμμένη... Δεν γαμήθηκες στα δεκαπέντε σου, και σου έμεινε απωθημένο... Βασάνισες τη ζωή σου και τώρα βασανίζεις εμένα...

Φ: Μην το βρομίζεις, Χαβιέ...

Π: Θα το βρομίζω όσο θέλω, καργιόλα...

Φ: Μην επιτρέπεις στον εαυτό σου την ασχήμια... Σκέψου τους αιώνες του αίματος...

Π: Τους αιώνες του αίματος;

Φ: Οι άνθρωποι, για να συναντηθούν, περνούνε μέσα από αιώνες αίματος...

Π: Τι θα με κάνεις;

Φ: Τι εννοείς;

Π: Αυτό που σε ρώτησα... Τι σκοπεύεις να με κάνεις;

Φ: Θα σε κάνω να θυμηθείς...

Π: Αν θυμηθώ, θα με λύσεις;

Φ: Ναι, θα σε λύσω... Αλλά πρέπει να θυμηθείς στ' αλήθεια...

Π: Δεν πιστεύω τίποτε...

Φ: Έχεις λογική σκέψη... Αυτή θα σε οδηγήσει...

Π: Είπες πως ήμουν δεκατέσσερα όταν έγινε αυτό με τους γονείς μας, σωστά;

Φ: Γιατί λες «αυτό»; Φονικό ήταν...

Π: Το φονικό... Δεν θα τα χαλάσουμε εκεί... Στα δεκατέσσερα δεν ήμουν;

Φ: Ναι, στα δεκατέσσερα...

Π: Λες ψέματα... Δεν νιώθω πως πνευματικά είμαι στα δεκατέσσερα...

Φ: Ήσουν πολύ αναπτυγμένος πνευματικά...

Π: Νιώθω πολύ μεγαλύτερος...

Φ: Ίσως να σου δίνει εντολές το σώμα σου που έχει γεράσει...

Π: Νιώθω πως θέλω να ξυριστώ... Γνωρίζω την αίσθηση της κολόνιας στα ξυρισμένα μάγουλα...

Φ: Και τι σημαίνει αυτό;

Π: Πως λες ψέματα... Στα δεκατέσσερα, κανένα αγόρι δεν ξυρίζεται...

Φ: Μπορεί να σε ξύριζαν στο Κέντρο Μέριμνας...

Π: Και το τραύμα; Πώς έγινε το τραύμα;

Φ: Ποιο τραύμα;

Π: Το τραύμα μου στην κοιλιακή χώρα... Αυτό που χρειάστηκε πολλά ράμματα... Και δεν μπορώ να έχω στύση εξαιτίας του...

Φ: Δεν υπάρχει τραύμα στην κοιλιακή χώρα...

Π: Γιατί μου είπες πως υπάρχει;

Φ: Αν έβαζες τη λογική σου να δουλέψει, θα το καταλάβαινες...

Π: (Με ένταση.) Γιατί μου είπες πως υπάρχει;

Φ: Γιατί έτσι έπρεπε...

Π: (Με μεγάλη ένταση.) Τι «έπρεπε», καργιόλα;

Φ: (Με ακόμη μεγαλύτερη ένταση.) Έπρεπε να σταματήσεις... Δεν ταίριαζε στο παρελθόν μας να μου λες τέτοια λόγια...

Π: Σκάσε, γαμημένη... (Ουρλιάζει.) ΣΚΑΣΕ...

Φ: Δεν ταίριαζε σε εμάς...

Π: (Χαμηλόφωνα.) Θα σου βουλώσω το στόμα...

Φ: (Συνεχίζει στον προηγούμενο τόνο, σαν να μην άκουσε την κουβέντα του.) Θα το καταλάβεις... Μόλις περάσει το πρώτο σοκ, θα το καταλάβεις...

Π: Θα βγάλεις τη μούγκα...

Φ: Δεν θα επέτρεπα να το βρομίσεις...

Π: (Πλέον μιλάει χαμηλόφωνα και κοφτά.) Ένα λάθος... Ένα μόνο...

Φ: Τι λάθος;

Π: Ένα λάθος, γαμημένη... Ένα μόνο... Δεν θα χρειαστώ περισσότερο...

Φ: Δεν καταλαβαίνω τι λες...

Π: Θα κάνεις ένα λάθος...

Φ: Τι λάθος θα κάνω;

Π: Όλοι, ακόμη κι οι εξυπνότεροι, κάνουν τουλάχιστον ένα λάθος...

Φ: (Με ένταση.) Τι λάθος;

Π: Δεν υπάρχει ιστορία δίχως ούτε ένα λάθος... Καμία ιστορία...

Φ: Πες μου το λάθος που θα κάνω...

Π: Θα με λύσεις...

Φ: Εγώ θα σε λύσω;

Π: Ναι, εσύ..

Φ: Ίσως και να το κάνω...

Π: Θα με λύσεις... Θα νιώσεις τόσο κυρίαρχη, τόσο σίγουρη, που θα με λύσεις...

Φ: Πώς είσαι τόσο σίγουρος;

Π: Είναι νόμος της ζωής... Όλοι κάνουν λάθη...

Φ: Ναι, όλοι κάνουν λάθη...

Π: Κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει από τους νόμους της ζωής...

Φ: Προφανώς... Γι' αυτό τους λένε και «νόμους»...

Π: Θα ξεχαστείς... Θα το δεις πως θα ξεχαστείς...

Φ: Και τι θα γίνει τότε;

Π: Θα σου ξεριζώσω να χέρια... Θα σου τα βγάλω από τον ώμο...

Φ: Θα μου τα κόψεις;

Π: Όχι, όχι... Θα σου τα βγάλω... Θα τα ξεριζώσω...

Φ: Γίνεται αυτό;

Π: Φυσικά και γίνεται... Και θα ακούσεις τον ήχο του ξεριζώματος... Σου υπόσχομαι πως θα τον ακούσεις...

Φ: Θα λιποθυμήσω νωρίτερα... Η φύση είναι σοφή· έχει κάνει τους ανθρώπους να λιποθυμούν νωρίτερα από τον πόνο...

Π: Εσύ δεν είσαι άνθρωπος... Είσαι τέρας... Και δεν θα λιποθυμήσεις... Και ξέρεις κάτι;

Φ: Τι;

Π: Θέλεις πολύ να ακούσεις τον ήχο από το ξεριζωμά των χεριών σου... Το περιμένεις μέσα στους αιώνες του αίματος... Αυτός ο ήχος... (Σταματάει, σαν να το ξανασκέφτηκε.)

Φ: Αυτός ο ήχος, τι;

Π: (*Με αργή φωνή.*) Αυτός ο ήχος θα είναι η ελευθερία σου...

8.

Φ: Ωστε, λοιπόν, είμαι ένα τέρας...

Π: Ναι, είσαι...

Φ: Ίσως να μην είναι τόσο κακό αυτό...

Π: Για σένα, τίποτε δεν είναι κακό...

Φ: Πριν ψάχναμε τι είναι τέρας, έτσι δεν είναι;

Π: Ναι, το ψάχναμε...

Φ: Οι άνθρωποι ονομάζουμε τέρας όποιον αγαπάει λίγο παραπάνω από το συνηθισμένο...

Π: Άσε την αγάπη στην άκρη...

Φ: Μπορείς να μου πεις τι είναι «συνηθισμένο»;

Π: Όχι, δεν μπορώ...

Φ: Συνηθισμένο είναι αυτό από το οποίο δεν κινδυνεύουμε...

Π: Αν θες να κινδυνέψεις στ' αλήθεια, το μπορείς... Άσε με...

Φ: Θα σε λύσω... Σου δίνω το λόγο μου, θα σε λύσω...

Π: Κάν' το...

Φ: Είχες δίκιο...

Π: Σε τι;

Φ: Δεν γίνεται ένα παιδί να βρει τόσο εύκολα υδροκυάνιο...

Π: Ναι, δεν γίνεται...

Φ: Ούτε η πνευματική σου ηλικία είναι δεκατεσσάρων χρονών...

Π: Πες την αλήθεια, λοιπόν...

Φ: Και υπάρχουν αρκετές λεπτομέρειες που βγάζουν στο κενό... Το ποιος πλήρωσε το Κέντρο Μέριμνας, λόγου χάρη....

Π: Σου αρέσει να παίζεις... Μια την Παρακολουθήτρια Προσαρμογής, μια τη νευροχειρουργό αδελφή μου...

Φ: Προσπαθώ να σε κάνω να θυμηθείς...

Π: Να θυμηθώ με τα ψέματα;

Φ: Δεν είναι ακριβώς ψέματα... Είναι παραλλαγές της αλήθειας... Η συνηθέστερη τεχνική συνειδησιακής επαναφοράς...

Π: Σου αρέσει, καργιόλα... Σαν τη γάτα που παίζει με το παγιδευμένο ποντίκι...

Φ: Θυμάσαι τις αρχαίες ελληνικές τραγωδίες;

Π: Λίγα πράγματα...

Φ: Τον Οιδίποδα Τύραννο, ας πούμε;

Π: Μέσες άκρες, κάτι θυμάμαι...

Φ: Θυμάσαι τι γίνεται στις αρχαίες τραγωδίες όταν φανερώνεται η αλήθεια;

Π: Όχι, δεν θυμάμαι...

Φ: Αν πεις σε έναν άνθρωπο όλη την αλήθεια, είναι σαν να του δίνεις ποντικοφάρμακο...

Π: Ενώ εσύ μου τη λες σε δόσεις...

Φ: Ναι, αυτό κάνω...

Π: (Μέσα από τα δόντια του.) Σαν πλαστελίνη...

Φ: Δεν άκουσα;

Π: Κρατάς ζεστή την πλαστελίνη... Αυτό κάνεις...

Φ: «Ζεστή»;

Π: Για να πλάσεις καλά την πλαστελίνη, πρέπει να μένει ζεστή...
Να μην κρυώνει...

Φ: Δεν ισχύει τίποτε από αυτά... Δεν έχω κανέναν λόγο να σε πλάθω σαν πλαστελίνη...

Π: Τότε γιατί βρισκόμαστε εδώ; Γιατί είμαι δεμένος; *(Με ένταση.)*
Γιατί με φλομώνεις στα ψέματα, παλιοπουτάννα;

Φ: Για να σε προετοιμάσω για...

Π: *(Την κόβει ουρλιάζοντας.)* ΓΙΑΤΙ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ
ΣΠΑΣΩ, ΓΙ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΑΝΕΙΣ...

Φ: *(Με μεγάλη ένταση κι ενώ πλησιάζει το στόμα της στο πρόσωπό του.)* Για να σε προετοιμάσω για την αλήθεια... *(Απομακρύνεται λίγο. Με ξεροί φωνή.)* Για την αλήθεια μας...

Π: *(Με φωνή ουδέτερη, σαν να μονολογεί.)* Αλλά δεν θα σπάσω...
Δεν είναι δυνατόν να σπάσω...

Φ: Είσαι προικισμένος με λογική σκέψη, έτσι δεν είναι;

Π: Ναι, έτσι είναι...

Φ: Και μπορείς να πας παντού με τη λογική σκέψη...

Π: Ναι, μπορώ να πάω παντού...

Φ: Θα σου ζητήσω να πας λίγο παραπέρα, λοιπόν...

Π: Ζήτησέ μου ό,τι θέλεις...

Φ: Η ιστορία είναι σχεδόν η ίδια... Τα ίδια πρόσωπα, το ίδιο υδροκυάνιο... Μονάχα θα γίνει μια μικρή μετατόπιση... Ένα κλικ παραπέρα είναι... *(Πλησιάζει στο πρόσωπό του.)* Ένα κλικ παραπέρα...

Π: Είμαι έτοιμος για όλα...

Φ: Δεν είμαι η αδελφή σου... Είμαι η μητέρα σου...

Π: *(Δίχως να αλλάξει τον τόνο της φωνής του.)* Το ήξερα...

Φ: Το είχες καταλάβει...

Π: Το είχα σκεφτεί με τη λογική σκέψη...

Φ: Και πώς νιώθεις;

Π: Είμαι έτοιμος να ξαναρχίσω από την αρχή...

Φ: Θέλεις να μάθεις την ιστορία μας;

Π: Με ενδιαφέρει το μέλλον...

Φ: Έχει σημασία η ιστορία μας...

Π: Οι ιστορίες είναι πάντοτε οι ίδιες...

Φ: Οι ίδιες;

Π: Με αγάπησες από την πρώτη στιγμή... Στα δώδεκά μου με μαλάκισες για πρώτη φορά... Στα δεκαπέντε μπήκα μέσα σου... Στα δεκαέξι αποφασίσαμε να σκοτώσουμε τον πατέρα και την αδελφή μου... Ήσουν γιατρός... Όπως και ο πατέρας... Δεν ήταν διόλου δύσκολο να βρεθεί υδροκυάνιο...

Φ: Πού το ήξερες πως ο πατέρας σου ήταν γιατρός;

Π: Οι γιατροί παντρεύονται με γιατρούς...

Φ: Πράγματι...

Π: Μπορεί να σε πάει παντού η λογική σκέψη...

Φ: Πράγματι...

Π: Τα υπόλοιπα είναι εύκολα... Παρουσιάσαμε το φόνο του πατέρα και της αδελφής μου σαν ατύχημα... Ή μάλλον καλύτερα: στήσαμε έτσι τα γεγονότα, ώστε να φανεί πως τον σκότωσε η αδελφή μου επειδή αυτός δεν ανταποκρίθηκε στον έρωτά της... Και μετά αυτοκτόνησε και η ίδια...

Φ: Έτσι... (Διστάζει.)

Π: Έτσι μείναμε οι δυο μας, μητέρα... Για δεκαεπτά χρόνια ήμασταν εγώ κι εσύ... Δοσμένοι στον μεγάλο όλεθρο της αγάπης...

Φ: Και μετά, τι έγινε;

Π: Μετά έγινε το ατύχημα...

Φ: Ποιο ατύχημα;

Π: Κάποιο ατύχημα, δεν έχει σημασία...

Φ: Τι έχει σημασία;

Π: Αυτό που είμαστε τώρα... Αυτό που θέλουμε τώρα...

Φ: Σωστά, αυτό έχει σημασία...

Π: Ξέρεις τι θέλω, μητέρα;

Φ: Πες μου...

Π: Θέλω να ακούσω εκείνο το τραγούδι του Μπαχ...

Φ: Το Erbarme Dich...

Π: Αυτό που μιλάει για τη δεύτερη ευκαιρία...

Φ: Γιατί;

Π: Γιατί μου το έβαζες όταν ήμουν μωρό... Κάθε βράδυ...

Φ: Το θυμάσαι;

Π: Δεν χρειάζεται να το θυμάμαι... Έχω λογική σκέψη... Μπορώ να ανασυνθέσω τον κόσμο με το μυαλό μου...

Φ: Μπορείς να φτιάξεις και το παρελθόν;

Π: Ναι, μπορώ... Και ξέρω πως βάζουνε κλασική μουσική στα παιδιά... Λένε τα κάνει πιο έξυπνα...

Φ: Και στην εγκυμοσύνη συστήνουν κλασική μουσική. Για να αναπτυχτούν τα έμβρυα στη μήτρα...

Π: Λένε πως βοηθάει να βλαστήσουν ακόμη και τα φυτά...

(Η Φ βάζει στο στερεοφωνικό το Erbarme Dich.)

Φ: Θέλεις να σβήσω και το φως;

Π: Ναι... Να γίνουμε όπως παλιά...

(Η Φ σβήνει το φως. Σκοτάδι.)

Φ: Πες μου για το μέλλον... Για εμάς...

Π: Για εμάς;

Φ: Ναι, για σένα και για μένα... Για ό,τι είναι να ζήσουμε...

Π: Θα ζήσουμε αυτό που έχουμε να ζήσουμε... Το όνειρό μας...
Πριν έλεγες για τον μεγάλο θάνατο... Εγώ τώρα θα σου πω για το μεγάλο
μεσημέρι... Θα ζήσουμε το μεγάλο μεσημέρι...

Φ: Τι είναι το μεγάλο μεσημέρι...

Π: Αυτό που καταλαβαίνεις... Είναι μια ζωή, πώς να το πω,
καταπρόσωπο...

Φ: Καταπρόσωπο;

Π: Ναι, καταπρόσωπο... Όπως στην Προς Κορινθίους Επιστολή...
Βλέπομεν γαρ άρτι δι' εσόπτρου εν ανίγματι... Τότε... *(Σταματάει, σαν να
σκέφτηκε κάτι.)*

Φ: Τότε;

Π: Τότε δε πρόσωπο προς πρόσωπον...

Φ: Θα με γαμάς;

Π: Ναι, θα σου κάνω έρωτα...

Φ: Θα με φιλάς;

Π: Ναι, θα σε φιλάω όλη μέρα...

Φ: Θα με αγαπάς;

Π: Πάντοτε σε αγαπούσα...

Φ: Και δεν θα φοβάσαι;

Π: Τι να φοβηθώ;

Φ: Που είμαι η μητέρα σου... Που είμαστε αιμομίκτες...

Π: Πάντοτε σε αγαπούσα, μητέρα...

Φ: Ξέρεις τι λέω εγώ; Πως λες ψέματα...

Π: (Σε τόνο διαμαρτυρίας.) Δεν λέω ψέματα...

Φ: Πως τα λες όλα αυτά για να σε λύσω...

Π: (Σαν να μονολογεί.) Δεν λέω ψέματα...

Φ: Και μόλις σε λύσω, θα γίνει αυτό που είπες... Θα μου ξεριζώσεις τα χέρια μου... Κι εγώ θα ακούσω τον ήχο του ξεριζώματος...

Π: (Φωνάζει.) ΔΕΝ ΛΕΩ ΨΕΜΑΤΑ, ΜΗΤΕΡΑ...

Φ: Λες... Αλλά δεν με νοιάζει το τι θα κάνεις... Η ελευθερία είναι άγριο πράγμα... Μια αγριότητα που συσπειρώνεται στο κέντρο του ανθρώπου...

Π: Η ελευθερία είναι...

Φ: (Τον κόβει.) Η ελευθερία μου είσαι εσύ... Και τώρα θα λύσω τα λουριά σου...

Π: (Με φωνή λυτρωμένη.) Λύσε με, αγάπη μου, και θα δεις ποιος είμαι...

Φ: Απλώς...

Π: Απλώς, τι;

Φ: Απλώς υπάρχει μια δυσκολία...

Π: Τι δυσκολία;

Φ: Τόση ώρα που μιλάμε, νιώθεις τα χέρια και τα πόδια σου;

Π: Δεν τα καλονιώθω... Προφανώς είναι μουδιασμένα, έτσι όπως είναι δεμένα τόσες μέρες...

Φ: Χαβιέ...

Π: Αλλά θα ξεμουδιάσω γρήγορα...

Φ: Αλίμονο, Χαβιέ, δεν θα μπορέσεις να κουνήσεις τα χέρια σου... Ούτε τα πόδια σου...

Π: *(Αλλάζει ύφος. Γίνεται επιθετικός.)* Γιατί;

Φ: Γιατί δεν γίνεται...

Π: *(Φωνάζει έξαλλος.)* ΓΙΑΤΙ, ΓΑΜΩ ΤΗ ΜΑΝΑ ΣΟΥ;

Φ: Γιατί δεν είσαι δεμένος...

Π: *(Συνεχίζει έξαλλος.)* ΛΕΣ ΨΕΜΑΤΑ...

Φ: Δεν είναι διόλου εύκολο πράγμα η αλήθεια...

Π: *(Με πνιχτή φωνή, μέσα απ' τα δόντια του.)* Μου έχεις κάνει ένεση και έχω παραλύσει...

Φ: Διόλου εύκολο...

Π: *(Ουρλιάζει.)* ΜΕ ΕΧΕΙΣ ΑΦΗΣΕΙ ΠΑΡΑΛΥΤΟ, ΚΑΡΓΙΟΛΑ...

Φ: Χαβιέ... Δεν είσαι αυτό που νομίζεις...

Π: *(Χαμηλόφωνα, σασιτισμένος από την έκπληξη.)* Τι λες, γαμημένη;

Φ: Δεν έχεις χέρια... Ούτε σώμα...

Π: *(Πνιχτά, σχεδόν ψιθυριστά.)* Τι λες, παλιοπουτάνα...

Φ: Είσαι μονάχα ένα κεφάλι που λειτουργεί με ηλεκτρισμό...

Π: *(Ουρλιάζει.)* ΤΙ ΛΕΣ, ΓΑΜΩ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΣΟΥ...

Φ: (Εμφατικά, με απόκοσμη φωνή.) Είσαι ένα κεφάλι
δίχως σώμα... Ένα σκέτο κεφάλι... Ένα κεφάλι...

(Το *Erbarme Dich* συνεχίζεται μέσα στο σκοτάδι.

*Εδώ τελειώνει η πρώτη πράξη. Αν κριθεί απαραίτητο, στο σημείο
αυτό μπορεί να γίνει διάλειμμα. Ειδιάλλως, το έργο ας συνεχιστεί
κατευθείαν με τη σκηνή 9.)*

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

(Μέσα στο σκοτάδι. Το *Erbarme Dich* του Μπαχ συνεχίζει, όλο και πιο σιγανά, μέχρι που σβήνει.)

Π: (Πνιχτά.) Είσαι τόσο θλιβερή... Μου προκαλείς αναγούλα...

Φ: Είναι απολύτως φυσιολογικό αυτό, αγάπη μου...

Π: Πόσο καιρό;

Φ: Πόσο καιρό, τι;

Π: Πόσο καιρό έχεις να γαμηθείς, καργιόλα;

Φ: Θα καταλάβεις... Είμαι βέβαιη πως θα καταλάβεις...

Π: Να σε γεμίσει ένας πούτσος, αυτό χρειάζεσαι... Να σε καρφώσει μέχρι το λαιμό...

Φ: Θα σου εξηγήσω και θα καταλάβεις...

Π: Να σε πασσαλώσει, παλιοπουτάνα... Να σου βγει από το στόμα...

Φ: Είμαι σίγουρη πως θα καταλάβεις...

Π: Αλλά δεν θα σε γεμίσει κανένας, σκύλα... Θα πεθάνεις απότιστη...

Φ: Έχεις λογική σκέψη... Θα καταλάβεις... (Ανάβει το φως.) Οι άνθρωποι πάνε παντού με τη λογική σκέψη...

Π: Πού θα το πας, καργιόλα; Πού ακόμη;

Φ: Δεν το πάω πουθενά...

Π: Δεν θα με λύσεις ποτέ, έτσι;

Φ: Δεν άκουσες τι σου είπα πριν;

Π: Άκουσα...

Φ: Τότε δεν κατάλαβες...

Π: Φυσικά και κατάλαβα... Είπες πως είμαι ένα κομμένο κεφάλι... Διόλου πρωτότυπο... Το έχω διαβάσει κάπου... Νομίζω σε κάποιο κόμικ...

Φ: Τι έχεις διαβάσει;

Π: Ήταν ένας εγκέφαλος σε γυάλα... Είχε μείνει έτσι εξαιτίας κάποιου ατυχήματος και λειτουργούσε με ηλεκτρικό...

Φ: Και τι έκανε;

Π: Δεν θυμάμαι... Νομίζω πως έδινε συμβουλές... Ήταν σοφός και προέβλεπε πάντοτε τι θα γίνει...

Φ: Η λογική σκέψη...

Π: Ναι, το ξέρω, μπορεί να σε πάει παντού...

Φ: Εσένα, πού σε πηγαίνει;

Π: Στο ότι θέλεις μια φωλή να σε ματώσει...

Φ: Εσύ, τι θέλεις;

Π: Τίποτε...

Φ: Θέλεις να σου φέρω έναν καθρέφτη;

Π: Καθρέφτη;

Φ: Ναι, για να δεις πώς είσαι...

Π: Να μου φέρεις... Ό,τι και να δω, δεν θα το πιστέψω...

Φ: Γιατί;

Π: Είσαι τόσο δισταραμμένη, που μπορείς να φτιάξεις έναν καθρέφτη να δείχνει ό,τι θέλεις εσύ...

Φ: Τι μπορείς να πιστέψεις;

Π: Τίποτε...

Φ: Τίποτε;

Π: Τον ήχο από τα χέρια σου όταν θα σου τα ξεριζώνω... Και το κλάμα σου, παλιοπούτανα, που θα ζητάς έλεος...

Φ: Είναι φυσιολογικό να μιλάς έτσι... Αλλά με τα σημερινά δεδομένα δεν μπορούσα να κάνω τίποτε περισσότερο...

Π: «Σημερινά δεδομένα»;

Φ: Μπορούμε να επανεκκινήσουμε τον εγκέφαλο και τις νοητικές λειτουργίες, καθώς και τις αισθητικές λειτουργίες του κεφαλιού... Μα ακόμη δεν μπορούμε να κινήσουμε το σώμα... Σε πέντε ή δέκα χρόνια ίσως να το έχουμε καταφέρει κι αυτό...

Π: «Ίσως»; Γιατί «ίσως»;

Φ: Έχεις δίκιο... Σίγουρα θα το έχουμε καταφέρει...

Π: Οπότε πρέπει να περιμένεις πέντε με δέκα χρόνια...

Φ: Να περιμένω;

Π: Σε πέντε με δέκα χρόνια θα μπορείς να πασσαλωθείς πάνω στον πούτσο μου...

Φ: Δεν μου αρέσει ο τρόπος που μιλάς...

Π: Και τι θα μου κάνεις, καργιόλα; Θα μου βγάλεις τα νύχια;

Φ: Δεν μου αρέσει ο...

Π: (*Φωνάζει.*) ΤΙ ΘΑ ΜΟΥ ΚΑΝΕΙΣ, ΠΑΛΙΟΠΟΥΤΑΝΑ;

Φ: (*Με ένταση που σταδιακά αυξάνεται.*) Πρέπει να ζήσουμε μαζί, κατάλαβέ το...

Π: (*Ειρωνικά.*) Μαζί; Εγώ με σένα, καργιόλα;

Φ: Δεν μπορείς να ζήσεις χωρίς εμένα...

Π: Δεν θα σου βγει... Σου το υπόσχομαι πως δεν θα σου βγει... Μπορεί να με έχεις δεμένο, αλλά δεν θα σου βγει...

Φ: Δεν είσαι δεμένος, Χαβιέ...

Π: Μην με λες, Χαβιέ... Δεν είμαι ο Χαβιέ... Ο Χαβιέ είναι ένα όνομα που επινόησε η διεστραμμένη φαντασία σου...

Φ: Εσύ είσαι, Χαβιέ...

Π: Δεν σε πιστεύω, παλιοπουτάνα...

Φ: Κι όμως, εσύ είσαι...

Π: Ένα τσιγάρο... Θέλω ένα τσιγάρο... Πριν, με ρώτησες αν θέλω να καπνίσω ένα τσιγάρο...

Φ: Όντως σε ρώτησα... Αλλά εσύ δεν κάπνιζες...

Π: Τώρα καπνίζω...

Φ: (Σκύβει προς το μέρος του.) Τώρα δεν έχεις πνευμόνια...

Π: Και πώς αναπνέω; Πώς βγαίνει η φωνή μου; Άκου με πώς λαχανιάζω... (Λαχανιάζει παίρνοντας βαθιές ανάσες. Κατόπιν φωνάζει με όλη του τη δύναμη.) Π Ω Σ Μ Π Ο Ρ Ω Κ Α Ι Φ Ω Ν Α Ζ Ω , Κ Α Ρ Γ Ι Ο Λ Α ;

Φ: Λέγεται ψευδαισθητική ομοίωση... Είσαι συνδεδεμένος με ηλεκτρικό ρεύμα: οι τεχνητοί νευρώνες που εμφυτεύτηκαν στον εγκέφαλό σου μετατρέπουν την ηλεκτρική ενέργεια σε ανάσα και σε φωνή... Μπορεί να την μετατρέψει και σε σάλιο, αλλά και σε δάκρυα...

Π: (Την κόβει.) Λες μαλακίες... Δεν είμαι παιδάκι για να πιστεύω τέτοιες μαλακίες...

Φ: Έγιναν πολλά στα χρόνια που κοιμόσουν... Πετύχαμε την εμφύτευση νευρώνων, την προσθετική εγκεφαλικών στοιβάδων... Μετά από αυτό, είχα ένα μόνο στάδιο για να σε επαναφέρω: την εγκατάσταση του πλέγματος για την ηλεκτροδότηση του εγκεφάλου...

Π: Σε ποιο βιβλίο διάβασες τόσες σαχλαμάρες;

Φ: Εδώ και πολύ καιρό αυτά που με απασχολούν δεν υπάρχουν στα βιβλία... Δουλεύω πάνω στο μοντέλο της τεχνητής νοητικής λειτουργίας για περισσότερα από τριάντα χρόνια...

Π: *(Ειρωνικά.)* Τριάντα χρόνια... Είναι πολύς καιρός... Άρα είσαι κωλόγρια... Και δεν σου φαινότανε...

Φ: Ξεκίνησα να δουλεύω σε κέντρο εγκεφαλικών ερευνών λίγους μήνες αφότου γεννήθηκες...

Π: *(Συνεχίζει ειρωνικά.)* Σωστά... Ξέχασα πως είσαι και μητέρα...

Φ: Δεν το πιστεύεις... Δεν πιστεύεις τίποτε από όλα αυτά...

Π: *(Πάντοτε ειρωνικά.)* Μητέρα, θα θέλατε να μιλήσετε για εμάς...

Φ: *(Ολόκληρη η αναδρομή της Φ στο παρελθόν γίνεται με στοχαστικό ύφος, σαν να μονολογεί. Οι συνεχείς βρισιές και οι ειρωνείες του Π δεν την ενοχλούν – σαν να μην τις ακούει.)* Έμεινα έγκυος σε σένα στα δεκαεννιά μου... Ήμουν στο πρώτο έτος της Ιατρικής... Ο πατέρας σου ήταν συμφοιτητής μου... Γεννήθηκες πάνω στο Χειμερινό Ηλιοστάσιο... Σαν τον Χριστό...

Π: Νομίζω πως ο Χριστός γεννήθηκε στις 25 Δεκεμβρίου...

Φ: Ο Χριστός γεννήθηκε πάνω στο Ηλιοστάσιο... Πιάστηκε την Εαρινή Ισημερία, για να γεννηθεί πάνω στο Χειμερινό Ηλιοστάσιο... Την ημερομηνία την πήγαν πιο πίσω οι παπάδες – για να μην ταυτίσουν τη γέννηση του Θεού τους με τη μεγάλη γιορτή των παγανιστών...

Π: Ό,τι πείτε, Μητέρα... Είστε σοφή...

Φ: Παντρευτήκαμε με τον πατέρα σου λίγες εβδομάδες μετά... Εκείνος πίστευε πως θα κάναμε μια φυσιολογική οικογένεια γιατρών που εργάζονται σε ερευνητικά κέντρα...

Π: Σας γαμούσε καλά ο Πατέρας, Μητέρα;

Φ: Μόνον εσένα αγαπούσα...

Π: Ωστόσο συνέχισες μαζί του... Ήθελες τον πούτσο να σε ξεσιίζει...

Φ: Μέχρι να γίνεις δέκα χρονών, πίστευα πως ήμουν φυσιολογική μητέρα... Όλες οι μητέρες έχουν αδυναμία στους γιους τους... Γέννησα την αδελφή σου ένα χρόνο μετά από σένα... Με τον πατέρα σου είχαμε προδιαγεγραμμένο μέλλον: σπουδές, επάγγελμα, οικογένεια... Πήραμε τα πτυχία μας, αρχίσαμε τα μεταπτυχιακά και τα διδακτορικά...

Π: Έτσι γίνατε σπουδαίοι γιατροί, Μητέρα...

Φ: Ο πατέρας σου έγινε νευροχειρουργός· είχε ειδικευτεί σε επεμβάσεις όγκων... Εγώ ασχολήθηκα με επεμβάσεις πιο πειραματικές...

Π: Ήσασταν μια ιδιοφυΐα, Μητέρα...

Φ: (Κοφτά.) Την πρόταση για το φόνο, την έκανες εσύ...

Π: (Ξαφνιασμένος.) Τι έκανα;

Φ: (Αργά και εμφατικά.) Την πρόταση για το φόνο, την έκανες εσύ...

Π: (Ειρωνικά.) Μπράβο, Μητέρα... Αφηγείστε μια ωραία ιστορία...

Φ: Έτσι έγινε...

Π: Ναι, παλιοπουτάνα, έτσι έγινε... Εσύ ήσουν μια άπραγη παιδούλα, κι εγώ σε παρέσυρα...

Φ: Είπα πως την πρόταση την έκανες εσύ... Τίποτε περισσότερο...

Π: Πάντως, έχεις φαντασία... Μήπως εγώ βρήκα και το υδροκυάνιο;

Φ: Το υδροκυάνιο σ' το έδωσα εγώ...

Π: Μπράβο, Μητέρα... Είστε σπαρακτικά ειλικρινής...

Φ: Όταν ήρθε η αστυνομία, είχαμε στήσει όλα όσα έπρεπε να πούμε... Εγώ δεν είχα καταλάβει τίποτε – επιπλέον ήμουν σε κατάσταση σοκ... Εσύ παρέμενες σιωπηλός· στην τρίτη ανάκριση έσπασες... Η αδελφή σου σου είχε εκμυστηρευτεί όσα γίνονταν με τον πατέρα σου...

Π: Πήγαινε και τη γαμούσε κάθε βράδυ... Κι εσένα σε άφηνε απότιστη...

Φ: Στην αστυνομία είπες πως είχανε σχέσεις επί δύο χρόνια... Από τα δώδεκά της χρόνια... Τα είπες αποσπασματικά όπως έπρεπε: κυριολεκτικά σου τα έβγαλαν με το τσιγκέλι... Κι ύστερα βρέθηκε το ημερολόγιο που κρατούσε στον υπολογιστή της...

Π: *(Φωνάζει, με πολύ επιθετική ειρωνεία.)* Σε άφηνε στεγνή, πουτάνα...

Φ: Ήτανε ξεκάθαρο πως αγαπιόντουσαν... Είχαν περάσει οι αιώνες του αίματος για να συναντηθούνε, έτσι της είχε πει... Ήθελαν να ενωθούν για πάντα... Όσπου αυτή αποφάσισε να δώσει μια λύση... Μια μεγάλη ολόλαμπρη λύση...

Π: *(Φωνάζει.)* ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΟ ΠΡΑΓΜΑ Η ΑΓΑΜΗΣΙΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΟΥΤΑΝΑ...

Φ: Το αρχείο στον υπολογιστή της, το είχα γράψει εγώ τρεις εβδομάδες νωρίτερα... Η αστυνομία έκλεισε την υπόθεση· σεβάστηκαν την εφηβική σου ηλικία και δεν έδωσαν δημοσιότητα...

Π: Πρέπει να στεναχωρήθηκες πολύ που δεν σε πέρασαν ένα χέρι και οι μπάτσοι...

Φ: Εγώ γύρισα στη δουλειά μου... Για μέρες κυκλοφορούσαμε στο σπίτι σαν άγνωστοι... Σιωπηλοί... Σαν να φοβόμασταν μην μας ανακαλύψουν...

Π: Και το μουνί σου αράχνιαζε, γαμιόλα...

Φ: Αλλά αυτό για τους αιώνες του αίματος... *(Κομπιάζει.)*

Π: Αυτό, τι;

Φ: Αυτό είναι αλήθεια... Η μόνη αλήθεια...

10.

Π: Τι εστίν αλήθεια;

Φ: Τι είπες;

Π: Λέγει αυτώ ο Πιλάτος: Τι εστίν αλήθεια;

Φ: Α, μάλιστα... Μου κάνει εντύπωση...

Π: Τι σου κάνει εντύπωση;

Φ: Που θυμάσαι τη φράση...

Π: Περιμένω την αλήθεια, καργιόλα...

Φ: Κανείς δεν ξέρει την αλήθεια...

Π: Περιμένω τον αληθινό λόγο που είμαστε εδώ...

Φ: Δεν το έχω σκεφτεί...

Π: Για σκέψου το, γαμημένη...

Φ: Δεν ξέρω... Ίσως –

Π: *(Την κόβει. Μιλάει με επιθετική ένταση.)* Ίσως γιατί θέλεις έναν πούτσο... Έναν πούτσο για να ξεσκίσει το αραχνιασμένο σου μουνί...

Φ: *(Σαν να μονολογεί, σαν να μην τον ακούει.)* Ίσως επειδή πεινούμε...

Π: Πεινάς για πούτσο, γαμημένη...

Φ: Οι άνθρωποι από παλιά ξέρανε πως θα πεθάνουν, κι όμως πεινούσαν...

Π: Δες τις ιστορίες σου, αλλά κατά βάθος μόνο αυτό σε νοιάζει... Ένας πούτσος που θα σου φτάσει μέχρι το λαιμό...

Φ: Είχε περάσει ένας μήνας από τον θάνατο του πατέρα σου και της αδελφής σου... Τότε έγινε...

Π: Τι έγινε, καργιόλα;

Φ: Ήρθες στο κρεβάτι μου... Σε περίμενα άγρυπνη κάθε νύχτα...
Αλλά εκείνη τη νύχτα ήρθες...

Π: Είσαι άρρωστη... Στ' αλήθεια, είσαι άρρωστη...

Φ: Όταν άνοιξες την πόρτα του δωματίου, το ήξερα... Ήξερα πως
ήταν η ώρα... Ήρθες στο κρεβάτι και έγινε...

Π: (Με μεγάλη ένταση.) Γαμήθηκες με τον γιο σου,
πουτάννα...

Φ: Δόντια, δέρμα, αίμα, πόνος... Ίσως πόνος... Μια μεγάλη ώρα,
που η ύπαρξη έγινε πόνος... Δεν ήξερα πια τι ήταν δικό μου και τι δικό
σου... (Με ένταση.) Ήταν όλα μαζί...

Π: Ήταν ένα στεγνό γαμήσι...

Φ: Ήταν μια πείνα που μεγάλωνε...

Π: Το αποστήθισες από κάποιο βιβλίο; Πολλά λόγια για ένα
γαμήσι...

Φ: (Σαν να μην τον ακούει.) Θαρρείς ένα καρβέλι που το έτρωγες,
κι όμως μεγάλωνε... Ώσπου...

Π: (Την κόβει.) Ώσπου έχυσες... (Φωνάζει.) ΤΟ
ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟ ΣΟΥ ΜΟΥΝΙ ΕΧΥΣΕ, ΓΑΜΗΜΕΝΗ...

Φ: (Δείχνει να μην τον ακούει.) Ώσπου γίναμε αντρόγυνο... (Αργά,
σαν να ονειρεύεται.) Αν τ ρ ό γ υ ν ο ...

Π: Αντρόγυνο με το γιο σου, σκύλα...

Φ: Ήμασταν αντρόγυνο για δέκα χρόνια... Ήμασταν ένα...
Ήμασταν...

Π: (Την κόβει.) Ήμασταν αιμομίκτες, πουτάνα... Αυτό ήμασταν...

Φ: Ήμασταν ελεύθεροι...

Π: Και μετά; Τι έγινε μετά;

Φ: Σαν τι να έγινε;

Π: Μην κάνεις τη χαζή... Τι έγινε μετά τα δέκα χρόνια;

Φ: Έγινε... κάποιο ατύχημα...

Π: Τι ατύχημα;

Φ: Ένα συνηθισμένο ατύχημα... Το είπες κι εσύ πρωτότερα... Κάτι καθημερινό και ασήμαντο...

Π: (Με ένταση.) Τι ατύχημα, πουτάνα;

Φ: Έπεσες στο μπάνιο...

Π: Τι έκανα;

Φ: Έκανες μπάνιο και γλίστρησες... Χτύπησες στο κεφάλι, έπεσες σε κώμα...

Π: (Με επιθετικό σαρκασμό.) Νομίζεις πως μιλάς σε κάποιο παιδάκι, έτσι;

Φ: Συμβαίνει σε χιλιάδες ανθρώπους κάθε μέρα...

Π: Σε κάποιον ηλίθιο, σωστά;

Φ: (Με ένταση.) Είναι μέσα στη ζωή... Ένα συνηθισμένο ατύχημα...

Π: (Με μεγαλύτερη ένταση.) Πες την αλήθεια, καργιόλα...

Φ: (Με ταραχή.) Ποια αλήθεια;

Π: Εσύ με καθάρισες, σκύλα... Με καθάρισες γιατί βαρέθηκα να γαμάω το γέρικο μουνί σου...

Φ: (Με ταραχή.) Λες χυδαιότητες... Βγάζεις από το μυαλό σου χυδαιότητες...

Π: Αγάπησα μια άλλη γυναίκα και ήθελα να σε αφήσω, κωλόγρια...

Φ: *(Με ένταση.)* Δεν αγάπησες καμία...

Π: Αγάπησα μια κοπέλα της ηλικίας μου...

Φ: *(Φωνάζει.)* ΔΕΝ ΑΓΑΠΗΣΕΣ ΚΑΜΙΑ...

Π: *(Φωνάζει.)* ΑΓΑΠΗΣΑ ΜΙΑ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ...
ΜΙΑ ΠΟΥ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΜΕ ΑΓΑΠΗΣΕΙ ...

Φ: *(Ουρλιάζει έξαλλη.)* ΚΑΜΙΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ
ΝΑ ΣΕ ΑΓΑΠΗΣΕΙ...

Π: ΜΠΟΡΟΥΣΕ... ΚΑΙ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΦΟΝΙΣΣΑ ΣΑΝ ΚΙ
ΕΣΕΝΑ...

Φ: *(Ουρλιάζοντας και κλαίγοντας μαζί.)* ΚΑΜΙΑ ΔΕΝ
ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΣΕ ΑΓΑΠΗΣΕΙ ΟΠΩΣ ΕΓΩ ...

Π: *(Με κοφτό, γρήγορο τόνο.)* Ήσουν αποφασισμένη για όλα...
Μια φόνισσα αποφασισμένη για όλα...

Φ: *(Κλαίγοντας.)* ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΣΕ ΑΓΑΠΟΥΣΑ....

Π: Σου είπα πως θα φύγω... Δεν κατάφερες να με μεταπείσεις...

Φ: *(Κλαίγοντας.)* ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ... ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ...

Π: Έτσι το αποφάσισες... Θα με κρατούσες για πάντα δικό σου...

Φ: *(Κλαίγοντας.)* ΉΣΟΥΝ ΕΤΟΙΜΟΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΕΝΑ
ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΘΟΣ...

Π: Ξέρω και τι έγινε το τελευταίο βράδυ... Γύρεψες ένα τελευταίο
σμίξιμο... Θέλησες να κάνουμε έρωτα για τελευταία φορά... Μου ζήτησες
να μπω όσο πιο βαθιά μπορούσα, όσο πιο δυνατά μπορούσα... Τη στιγμή
που τελείωνα, μου έκανες την ένεση στον ώμο...

Φ: *(Χαμηλόφωνα, με στεγνή φωνή, σαν να μονολογεί.)* Σε
αγαπούσα τόσο, που δεν ήθελα να σε πονέσω...

Π: Και μετά ήμουν στο έλεός σου... Προφανώς, μου έκανες
λοβοτομή για να ξεχάσω τη γυναίκα που αγάπησα και μαζί μ' αυτήν, όλην
την προηγούμενη ζωή μου...

Φ: *(Πάντοτε χαμηλόφωνα.)* Ήταν το μόνο που μπορούσε να γίνει...

Π: Με έκανες μια βαλσαμωμένη πεταλούδα...

Φ: Σε ελευθέρωσα από αυτό που ερχόταν...

Π: Είσαι μια ανώμαλη... Μια ανέραστη κωλόγρια που κάνει πειράματα...

Φ: Σε ελευθέρωσα από το σώμα σου... Το σώμα είναι ένα λάθος...

Π: Είσαι μια ανώμαλη... Και λες ψέματα...

Φ: Το σώμα πάντοτε είναι ένα λάθος...

Π: Όλα όσα λες είναι ψέματα...

Φ: Ξέρεις πως είναι αλήθεια... Τα γέννησε η λογική σκέψη... Μπορείς να πας παντού με τη λογική σκέψη...

Π: Κι η λογική μου λέει πως δεν υπάρχει ζωντανό κεφάλι δίχως σώμα... Είμαι ολόκληρος άνθρωπος, καργιόλα...

Φ: Η λογική λέει πως πρέπει να πιστεύουμε αυτό που μας λένε οι αισθήσεις μας... Αισθάνεσαι το σώμα σου; Τα χέρια, τα πόδια σου; Τα δάχτυλά σου;

Π: Μου έκανες ένεση αναισθησίας πριν ξυπνήσω, για να μην νιώθω τίποτε... Και να μπορείς να μου παίζεις έτσι το παιχνίδι του ασώματου κεφαλιού...

Φ: Την όρασή σου, την εμπιστεύεσαι;

Π: Πού το πας, γαμημένη;

Φ: Θέλεις να σου φέρω τον καθρέφτη, να δεις;

Π: Ναι, πουτάνα, να μου τον φέρεις...

Φ: Τώρα σ' τον φέρνω, λοιπόν... *(Κάνει μεταβολή και προχωράει πίσω του.)*

Π: Τώρα να σε δω πόσο φτουράς, γαμιόλα...

Φ: Τώρα θα δεις τον εαυτό σου... (Έρχεται μπροστά του κρατώντας έναν φορητό καθρέφτη, σε μέγεθος βιβλίου, δίχως ωστόσο να του δείχνει την μπροστινή πλευρά του. Τον ρωτάει με ένταση.) Είσαι έτοιμος;

Π: (Αγχωμένος.) Μισό λεπτό... Έχω πρόσωπο; Έχω μάτια;

Φ: Θα δεις...

Π: Σε ρώτησα κάτι...

Φ: (Με ένταση.) Θα δεις, Χαβιέ...

Π: (Με επιθετική ένταση.) Δεν θέλω να δω προτού μου πεις...

Φ: (Με ένταση.) Γιατί, Χαβιέ; Μήπως φοβάσαι;

Π: (Φωνάζει.) ΝΑΙ, ΚΩΛΟΓΡΙΑ, ΦΟΒΑΜΑΙ... ΕΙΜΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΦΟΒΑΜΑΙ...

Φ: (Φωνάζει δυνατώτερα.) ΕΙΣΑΙ ΠΡΟΙΚΙΣΜΕΝΟΣ ΜΕ ΤΗ ΛΟΓΙΚΗ ΣΚΕΨΗ... ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΑΝΤΕΞΕΙΣ ΤΑ ΠΑΝΤΑ...

Π: (Ουρλιάζει.) ΕΙΜΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΦΟΒΑΜΑΙ...

Φ: (Ουρλιάζει κι αυτή.) ΔΕΣ ΤΑ, ΛΟΙΠΟΝ... ΔΕΣ ΤΑ ΟΛΑ...

Π: (Κλείνει πεισματικά τα μάτια του.) ΔΕΝ ΒΛΕΠΩ ΤΙΠΟΤΕ, ΚΩΛΟΓΡΙΑ...

Φ: ΔΕΣ ΤΑ, ΣΟΥ ΛΕΩ...

Π: ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΟΥ, ΚΩΛΟΓΡΙΑ... ΔΕΝ ΒΛΕΠΩ ΤΙΠΟΤΕ...

(Η Φ πετάει με δύναμη τον καθρέφτη στο πάτωμα και τον θρυμματίζει.)

Φ: (Με κοφτή, χαμηλόφωνη φωνή.) Δεν βλέπεις, γιατί ξέρεις...

Π: *(Με τρόμο.)* Δεν ξέρω τίποτε...

Φ: Ξέρεις... Πάντοτε υπάρχει κάτι που ξέρεις...

Π: Είμαι ένας δεμένος άνθρωπος και δεν ξέρω τίποτε...

Φ: Ξέρεις, Χαβιέ...

Π: Δεν είμαι ο Χαβιέ... Δεν είμαι κανένας...

Φ: Υπάρχει η αλήθεια, Χαβιέ...

Π: Δεν υπάρχει τίποτε...

Φ: Ο Πιλάτος...

Π: Ο Πιλάτος, τι;

Φ: Τότε που ρώτησε τον Χριστό τι θα πει αλήθεια...

Π: Ναι...

Φ: Λένε πως ο Χριστός τού απάντησε...

Π: Τι του είπε;

Φ: Δεν απάντησε με λόγια...

Π: Τι έκανε;

Φ: Αυτό ακριβώς... Έκανε κάτι...

Π: Τι έκανε;

Φ: Δεν ξέρουμε...

Π: *(Επαναλαμβάνει με λυτρωτικό ύφος.)* Δεν ξέρουμε...

Φ: Αλλά μπορούμε να το εικάσουμε με τη λογική σκέψη...

Π: Δεν μπορούμε...

Φ: *(Με ένταση.)* Φυσικά και μπορούμε...

Π: *(Με μεγαλύτερη ένταση.)* Όχι, δεν μπορούμε... Εκείνος ήταν κάτι ξεχωριστό... Είμαστε απλοί άνθρωποι και δεν μπορούμε...

Φ: *(Πολύ ήρεμα, πολύ θετικά.)* Μπορούμε να πάμε παντού με τη λογική σκέψη...

11.

Π: Δεν μπορώ να πάω πουθενά... Είμαι ένα σκέτο κεφάλι...

Φ: Μπορείς... Αρκεί να το θελήσεις...

Π: Δεν έχω τίποτε, άρα δεν είμαι τίποτε...

Φ: Έχεις εμένα...

Π: Δεν έχω τίποτε...

Φ: Σε αγαπάω...

Π: Μαλακίες...

Φ: Σου μιλώ για την αγάπη...

Π: *(Αργά, εμφατικά.)* Μ α λ α κ ί ε ς ...

Φ: Είναι πολύ μεγάλο πράγμα η αγάπη, Χαβιέ... Πιο μεγάλο κι από τη λογική σκέψη...

Π: *(Σχεδόν φωνάζοντας.)* Σ κ ά σ ε ...

Φ: Μπορείς να πας παντού με την αγάπη...

Π: Δεν θέλω να πάω πουθενά...

Φ: Δεν γίνεται να μην πας πουθενά...

Π: Το σώμα μου... Πες μου, τι έγινε το σώμα μου;

Φ: *(Μονολογεί σαν να μην τον άκουσε.)* Όλοι πηγαίνουμε κάπου...

Π: *(Με ένταση.)* Σ ε ρ ω τ ά ω τι έ γ ι ν ε το σ ώ μ α μ ο υ ...

Φ: Δεν έχει σημασία, Χαβιέ...

Π: Πες μου τι έγινε...

Φ: Δεν έχει...

Π: (Την κόβει ουρλιάζοντας.) ΠΕΣ ΜΟΥ ΤΙ ΕΓΙΝΕ,
ΓΑΜΩΤΟ...

Φ: (Χαμηλόφωνα.) Σ' το είπα και πριν... Δεν έχουμε ακόμη τη δυνατότητα να επαναλειτουργήσουμε το σώμα...

Π: (Με μεγάλη ένταση.) Δεν με ενδιαφέρουν οι δυνατότητες... Θέλω να μου πεις τι έγινε με το σώμα μου... Πού βρίσκεται...

Φ: (Ξερά.) Κάηκε...

Π: (Με μεγάλη έκπληξη.) Κ ά η κ ε ;

Φ: Απέσπασα το κεφάλι και τον αυχένα, και τα έβαλα στο δοχείο υγρού αζώτου... Για το σώμα δεν είχα τέτοια δυνατότητα...

Π: (Έκπληκτος.) «Απέσπασες»;

Φ: Ναι...

Π: Το έκοψες...

Φ: Πες το κι έτσι...

Π: Σαν να κόβεις το κεφάλι του αρνιού στο χασάπικο...

Φ: Ήταν αυτό που έπρεπε να γίνει...

Π: (Κοφτά.) Τι είναι το δοχείο υγρού αζώτου;

Φ: Ο ενδεδειγμένος τρόπος ψύξεως ανθρωπίνων οργάνων...

Π: Έκοψες το κεφάλι μου και το έβαλες στην κατάψυξη...

Φ: Δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά...

Π: Γιατί δεν κράτησες και το σώμα μου;

Φ: Δεν μπορούσα...

Π: Μπορούσες να το καταψύξεις κι αυτό...

Φ: Δεν χωρούσε στο δοχείο υγρού αζώτου...

Π: Να είχες φροντίσει να βρεις μεγαλύτερο...

Φ: Δεν υπάρχει μεγαλύτερο...

Π: Υπάρχουν τα πάντα... Οι άνθρωποι μπορούν να φτιάξουν τα πάντα...

Φ: Εγώ δεν μπορούσα να κάνω κάτι παραπάνω...

Π: Κι έτσι με έκαψες...

Φ: Δεν έκαψα εσένα... Έκαψα το σώμα σου...

Π: Το σώμα μου ήμουν εγώ...

Φ: Εσύ είσαι η ψυχή σου...

Π: Δεν υπάρχει ψυχή...

Φ: Φυσικά και υπάρχει... Και είναι αιώνια...

Π: Πώς με έκαψες;

Φ: Στο τζάκι... Σε έκοψα κομμάτια και τα έβαλα στο τζάκι μαζί με τα ξύλα...

Π: Πώς μπόρεσες να το κάνεις; Ήμουν ο γιος σου... Το σώμα μου, το έφτιαξες μέσα στην κοιλιά σου...

Φ: Μπόρεσα... Ήταν η μόνη λύση... Τη σκέφτηκα και την πραγματοποίησα... Οδηγήθηκα σε αυτή με τη λογική σκέψη...

Π: Δεν μπορεί να το άντεξες...

Φ: Μπορούμε να αντέξουμε τα πάντα με τη λογική σκέψη...

Π: Κι έτσι φτάσαμε εδώ...

Φ: Πού «εδώ»;

Π: Εδώ που μιλάμε...

Φ: Ναι, φτάσαμε...

Π: Και τι θα γίνει τώρα;

Φ: Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς...

Π: Σε ρώτησα τι θα γίνει τώρα...

Φ: Θα ζήσουμε...

Π: (Με απορία – ή και με αηδία.) Θα ζήσουμε;

Φ: Ναι, θα ζήσουμε...

Π: Πώς θα ζήσουμε; Τι ζωή έχω εγώ;

Φ: (Εμφατικά, με αληθινή αγάπη.) Θα ζήσουμε τη ζωή μας, αγάπη μου...

Π: Δεν έχω σώμα... Δεν έχω τίποτε...

Φ: Έχεις εμένα... Εγώ θα είμαι το σώμα σου...

Π: Δεν έχω τη δυνατότητα καν να ανασάνω...

Φ: Θα είμαστε η αλήθεια... Σε ένα σώμα και μια ψυχή...

Π: Αυτό το γράφουν τα Ευαγγέλια;

Φ: Περίπου...

Π: Δεν γίνεται αυτό... Δεν μπορεί να γίνει αυτό...

Φ: Μπορούν να γίνουν τα πάντα, αν τα σκεφτούμε...

Π: (Με ένταση.) Δεν γίνεται, σου λέω...

Φ: (Με μεγαλύτερη ένταση.) Φυσικά και γίνεται... Έχει γίνει και θα γίνεται...

Π: (Σε πανικό.) Κι εγώ, τι θα κάνω; Πώς θα ζω εγώ;

Φ: Θα μιλάς μαζί μου...

Π: Αυτό δεν είναι ζωή... Είναι μια κόλαση...

Φ: (Με έμφραση.) Αυτό είναι η ζωή...

Π: Αυτό είναι η κόλαση...

Φ: Αυτό είναι η ελευθερία...

Π: (Ουρλιάζει.) ΠΟΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ;
ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ ΤΙ ΛΕΣ;

Φ: (Φωνάζει εξίσου δυνατά.) ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΝΗ
ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ...

Π: (Αποκαμωμένος, ηττημένος.) Η μόνη αληθινή ελευθερία...

Φ: Ναι, αυτό είναι... Ελευθερία από το σώμα... Ελευθερία από το φόβο του σώματος... Ελευθερία από το λάθος...

Π: Από το λάθος;

Φ: Από τη δυνατότητα να κάνεις λάθος...

Π: Είναι ένας εφιάλτης όλο αυτό...

Φ: Είναι η ελευθερία από τη μοναξιά... Είμαστε πλέον μαζί... Για πάντα...

Π: Για πάντα...

Φ: Θα μπορούσα να σου υποσχεθώ ένα τεχνητό σώμα... Ή και ρομποτικά μέλη... Να έχεις ένα νέο σώμα... Να σε κάνω έναν υπεράνθρωπο σαν τον Σούπερμαν... Αλλά δεν θα το κάνω...

Π: Γιατί;

Φ: Γιατί αυτό θα είναι μια ακόμη ατέλεια...

Π: Ατέλεια;

Φ: Κάτι που περιμένει να συμπληρωθεί... Ένας Εσταυρωμένος, δίχως την πληγή από τη Λόγχη...

Π: Ενώ τώρα...

Φ: Ενώ τώρα είσαι τα πάντα...

Π: Είναι ανυπόφορο όλο αυτό...

Φ: Ξέρεις τι έγινε με τον Χριστό και τη Λόγχη...

Π: Τότε που του τρύπησαν τα πλευρά με μια λόγχη...

Φ: Ποιος τον τρύπησε;

Π: Δεν ξέρω... Κάποιος από τους στρατιώτες...

Φ: Η Παναγία τον τρύπησε...

Π: Είσαι τρελή...

Φ: Της είπαν πως θα αναστηθεί και θα ζήσει αιώνια... Κι αυτή του τρύπησε την καρδιά, για να τον σκοτώσει... Για να μην τον ξαναχάσει ποτέ από τις πόρνες και τους ψαράδες...

Π: Είσαι απόλυτα τρελή...

Φ: Αυτή τον είχε καταδώσει στους Ρωμαίους... Το μόνο που ζήτησε για αντάλλαγμα ήταν να πάρει μετά το κορμί του...

Π: Είσαι –

Φ: *(Τον κόβει πλησιάζοντας στο κεφάλι του. Μιλάει τρέμοντας από την ένταση.)* Μόνο αυτό την ένοιαζε...

Π: Είσαι... *(Κομπιάζει να ολοκληρώσει τη φράση του.)*

Φ: Κι όταν έμαθε πως θα αναστηθεί, έκανε ό,τι έκανε... Ήθελε τη γεύση όλη δική της...

(Απομακρύνεται.)

Φ: Έτσι γίνανε τα πράγματα, Χαβιέ... Η Παναγία πήρε τον Ιησού για δικό της... Αυτό έγινε και αυτό θα ξαναγίνει...

(Κάνει ένα βήμα προς τον Π και γονατίζει στα πόδια του κρεβατιού όπου υποτίθεται πως είναι δεμένος.)

Φ: Θα είσαι ο Εσταυρωμένος μου... Ο Εσταυρωμένος Ιησούς μου... Ο Ερχόμενος Γιος μου... Θα είμαστε εγώ κι εσύ...

(Χαμηλόφωνα, σχεδόν ψιθυριστά.)

Φ: Στον πρωινό αέρα και στο αίμα του δειλινού...

Π: *(Κοφτά.)* Πώς θα πεθάνουμε;

Φ: Δεν θα πεθάνουμε...

Π: Δεν γίνεται να μην πεθάνουμε...

Φ Γίνεται...

Π: Πώς γίνεται;

Φ: Αυτό που είσαι δεν είναι πια φθαρτά κύτταρα...

Π: Τι είναι;

Φ: Ηλεκτρικό ρεύμα...

Π: Κι αν σταματήσει το ηλεκτρικό ρεύμα;

Φ: Δεν θα σταματήσει...

Π: Φυσικά και θα σταματήσει... Τίποτε δεν κρατάει για πάντα...

Φ: Έχω φτιάξει μια αυτοφορτιζόμενη μπαταρία... Όσο υπάρχουν, τόσο φορτίζει...

Π: Κι εσύ;

Φ: Εγώ, τι;

Π: Εσύ θα πεθάνεις... Έχεις σώμα... Δεν είσαι μπαταρία όπως εγώ...

Φ: *(Σηκώνεται όρθια.)* Θα δούμε τι θα γίνει με μένα...

Π: Τι μπορεί να γίνει με σένα;

Φ: Δεν είναι τώρα η ώρα...

Π: Ωστόσο σκέφτεσαι κάτι, έτσι δεν είναι;

Φ: Δεν είναι τώρα...

Π: *(Την κόβει.)* Το έχεις σκεφτεί απ' την αρχή... Κάποια στιγμή θα γίνεις κι εσύ μπαταρία... Τον τρόπο τον ξέρεις: απλώς φάχνεις τη μέθοδο για να κάνεις την επέμβαση στον εαυτό σου... Ίσως φτιάξεις ένα ρομπότ που θα κάνει αποκλειστικά αυτή τη δουλειά και μετά θα αυτοκαταστραφεί...

Φ: Θα μπορούσε να γίνει κάτι τέτοιο...

Π: Και το σχέδιο έχει και συνέχεια... Δεν θα συνδεθείς σε μια οποιαδήποτε μπαταρία...

Φ: Θα ήθελα να σταματήσεις...

Π: *(Με ένταση.)* Θα συνδεθείς πάνω μου... Θα γίνουμε ένα τέρας με δύο ψυχές...

Φ: *(Φωνάζοντας.)* ΘΑ ΓΙΝΟΥΜΕ Η ΑΓΑΠΗ...

Π: Ένα τέρας θα γίνουμε, Μητέρα...

Φ: Τέρατα ήμασταν όταν γεννιόμασταν... Τώρα θα γίνουμε η αγάπη...

Π: Η αγάπη...

Φ: Ναι, η αγάπη...

Π: Πόσο μπορείς να πιστέψεις στην αγάπη;

Φ: Δεν μπορώ να πιστέψω σε οτιδήποτε άλλο...

Π: Μόνο στην αγάπη;

Φ: Μόνο στην αγάπη μας...

Π: Θέλω κάτι... Θέλω να μου πεις κάτι...

Φ: Τι;

Π: Το σώμα μου... Θέλω να μου πεις για το σώμα μου...

Φ: Σου είπα για το σώμα σου...

Π: Θέλω να μου πεις την αλήθεια... Τι το έκανες;

Φ: Σου είπα, το έκαψα...

Π: Δεν το έκαψες...

Φ: Κι όμως, αυτό έγινε...

Π: Δεν το έκαψες...

Φ: Θα ήθελες να σου πω πως το είχα κρατημένο στο ψυγείο... Αλλά το έκαψα...

Π: Πριν, που μιλούσες για την Παναγία...

Φ: Τι έγινε πριν;

Π: Είπες κάτι...

Φ: Τι είπα;

Π: Είπες: «Ήθελε τη γεύση όλη δική της»...

Φ: Δεν θυμάμαι...

Π: Το θυμάμαι εγώ...

Φ: Πιθανώς και να το είπα...

Π: Τι εννοούσες;

Φ: Τίποτε συγκεκριμένο...

Π: Το είπες για σένα... Μιλούσες για τον εαυτό σου...

Φ: Μιλούσα για την Παναγία...

Π: Το έφαγες...

Φ: Ποιο;

Π: Το σώμα μου... Το έφαγες...

Φ: Εγώ;

Π: Έκοψες το κεφάλι, και το σώμα αποφάσισες να το φας... Για να είναι για πάντα δικό σου...

Φ: *(Με ένταση.)* Δεν είναι δυνατόν να πιστεύεις κάτι τέτοιο...

Π: *(Με επιθετική ένταση.)* Το έτρωγες για μήνες... Κάθε μέρα από λίγο... *(Η φωνή του χαμηλώνει.)* Μέχρι που τέλειωσε... Τα πάντα είχαν επιστρέψει εκεί που ξεκίνησαν...

Φ: *(Κοφτά και ανέκφραστα.)* Ήταν δίκαιο...

Π: Ήταν φριχτό κι αρρωστημένο...

Φ: *(Με ένταση.)* Ήταν δίκαιο και σωστό...

Π: Ήθελες να με κρατήσεις μέσα σου... Να με χωνέψεις...

Φ: *(Την κόβει.)* Ήθελα να σε ελευθερώσω...

Π: Σε σιχαίνομαι... Είσαι ένα εμετικό λάθος της φύσης...

Φ: Δεν υπάρχουν λάθη στη φύση... Οτιδήποτε υπάρχει είναι φύση... Κι έχει έναν σκοπό...

Π: Ποιος είναι ο δικός σου σκοπός;

Φ: Η αγάπη μας...

Π: Θέλω να τελειώσει αυτό...

Φ: Δεν γίνεται να τελειώσει...

Π: Θέλω να το τελειώσεις εσύ... Θέλω να...

Φ: *(Τον κόβει, μιλάει με ένταση.)* Δεν είναι δυνατόν να τελειώσει...

Π: *(Φωνάζει.)* ΘΕΛΩ ΝΑ ΑΠΟΣΥΝΔΕΣΕΙΣ ΤΗΝ ΜΠΑΤΑΡΙΑ...

Φ: *(Με μεγάλη ένταση.)* Η μπαταρία είναι αιώνια, Χαβιέ...

Π: ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ...

Φ: *(Φωνάζει πάνω στη φωνή του.)* ΕΙΣΑΙ ΑΙΩΝΙΟΣ... ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΕΣΕΙ ΝΑ ΣΕ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ...

Π: ΕΙΜΑΙ ΕΝΑ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΚΑΤΟΙΚΙΔΙΟ...

Φ: *(Με πάρα πολύ δυνατή φωνή.)* ΕΙΣΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ...

Π: *(Με χαμηλωμένη φωνή.)* Είμαι το ηλεκτρονικό σου κατοικίδιο... Εσύ ποτίζεις, εσύ τάζεις, εσύ αποφασίζεις...

Φ: Είμαστε ελεύθεροι... Κανένας δεν μπορεί να μας σκλαβώσει...

Π: Αυτό είμαι... Ηλεκτρονικό κατοικίδιο...

Φ: Υπάρχει μια ταινία...

Π: Τι ταινία;

Φ: Μια ταινία της δεκαετίας του 1960...

Π: Τη βλέπαμε μαζί αυτήν την ταινία;

Φ: Ναι, τη βλέπαμε...

Π: Από τότε που ήμουν παιδί;

Φ: Ναι, από τότε...

Π: Συνέχεια; Κάθε βράδυ;

Φ: Ναι, κάθε βράδυ...

Π: Και ποια ήταν η υπόθεση;

Φ: Ένα αγόρι πάει στον πόλεμο... Είναι ανιχνευτής...

Π: Γιατί πάει στον πόλεμο;

Φ: Γιατί σκότωσαν τη μητέρα του...

Π: Και τι γίνεται;

Φ: Τη βλέπει σε όνειρο... Συνέχεια...

Π: Την αγαπάει;

Φ: Δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτήν...

Π: Την αγαπάει;

Φ: Ναι, την αγαπάει...

Π: Και στο τέλος;

Φ: Στο τέλος πεθαίνει... Επιλέγει να γυρίσει στο μέτωπο, για να τον πιάσουν και να πεθάνει...

Π: Γιατί;

Φ: Για να μπει μέσα στο όνειρό του...

Π: Κι η μητέρα του;

Φ: Τι «η μητέρα του»;

Π: Θα το ήθελε αυτό;

Φ: Η μητέρα θέλει πάντοτε την ευτυχία του παιδιού της...

Π: Εσύ;

Φ: Εγώ, τι;

Π: Είσαι ευτυχισμένη μ' αυτό;

Φ: Εγώ γίνομαι ευτυχισμένη μέσα από σένα...

Π: Και πώς θα ζήσεις;

Φ: Μαζί σου...

Π: Μαζί με ένα κομμένο κεφάλι...

Φ: Μαζί με σένα...

Π: Έφαγες το γιο σου, για να κρατήσεις ένα κομμένο κεφάλι...

Φ: Κράτησα το γιο μου μακριά από τον όλεθρο...

Π: Ποιον όλεθρο;

Φ: Τον όλεθρο της ανθρωπότητας...

Π: Πώς θα το κάνεις;

Φ: Τι εννοείς;

Π: Πώς θα κάνεις έρωτα; Αυτό εννοώ...

Φ: Θα κάνουμε έρωτα μαζί...

Π: Μαζί;

Φ: Ναι, εγώ κι εσύ...

Π: Πώς;

Φ: Η ψυχή είναι αιώνια...

Π: (Ουρλιάζοντας.) Π Ω Σ , Γ Α Μ Ω Τ Ο Ν Θ Ε Ο Σ Ο Υ ;

Φ: (Φωνάζει με πολύ επιτακτικό ύφος.) ΕΓΩ ΘΑ ΕΙΜΑΙ ΤΟ ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΕΣΥ ΘΑ ΕΙΣΑΙ Η ΨΥΧΗ...

Π: (Σε κατάσταση μεγάλης ταραχής.) Δεν μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο..

Φ: Θα γίνει...

Π: (Με μεγάλη ταραχή.) Δεν έχουμε το δικαίωμα για κάτι τέτοιο...

Φ: (Με εμφατική ένταση.) Το έχουμε... Και θα γίνει τώρα...

Π: Δεν πρέπει να γίνει ποτέ...

Φ: Θα γίνει, και θα το ευλογήσει κι ο Θεός...

Π: (Φωνάζοντας.) ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΡΜΟΣΤΟ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΖΟΥΜΕ...

Φ: Θα το ευλογήσει κι ο Μπαχ...

Π: Σε παρακαλώ...

Φ: Να με λες «μητέρα», Χαβιέ... Ή «Αν»...

Π: Σε παρακαλώ, μητέρα... Είναι κακό όλο αυτό...

Φ: Δεν υπάρχει κακό στη φύση... Το κακό το γεννά η ανθρωπίνη δειλία...

(Η Φ ανοίγει το στερεοφωνικό. Ακούγεται και πάλι το *Erbarme Dich*.)

Π: Θα τιμωρηθούμε γι' αυτό, μητέρα...

(Η Φ κάζεται στην καρτέλα μπροστά στον Φ και με ανοιχτά πόδια αρχίζει να αυνανίζεται. Ή, αν κριθεί απαραίτητο, ας ξαπλώσει στο πάτωμα ή ας τριφτεί στον τοίχο – ή όπου αλλού.

Ο Π μπορεί να έχει ανοιχτά τα μάτια και να τη βλέπει – μπορεί και όχι.)

Φ: *(Μιλάει κοφτά, λαχανιασμένη.)* Ποιος θα μας τιμωρήσει;

Π: Ο Θεός...

Φ: Δεν υπάρχει Θεός...

Π: Υπάρχει...

Φ: Εμείς είμαστε ο Θεός...

Π: Δεν είναι σωστό αυτό...

Φ: Εμείς είμαστε ο Θεός... Ό,τι κάνουμε είναι ο Νόμος του Θεού...

Π: Θέλω να το σταματήσεις...

Φ: Εμείς, που θέλουμε όλη τη γεύση δική μας...

Π: Σταμάτησέ το, μητέρα...

Φ: *(Με φωνή προκλητικά ερωτική.)* Μπερ μέσα μου, γαμιά μου...

Π: Δεν είναι σωστό αυτό... Δεν είναι...

Φ: Είναι το μόνο σωστό, γαμιά μου...

Π: *(Με ένταση.)* Μα δεν έχω σώμα... Δεν γίνεται να μπει μέσα σου κάποιος που δεν υπάρχει...

Φ: *(Όλο και πιο ηδονισμένη.)* Παλούκωσέ με...

Π: Δεν είμαι τίποτε... Θέλεις να κάνεις έρωτα με ένα κομμένο κεφάλι...

Φ: *(Τον κόβει. Φωνάζει ηδονισμένη.)* ΜΠΕΣ ΚΑΙ ΣΚΙΣΕ ΜΕ, ΓΑΜΩΤΟ...

Π: Εντάξει, μητέρα... Τώρα θα μπω...

Φ: Μπερς, λοιπόν... Είμαι ανοιχτή για σένα... Μπερς...

Π: *(Με μεγάλη ένταση και ταραχή.)* ΜΠΑΙΝΩ, ΜΗΤΕΡΑ...

Φ: *(Βογγάει σαν να υπάρχει διείσδυση στον κόλπο της.)* Οοο, γαμιά μου... Αγάπη μου...

(Και οι δύο μιλούν κοφτά και λαχανιασμένα, στο ρυθμό της υποτιθέμενης σεξουαλικής πράξης.)

Π: Σε γαμάω, μητέρα...

Φ: Με γαμάς... Με ξεσκίζεις...

Π: Σου φτάνω τον πούτσο μου μέχρι το λαιμό σου...

Φ: Με θερίζει ο πούτσος σου... Με καταστρέφει...

Π: Ναι, σε θερίζει...

Φ: Μου σακατεύει τα εντόσθια...

Π: Θα σε λιανίσω, μητέρα...

Φ: Ναι, κάν' το... *(Φωνάζει.)* ΚΑΝ' ΤΟ, ΣΟΥ ΛΕΩ...

Π: Θα το κάνω, μητέρα...

Φ: Κι άλλο, αγάπη μου... Λιάνισέ με, αγάπη μου...

Π: *(Φωνάζει.)* ΘΑ ΣΕ ΛΙΑΝΙΣΩ, ΜΗΤΕΡΑ...

Φ: Τώρα κάν' το... Τώρα...

(Πλέον και οι δύο φτάνουν στην κορύφωση της υποτιθέμενης σεξουαλικής πράξης.)

Π: Τώρα θα σου χύσω το μουνί, μητέρα...

Φ: Ναι, θα μου χύσεις το μουνί, γιε μου...

Π: Χύνω το μουνί που με γέννησε...

Φ: (Φωνάζει.) ΑΥΤΟ... ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ...

Π: (Φωνάζει κι αυτός.) ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ,
ΜΗΤΕΡΑ...

Φ: ΓΙΕ ΜΟΥ ΚΑΙ ΓΑΜΙΑ ΜΟΥ... ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ...

Π: (Σαν να έρχεται σε οργασμό.) ΧΥΝΩ, ΜΗΤΕΡΑ...
ΧΥΝΩ, ΠΟΥΤΑΝΑ ΜΟΥ...

Φ: (Ουρλιάζει καθώς έρχεται σε οργασμό.) ΓΙΕ ΜΟΥ...
ΓΑΜΙΑ ΜΟΥ... ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ...

(Η Φ απομένει λαχανιασμένη στην καρέκλα ή στο πάτωμα.
Ξεφυσάει, για να γαληνέψει η ανάσα της. Ο Π παραμένει σιωπηλός, με τα
μάτια κλειστά. Το Erbarme Dich σβήνει, σαν να μην χρειάζεται πια.)

13.

(Ο Π μιλάει με τα μάτια κλειστά. Η Φ μιλάει σε χαμηλό τόνο, ενώ συνέρχεται από τον προηγούμενο οργασμό.)

Π: Βλέπομεν γαρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αινίγματι...

Φ: Τι εἶπες;

Π: *(Αργά, σχεδόν συλλαβιστά.)* Δι' ἐσόπτρου ἐν αινίγματι...

Φ: Αυτή η φράση... Την εἶπες και πριν...

Π: Ἐέρεις τι σημαίνει;

Φ: Ναι, ξέρω...

Π: Τι;

Φ: Πως τώρα βλέπουμε τον κόσμο μέσα από ἕναν αινιγματικό καθρέφτη...

Π: Τι θα πει αυτό;

Φ: Φαντάζομαι, μιλάει για ἕναν κοίλο καθρέφτη που παραμορφώνει τα σχήματα...

Π: Μήπως λέει κάτι περισσότερο;

Φ: Δεν ξέρω...

Π: Προσπάθησε να σκεφτεῖς...

Φ: Ἐναν καθρέφτη που μας λέει ψέματα...

Π: Που μας παραπλανά... Ἐναν καθρέφτη-παγίδα...

Φ: Ἐστω κι ἔτσι...

Π: Πρέπει να βγούμε... Πρέπει να βγούμε από την παγίδα...

Φ: Δεν υπάρχει καμία παγίδα...

Π: (Κοφτά και εμφατικά.) Πρέπει να βγούμε...

Φ: Δεν χρειάζεται να βγούμε...

Π: Χρειάζεται... Οι άνθρωποι είμαστε φτιαγμένοι για να βγαίνουμε από τις παγίδες...

Φ: Δεν μου αρέσουν αυτά που λες... Έχουμε μια ζωή μπροστά μας... Έχουμε την αγάπη...

Π: Την αγάπη;

Φ: Ναι, την αγάπη μας...

Π: Είναι ολέθριο αυτό...

Φ: Ποιο;

Π: Να αγαπιούνται δυο άνθρωποι...

Φ: Γιατί;

Π: Γιατί κάποιος αγαπάει περισσότερο...

Φ: Και τι σημαίνει αυτό;

Π: Πως όποιος αγαπάει περισσότερο, θα καταστραφεί...

Φ: Κι ο άλλος, τι θα γίνει;

Π: Ο άλλος θα μείνει...

Φ: Και τι θα κάνει;

Π: Δεν ξέρω... Θα σαπίσει...

Φ: Δεν είναι αυτό η αγάπη...

Π: Ωστόσο, δεν χρειάζεται να στεναχωριόμαστε... Τίποτε από όλα αυτά δεν μας αφορά εμάς...

Φ: Γιατί;

Π: Γιατί εμείς είμαστε ένα ψέμα...

Φ: Ψέμα;

Π: Ναι, ψέμα...

Φ: Είμαστε η μόνη αλήθεια, Χαβιέ...

Π: Ξέρεις κι εσύ πως δεν με λένε Χαβιέ...

Φ: Σε λένε...

Π: Ούτε εσύ είσαι η μητέρα μου...

Φ: Φυσικά και είμαι...

Π: Ούτε, βέβαια, στρέχει η απιθανότητα που διηγήθηκες ως παρελθόν μου...

Φ: Στρέχει...

Π: Ήμουν ένα πτώμα από τα αζήτητα... Πήρες τον εγκέφαλό μου και κάνεις τα πειράματά σου...

Φ: Είσαι ο γιος μου... Λέγεσαι Χαβιέ Νταρτούιγ... Και αγαπιόμαστε...

Π: Βρήκες ένα όνομα από κάποιο βιβλίο... Ένα από εκείνα τα βιβλία που έχουν παράξενα ονόματα...

Φ: Δεν είναι έτσι...

Π: Χαβιέ Νταρτούιγ... Ένας λογοτεχνικός ήρωας που αγαπάς, το δίχως άλλο...

Φ: Είσαι ο γιος μου, Χαβιέ...

Π: Όπως βγάζει κάποιος Ιαβέρη το σκύλο του... Ή Αχαάβ...

Φ: Μην το χαλάς, Χαβιέ...

Π: Έφαχνες ένα κατοικίδιο... Και το έφτιαξες...

Φ: Έφαχνα να ελευθερώσω το γιο μου...

Π: Εγώ, μάλιστα, δεν χρειάζομαι νερό και σκυλοτροφή... Ούτε τους σπόρους που τρώει το καναρίνι...

Φ: Το βρομίζεις... Κι αυτό είναι άδικο για μένα...

Π: Είμαι μια μπαταρία... Μια άφθαρτη, αιώνια μπαταρία...

Φ: Πάλεψα για να σε γυρίσω στη ζωή, Χαβιέ...

Π: Και μόλις το κομμένο κεφάλι δούλεψε, επινόησες μια ιστορία... Μια φριχτή ιστορία φόνου...

Φ: Ποιο λόγο είχα να το κάνω;

Π: Για να με έχεις δικό σου... Έπρεπε να είμαστε δεμένοι με το φόνου, για να με έχεις δικό σου...

Φ: Είναι τρελό αυτό που λες...

Π: Ήμουν αγραφο χαρτί – και μπορούσες να γράφεις πάνω του ό,τι ήθελες...

Φ: (Χαμηλόφωνα.) Σταμάτα το, Χαβιέ...

Π: Ξύπνησα με αμνησία... Μπορούσες να μου πεις ό,τι θέλεις για τη ζωή μου...

Φ: Γιατί να το κάνω αυτό;

Π: Για να με κάνεις δικό σου... Οι άνθρωποι θέλουμε τους άλλους δικούς μας...

Φ: Σε παρακαλώ...

Π: (Την κόβει.) Ήθελες ένα γιο κι έναν εραστή...

Φ: (Εκνευρισμένη.) Σε παρακαλώ, σταμάτα το...

Π: Η κάθε γυναίκα ονειρεύεται ένα γιο κι έναν εραστή... Θα το έχει πει κι ο Φρόιντ...

Φ: (Εκνευρισμένη, με ένταση.) Σ τ α μ ά τ η σ έ τ ο , Χ α β ι έ ...

Π: Αυτό δεν ήταν και ο Οιδίποδας; Ένα όνειρο της Ιοκάστης...
Μια παραγγελία της προς τον Απόλλωνα...

Φ: Πριν δεν καλοήξερες τον Οιδίποδα...

Π: Πριν, έπρεπε να προσέχω τα λόγια μου...

Φ: Τα θυμάσαι όλα... Τα θυμάσαι όλα και εκδικείσαι...

Π: Δεν θυμάμαι τίποτε, γιατί δεν υπάρχει τίποτε... Ήθελες ένα γιο
κι έναν εραστή... Και συνάμα ένα κατοικίδιο τέρας που θα ήταν ολοδικό
σου...

Φ: Είμαι η μητέρα σου...

Π: Οι άνθρωποι υπάρχουμε μέσα από την κατοχή του άλλου...

Φ: Ξέρεις πως είμαι η μητέρα σου...

Π: Έτσι, έφτιαξες μια ιστορία που ενώνει αυτά τα τρία στο κομμένο
κεφάλι σου...

Φ: Δεν γίνεται να επινοήσει κανείς τόσα πράγματα...

Π: Οι άνθρωποι πάνε παντού με τη λογική σκέψη...

Φ: Ξέρεις πως είμαι η μητέρα σου...

Π: Και εκείνη η ταινία...

Φ: Ποια ταινία;

Π: Εκείνη που τάχα βλέπαμε μαζί... Με το αγόρι που πεθαίνει για
να ενωθεί με τη μητέρα του...

Φ: Ήταν η ταινία μας, Χαβιέ...

Π: Δεν ήταν τίποτε... Δεν υπάρχει εκείνη η ταινία...

Φ: Φυσικά και υπάρχει...

Π: Δεν υπάρχει...

Φ: Ξέρεις πως υπάρχει... Ξέρεις πως την έχεις δει...

Π: Δεν ξέρω τίποτε... Δεν θυμάμαι τίποτε... Έχω μόνο τη λογική σκέψη...

Φ: Το νιώθεις, Χαβιέ... Νιώθεις πως κάτι σε δένει μαζί μου...

Π: Δεν νιώθω τίποτε...

Φ: Το αίμα τραβάει, Χαβιέ... Ξέρεις το σώμα μου... Το σπασμό μου... Λίγο πριν, κάναμε έρωτα...

Π: Δεν κάναμε έρωτα... Εσύ μαλακίστηκες...

Φ: Ενωθήκαμε, Χαβιέ... Γίναμε ένα...

Π: Εσύ έβαλες το δάχτυλο στο μουνί σου και έχυσες... Εγώ δεν έχω σώμα για να ενωθώ...

Φ: *(Πλησιάζει το πρόσωπό της, μιλάει με μεγάλη ένταση.)*
Έχουμε γίνει ένα, Χαβιέ...

Π: Εσύ έχυσες... Εγώ μονάχα μιλούσα...

Φ: Ξέρεις καλά πως χύσαμε μαζί...

Π: Αυτό δεν είναι...

Φ: *(Τον κόβει.)* Χύσαμε μαζί, Χαβιέ...

(Τα πρόσωπά τους είναι πολύ κοντά. Ο Π ανοίγει τα μάτια. Γίνεται σιωπή – απόλυτη σιωπή. Σαν να κρατάν την ανάσα τους.)

Π: *(Με αλλαγμένη φωνή.)* Έχεις δίκιο... Χύσαμε μαζί, μητέρα...

Φ: Ναι, αυτό έγινε, Χαβιέ... Όπως παλιά...

Π: *(Μηχανικά.)* Όπως παλιά...

Φ: Όπως σε όλη μας τη ζωή...

Π: Μονάχα μην πεις πως δεν προσπάθησα...

Φ: Τι προσπάθησες; Δεν καταλαβαίνω...

Π: Προσπάθησα να δώσω μια λύση... Μια λογική λύση...

Φ: Λογική λύση;

Π: Ναι, θα ήμουν ένα πτώμα στα αζήτητα... Αυτό θα ήταν λογική λύση... Και τα υπόλοιπα, θα λέγαμε πως τα φαντάστηκες... Πολλοί άνθρωποι έχουν δει στο όνειρό τους πως σμίγουν με το παιδί τους... Κανένας δεν θα απορούσε...

Φ: Ενώ τώρα;

Π: Τώρα η πλαστελίνη σκληραίνει...

Φ: Η πλαστελίνη;

Π: Κάποτε η πλαστελίνη σκληραίνει...

Φ: Τι εννοείς;

Π: Δίνεις ένα σχήμα στην πλαστελίνη, κι έπειτα αυτή σκληραίνει...

Φ: Ίσως να σκληραίνει...

Π: Γίνεται σκληρή σαν πέτρα...

Φ: Πιθανώς να γίνεται κι έτσι...

Π: Να ζει κανείς;

Φ: Δεν σε καταλαβαίνω...

Π: Πες μου τη συνέχεια... Να ζει κανείς;

Φ: Ή να μη ζει...

Π: Και παρακάτω..

Φ: Αυτό είναι το ερώτημα...

Π: Αυτή είναι η απάντηση...

Φ: Η απάντηση;

Π: Να μην ζεις... Να μην είσαι...

Φ: Δεν καταλαβαίνω...

Π: Βρήκα την έξοδο, μητέρα...

Φ: Την έξοδο;

Π: Την έξοδο από την παγίδα...

Φ: Δηλαδή...

Π: Δεν θα ζω... Δεν θα είμαι... Θα βυθιστώ στην ανυπαρξία...

Φ: (Χαμογελώντας.) Δεν γίνεται αυτό, Χαβιέ...

Π: Γίνεται...

Φ: Δεν μπορείς να πεθάνεις... Δεν μπορείς να σβήσεις την μπαταρία σου...

Π: Μπορώ...

Φ: Δούλεα χρόνια για να μην μπορείς...

Π: Θα σιωπήσω... Θα κλείσω τα μάτια...

Φ: (Με εκνευρισμό.) Δεν μπορείς να πεθάνεις...

Π: Θα κλείσω τα μάτια και θα είμαι σαν πεθαμένος... Θα γίνω ένα άψυχο γλυπτό... Μια επιθανάτια προσωπίδα...

Φ: Αυτό είναι μια τρέλα...

Π: Αυτό είναι η ελευθερία...

Φ: (Με εκνευρισμό.) Λες ανοησίες...

Π: Εσύ μιλούσες πριν για την ελευθερία...

Φ: Και πόσο θα το κρατήσεις;

Π: Για πάντα...

Φ: Δεν μπορεί να γίνει αυτό...

Π: Μπορεί... Και θα γίνει...

Φ: Δεν θα αντέξεις... Κανείς δεν αντέχει να πεθάνει ζωντανός...

Π: Οι άνθρωποι μπορούν να αντέξουν τα πάντα... Εάν συλλάβουν κάτι, μπορούν και να το αντέξουν...

Φ: Δεν θα μπορείς να κρατηθείς... Κάποτε θα μιλήσεις...

Π: Δεν θα μιλήσω...

Φ: Κάποτε θα ανοίξεις τα μάτια...

Π: Δεν θα τα ανοίξω...

Φ: *(Εκνευρισμένη, με ένταση.)* Κάποτε θα σπάσεις... Δεν μπορεί να μην σπάσεις...

Π: Δεν θα σπάσω... Δεν υπάρχει πια τίποτε για να σπάσει...

Φ: Μπλοφάρεις... Και δεν είναι η ώρα για κάτι τέτοιο...

Π: Θα δεις πως δεν μπλοφάρω...

Φ: Ναι, θέλω να το δω...

Π: Θα το δεις... Και τότε θα καταρρεύσεις...

Φ: *(Με μεγαλύτερη ένταση, emphaticά.)* Ε σ ύ θ α
καταρρεύσεις, Χα βι έ ...

Π: Αλίμονο...

Φ: Τι;

Π: Σ' το είπα και πριν...

Φ: Τι μου είπες και πριν;

Π: Καταρρέει πάντοτε αυτός που αγαπάει περισσότερο...

(Ο Π κλείνει τα μάτια. Πλέον έχει σιωπήσει.)

(Μιλάει η Φ. Σε όλη τη διάρκεια του μονολόγου της, ο Π παραμένει σιωπηλός, με κλειστά μάτια. Σαν κέρινο ομοίωμα. Σαν μάσκα.)

Μπορεί να εξηγηθεί αυτό που κάνεις... *(Βγάζει τσιγάρο.)* Σίγουρα μπορεί να εξηγηθεί... *(Το ανάβει, καπνίζει την πρώτη ρουφηξιά.)* Νομίζεις πως δεν έχεις τον έλεγχο, και θέλεις να τον αποκτήσεις... Οι άνθρωποι θέλουν τον έλεγχο... Ιδίως οι άντρες... Έχουν γραφτεί τόσα βιβλία για το θέμα αυτό... Τόσες μελέτες... Κι ο Φρόντ θα έχει γράψει γι' αυτό... Δεν είναι δυνατόν να μην έχει γράψει...

(Σηκώνεται όρθια. Πηγαίνει πίσω από το ανασηκωμένο κρεβάτι του Π.)

Οι άντρες έχουν πρόβλημα με τον πούτσο τους... Με το μέγεθος του πούτσου τους... Είναι πάντοτε μικρός... Εξελίσσουν τη ζωή για να φτιάξουν υποκατάστατα του μικρού πούτσου τους... Όπλα και ουρανοξύστες... Όλα αυτά γίνονται γιατί οι άντρες έχουν πρόβλημα με το μέγεθός τους... Ο πολιτισμός ολόκληρος υπάρχει επειδή οι άντρες έχουν μικρό πούτσο...

(Πηγαίνει μπροστά από το κρεβάτι. Κοιτάζει τον Π από κοντά, προσπαθώντας να διαπιστώσει αν συσπάται το πρόσωπό του.)

Ωστόσο, εσύ δεν είχες τέτοιες φοβίες... Από παιδί ακόμη ήξερες – κι ας μην είχες αναπτυχθεί ακόμη... Αντί για πούτσο, είχες ένα παιδικό γαριδάκι· κι όμως, με είχες καρφωμένη πάνω σου... Πασσαλωμένη... Ήξερες πως ο έλεγχος είναι δικός σου... Ο έλεγχος ξεκινάει από το νου, από το κέντρο του νου... Και τελειώνει εκεί... Ήξερες πως υπάρχω για σένα... Πως σε γέννησα για να υπάρξω...

(Φυσάει τον καπνό στο πρόσωπό του με κάποιον εκνευρισμό – ίσως επειδή δεν είδε κάποια σύσπαση στο πρόσωπό του.)

Με γαμούσες με το μυαλό σου... Με γαμούσες από την πρώτη στιγμή... *(Δείχνει το κεφάλι της.)* Μέσα εδώ... Με άνοιγες από την αρχή... Από τότε που ήσουν μέσα στη μήτρα μου... Όταν μπήκες μέσα μου, με βρήκες ανοιχτή από παντού...

(Απομακρύνεται. Κάθεται στην καρέκλα απέναντί του.)

Τότε ήσουν σίγουρος... Δεν είχες ανάγκη να κάνεις τέτοια παιχνίδια... Ήξερες πως θα είσαι για πάντα ο γαμιάς μου... Για πάντα... Πως υπάρχω για σένα... Πως είσαι ο αρχηγός μου...

(Σβήνει το τσιγάρο της. Μιλάει κοιτώντας στο κενό.)

Πλενόμασταν μαζί... Πάντοτε πλενόμασταν μαζί... Μια μέρα, μου έδειξες... Ήσουν οχτώ χρονών... Πήρες το τηλέφωνο του ντους και πήγες να το βάλεις στο μουνί μου... Σου είπα πως αυτό δεν κάνει... Δεν μίλησες... Επέμενες... Σου ξαναεξήγησα... Επέμενες να σπρώχνεις το τηλέφωνο εκεί κάτω – πάντοτε σιωπηλός... Τότε κατάλαβα πως έπρεπε να γίνει... Έβαλα το τηλέφωνο στο μουνί μου... Κι έπειτα...

(Σηκώνεται, πλησιάζει και τον κοιτάζει προσεκτικά. Μιλάει αργά και emphaticά.)

Έπειτα άνοιξες το καυτό νερό... Άνοιξες μονομιάς όλο το καυτό νερό...

(Γυρίζει στην καρέκλα της. Μιλάει και πάλι μηχανικά.)

Ο πατέρας σου άκουσε το ουρλιαχτό μου... Όταν μπήκε, με βρήκε λιπόθυμη στην μπανιέρα... Δεν είχε το μυαλό να προσέξει πως εσύ παρ' όλο που ήσουν δίπλα δεν έκλαιγες... Καθόσουν απολύτως ήρεμος και με κοιτάζες... Ίσως και να το απέδωσε στο σοκ...

(Βγάζει και πάλι τσιγάρο, αλλά δεν το ανάβει.)

Έμεινα στο νοσοκομείο ένα μήνα... Κι έκανα θεραπείες για οχτώ μήνες... Μέχρι σήμερα πονάω από εκείνα τα εγκαύματα... Αλλά εσύ μου είχες δείξει...

(Τον κοιτάζει.)

Και ήμουν ευτυχισμένη που μου είχες δείξει...

(Σηκώνεται όρθια. Τον πλησιάζει.)

Όταν μου είπες πως θα φύγεις, σκέφτηκα το καυτό νερό μέσα στη μήτρα μου... Αυτό το καυτό νερό ήταν η ελευθερία μου... Κι εγώ θα γινόμουν η δική σου ελευθερία...

(Χτυπάει με το χέρι της το κρεβάτι, δίπλα από το κεφάλι του, και ουρλιάζει.)

ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΟΥ... ΕΓΩ
ΕΙΜΑΙ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΟΥ... ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ...

(Πέφτει στα γόνατα μπροστά του. Με λυγμούς.)

... η ελευθερία σου... Υπάρχω επειδή έφτιαξα
εσένα... Θα γίνω ό,τι μου πεις, θα γίνω
υποχείριό σου... Θα γίνω το σώμα που δεν
έχεις... Θα γίνω εσύ...

(Στρέφει το κεφάλι της προς τα πάνω. Ανασηκώνεται ικετευτικά.)

Μονάχα μίλησέ μου... Μίλησέ μου... Θα κάνω
ό,τι θέλεις, μίλησέ μου... Θα γίνω σκιά σου,
μίλησέ μου...

(Ξεσπάει.)

ΜΙΛΗΣΕ ΜΟΥ, ΓΑΜΩ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ
ΣΟΥ... ΑΝΟΙΞΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ... ΜΙΛΗΣΕ
ΜΟΥ...

(Χτυπάει το σίδερο του κρεβατιού δίπλα στο κεφάλι του.)

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΟΥ ΜΙΛΗΣΕΙΣ... ΝΑ
ΑΝΟΙΞΕΙΣ ΤΑ ΓΑΜΗΜΕΝΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ ΚΑΙ
ΝΑ ΜΟΥ ΜΙΛΗΣΕΙΣ...

(Χτυπάει το πρόσωπό του.)

ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΜΗΝ ΜΟΥ
ΜΙΛΗΣΕΙΣ...

(Βάζει και πάλι τα κλάματα. Πέφτει στα γόνατά του.)

Συχώρεσέ με, αγάπη μου... Δεν το ήθελα...
Ήθελα μονάχα να σου ζητήσω να μου μιλήσεις...
να ανοίξεις τα μάτια σου...

(Φιλάει το κρεβάτι, τα σκεπάσματα.)

Σε αγαπώ, αγάπη μου...

(Όταν σώνεται ο λυγμός της, ανασηκώνεται – τον κοιτάει.)

Θέλεις να νικήσεις εσύ, έτσι; Θέλεις να έχεις τον έλεγχο, σωστά; Δεν με πειράζει να νικήσεις εσύ... Νίκησες... Είχες δίκιο, αυτός που αγαπάει περισσότερο, καταρρέει... Κατέρρευσα, είμαι στα πόδια σου... Σε αγαπάω και κατέρρευσα... Κι εσύ νίκησες... Με ακούς; *(Ουρλιάζει.)*
ΝΙΚΗΣΕΣ, ΣΟΥ ΛΕΩ ...

(Κάθεται στην καρέκλα. Μιλάει σαν να μονολογεί.)

Νίκησες, λοιπόν... Δεν είσαι ο Χαβιέ Νταρτούιγ... Δεν είσαι ο γιος μου... Δεν είχα ποτέ παιδιά, ούτε και άντρα... Ήμουν μια γιατρός κλεισμένη μέσα στο εργαστήριό μου... Από το πρωί μέχρι το βράδυ... Μια ψυχωσική γεροντοκόρη... Μια απότιστη... Μια τρελή, αγάμητη παρθένα που κάνει πειράματα...

(Σηκώνεται όρθια. Σκύβει προς το μέρος του.)

Μια τρελή που έφτιαχνε ένα γιο κι έναν εραστή... Και ένα κατοικίδιο τέρας – όπως το είπες...

(Απομακρύνεται, γυρίζει την πλάτη της.)

Σε βρήκα στα αζήτητα του νεκροτομείου... Και δεν ήσουν καν ένα πτώμα... Είσαι ένας συναρμολογημένος εγκέφαλος από δώδεκα κεφάλια... Κεφάλια που βρέθηκαν στα αζήτητα του νεκροτομείου... Σαν τα παιδικά τουβλάκια, που τα βάζουμε στη σειρά και σχηματίζουν ένα πρόσωπο... Αυτό είσαι... Ένας ραμμένος εγκέφαλος – σαν τις μπάλες ποδοσφαίρου που παλιά τις ράβανε με κουρέλια... Μια τυχαία συνύπαρξη δώδεκα κεφαλιών από τα αζήτητα... Και μια μπαταρία...

(Κάθεται ξανά, χωρίς να τον κοιτάζει.)

Σκέφτηκα να σου δώσω ένα σύνθετο παρελθόν – να σε μπλέξω με πατροκτονίες, με αιμομιξίες και άλλα τέτοια... Ήθελα να σε κάνω να εμπλακείς... Κάπου έχω διαβάσει πως οι άνθρωποι γινόμαστε άνθρωποι μέσα από την εμπλοκή... Ίσως να έπρεπε να σου πω την αλήθεια από την αρχή... Ίσως να το εκτιμούσες περισσότερο... Να το δεχόσουν... Αλλά εγώ δεν ξέρω τους ανθρώπους... Δεν ξέρω πόσο μπορούν να αγριέψουν με την ιστορία τους οι άνθρωποι...

(Σηκώνεται, πηγαίνει προς το μέρος του.)

Κι αυτό που είπες για την πλαστελίνη... Δεν στρέχει... Εσύ είσαι αδειανός από μνήμη – άρα σκληρός σαν διαμάντι... Η πλαστελίνη είμαι εγώ... Εγώ θα γίνω ό,τι θέλεις... Όποιο σχήμα, όποιο αντικείμενο θέλεις...

(Πλησιάζει στο πρόσωπό του.)

Σε παρακαλώ, πρέπει να με πιστέψεις... Να με πιστέψεις, να με συγχωρήσεις... Και να μου μιλήσεις... Θα κάνω ό,τι μου πεις... Ό,τι θέλεις... Θα σου φτιάξω σώμα, χέρια και πόδια και θα αποκτήσεις σώμα... Το ωραιότερο κορμί που είχε άντρας πάνω στη Γη... Και θα σου φτιάξω μια πούτσα όσο μεγάλη θέλεις...

(Ψιθυρίζει στο αφτί του Π.)

Θα είσαι όποιος θέλεις... Και θα σου φτιάξω ό,τι θέλεις, αγάπη μου...

(Απομακρύνεται. Μιλάει με ξερή φωνή.)

Κι εγώ θα γίνω σκιά σου... Θα εκτελώ τις διαταγές σου... Τα λόγια σου... Και δεν θα σε ενοχλώ... Το υπόσχομαι... Θα γίνω το κατοικίδιο σου... Μονάχα να μου μιλήσεις... Πρέπει να μου μιλήσεις... Έστω να ανοίξεις τα μάτια σου... Να τρεμίσεις τα βλέφαρά σου...

(Ζαρώνει καταγής. Κουλουριάζεται.)

Μονάχα, σε παρακαλώ, μίλησέ μου...

(Ο Π ξαναρχίζει να μιλάει. Τα μάτια του παραμένουν κλειστά.)

Π: Τότε δε πρόσωπον προς πρόσωπον...

Φ: *(Με βουβό λυγμό.)* Το ήξερα πως θα μιλούσες... Το ήξερα...

Π: Άρτι γινώσκω εκ μέρους...

Φ: *(Κλαίγοντας.)* Το ήξερα...

Π: *(Επιμένει, emphaticά.)* Άρτι γινώσκω εκ μέρους... Θυμάσαι τη συνέχεια;

Φ: Τότε δε επιγνώσομαι καθώς και επεγνώσθην...

Π: Φοβήθηκες πριν...

Φ: *(Πάντοτε με λυγμούς.)* Ναι, φοβήθηκα... Πάρα πολύ... Αλλά ήξερα πως θα μου μιλούσες...

Π: Γιατί;

Φ: Γιατί διαφορετικά δεν θα υπήρχε ο κόσμος... Δεν θα υπήρχε νόημα στον κόσμο...

Π: Ενώ τώρα μπορούμε να δώσουμε ένα νόημα...

Φ: *(Σηκώνει το κεφάλι και τον κοιτάζει.)* Ναι, μπορούμε...

Π: Μπορούμε να μιλήσουμε για τις δυνατότητές μας...

Φ: Έχουμε κάθε δυνατότητα...

Π: Έχουμε μόνο μία δυνατότητα...

Φ: *(Τον κόβει βιαστικά.)* Μπορούμε να γνωριστούμε... *(Χαμηλώνει αμήχανα τη φωνή της.)* Δηλαδή να με γνωρίσεις... Να σου μιλήσω για τον εαυτό μου... για τη ζωή μου...

Π: Έχουμε μόνο μία δυνατότητα, μητέρα...

Φ: Δεν είμαι η μητέρα σου· σ' το είπα αυτό... Είμαι μια νευρολόγος που κάνει πειράματα κι έμεινε γεροντοκόρη... Θα μπορούσα να σου αφηγηθώ τις ατέλειωτες ώρες της μοναξιάς μου...

Π: Έχουμε μόνο μία δυνατότητα, μητέρα... Να οδηγήσουμε...

Φ: *(Τον κόβει.)* Δεν είμαι η μητέρα σου... Και μπορούμε να κάνουμε χίλια πράγματα...

Π: *(Την κόβει, επαναλαμβάνοντας και συμπληρώνοντας την προηγούμενη φράση του.)* Να οδηγήσουμε τα πράγματα στο τέλος...

Φ: *(Σηκώνεται, πλησιάζει το πρόσωπό της στο δικό του.)* Πρέπει να με πιστέψεις...

Π: Σε πίστεψα...

Φ: Όχι πριν... Τώρα πρέπει να με πιστέψεις... Πριν, σου έλεγα ψέματα...

Π: Με έπεισες όμως...

Φ: Σε παρακαλώ... Τώρα έχεις νικήσει...

Π: Δεν υπάρχει νίκη, μητέρα...

Φ: *(Φωνάζει υστερικά.)* ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΣΟΥ...

Π: Δεν υπάρχει τίποτε άλλο παρά μια πείνα βαθιά μέσα μας...

Φ: *(Σαν αντίλαλος της προηγούμενης κραυγής της.)* Δεν είμαι η μητέρα σου...

Π: Και κάποτε αυτή η πείνα ανεβαίνει... Φτάνει στα δόντια και στα ρουθούνια...

Φ: Είναι πολύ συνηθισμένο... Γυρεύεις μανιωδώς να γαντζωθείς από ένα ψέμα... Αυτό ονομάζεται «Ανάγκη Υιοθεσίας»...

Π: Κι από εκεί η πείνα ελευθερώνεται...

Φ: (Με ένταση.) Δεν είμαι η μητέρα σου... Δεν υπάρχει Χαβιέ Νταρτούιγ... Είναι ο ήρωας ενός ασήμαντου μυθιστορήματος... Και το Ανριέτ Σέλεϊ έρχεται από το Μαίρη Σέλεϊ... Από τη συγγραφέα του Φρανκενστάιν... Όλα ήταν ψέματα... μια σαχλή επινόηση... Το καταλαβαίνεις;

Π: (Μονολογεί.) Μια σαχλή επινόηση...

Φ: Ακριβώς αυτό...

Π: Και η ταινία;

Φ: Ποια ταινία;

Π: Εκείνη η ταινία με το γιο που ονειρεύεται τη μητέρα του...

Φ: Δεν υπάρχει τέτοια ταινία...

Π: Υπάρχει...

Φ: Δεν υπάρχει... Την επινόησα εγώ...

Π: Είναι τα «Παιδικά χρόνια του Ιβάν» του Αντρέι Ταρκόφσκι...

Φ: Δεν ξέρω καμία τέτοια ταινία...

Π: Γυρισμένη το 1962... Χρυσό Λιοντάρι στο Φεστιβάλ της Βενετίας....

Φ: Δεν ξέρω τίποτε από όλα αυτά...

Π: Την έχουμε δει μαζί...

Φ: Εγώ δεν έχω δει καμιά ταινία με κανέναν...

Π: Τότε φαίνεται πως την έχω δει μόνος μου...

Φ: Πιθανώς...

Π: Για την ακρίβεια, μπορεί να την είδε κάποιος από τους δώδεκα που πλέον είμαι εγώ...

Φ: Ίσως... Δεν ξέρω...

Π: Την ταινία, την είδαμε μαζί...

Φ: Δεν είδαμε τίποτε μαζί...

Π: Την είδαμε μαζί, μητέρα...

Φ: *(Πλησιάζει το πρόσωπό του, τον αγγίζει με τα χέρια της. Μιλάει βιαστικά και λαχανιασμένα, με ανεξέλεγκτη αγωνία.)* Θέλω να σου πω κάτι ακόμη... Σου είπα πριν ψέματα πως έκοψα το κεφάλι σου... Σου είπα ψέματα... Έβαλα στο υγρό άζωτο ολόκληρο το σώμα σου... Πρέπει να με πιστέψεις... Δεν είσαι ένα κομμένο κεφάλι... Έχεις το σώμα σου... Απλώς είναι ακόμη ναρκωμένο... Είσαι αρτιμελής...

Π: Μην το βρομίζεις...

Φ: *(Φωνάζοντας σε έξαλλη κατάσταση.)* ΕΧΕΙΣ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΟΥ, ΣΟΥ ΛΕΩ...

Π: *(Την κόβει.)* Μην το βρομίζεις...

Φ: *(Καταρρέοντας.)* Δεν το βρομίζω...

Π: Εσύ πριν είπες πως δεν πρέπει να το βρομίζουμε...

Φ: *(Με λυγμική φωνή.)* Προσπαθώ να δώσω μια λύση...

Π: Ξέρεις πως η μόνη λύση είναι η εμπλοκή... Οι άνθρωποι γινόμαστε άνθρωποι μέσα από την εμπλοκή...

Φ: Προσπαθώ να δώσω μια ευκαιρία...

Π: Τις ευκαιρίες, τις έδινε ο Θεός... Τώρα πέρασε η ώρα...

Φ: Ο Θεός είναι παντοτινός...

Π: Τώρα πέρασε η ώρα...

Φ: Για τι είναι η ώρα;

Π: Για μια απάντηση...

Φ: Τι απάντηση;

Π: Ξέρεις, τότε δόθηκε μια απάντηση που δεν την έγραψε κανένας...

Φ: Πότε;

Π: Τότε, με τον Πιλάτο...

Φ: Πότε; Τότε που ρώτησε τον Χριστό;

Π: Ναι, τότε... Θυμάσαι τι τον ρώτησε;

Φ: Τι είναι αλήθεια...

Π: Μετά έγινε κάτι... Κάτι που δεν γράφτηκε...

Φ: Τι έγινε;

Π: Ο Χριστός έδωσε μια απάντηση...

Φ: Τι είπε;

Π: Δεν είπε... Έκανε κάτι...

Φ: Τι έκανε;

Π: Έκοψε κάτι και του το έδωσε...

Φ: Τι;

Π: Κάτι από το σώμα του...

Φ: Το αφτί του;

Π: Δεν ξέρουμε... Εικάζονται πολλά... Ένα δάχτυλο, ενδεχομένως...

Φ: Και ο Πιλάτος;

Π: Το πήρε και το κράτησε...

Φ: Το δάχτυλο του Κυρίου;

Π: Ναι, το δάχτυλο του Κυρίου...

Φ: Μάλιστα...

Π: Τι «μάλιστα»;

Φ: Είπα «μάλιστα»...

Π: Δεν είναι καθόλου «μάλιστα»...

Φ: Δεν καταλαβαίνω...

Π: Το «μάλιστα» θα γίνει όταν επιστρέψεις στον Ιησού αυτό το δάχτυλο...

Φ: Εγώ;

Π: Ναι, εσύ... Να το κόψεις και να το επιστρέψεις...

Φ: Θέλεις να κόψω το δάχτυλό μου;

Π: Αυτό ακριβώς...

Φ: Και τι θα κερδίσεις μ' αυτό;

Π: Εγώ, τίποτε... Θα είναι η απάντησή μας...

Φ: Σε ποιον;

Π: Στον Θεό...

Φ: Δεν θα το κάνω...

Π: (Με φωνή απόλυτα ανέκφραστη.) Είναι δικαίωμά σου...

Φ: (Με πολύ μεγάλη ένταση, σε κατάσταση κατάρρευσης.) Ξέρεις πως θα το κάνω... Ξέρεις πως θα κάνω τα πάντα για να μην σιωπήσεις...

Π: (Με τον ίδιο ανέκφραστο τόνο.) Είναι δικαίωμά σου...

Φ: (Ουρλιάζει.) ΣΟΥ ΕΙΠΑ ΠΩΣ ΘΑ ΤΟ ΚΑΝΩ...
(Πέφτοντας στα πόδια του με ικεσία.) Θα κάνω ό,τι θες...

Π: Θέλω πρώτα να βγάλεις τα ρούχα σου...

Φ: Θα το κάνω... *(Αρχίζει να βγάζει τα ρούχα της.)*

Π: Θέλω να σε δω... Να σε δω μέχρι το τέλος...

Φ: *(Ενώ γυμνώνεται.)* Θα γίνει ό,τι θέλεις...

Π: Θα γίνει αυτό που μένει...

Φ: Τι μένει;

Π: Το τελευταίο στάδιο...

Φ: Ποιο είναι το τελευταίο στάδιο;

Π: Η ελευθερία...

(Η Φ έχει γυμνωθεί. Στέκεται μπροστά του.)

Φ: Θα με κοιτάξεις;

Π: Θα κοιτάξω όταν πρέπει...

(Η Φ πηγαίνει με αποφασιστικά βήματα σε έναν πάγκο. Παίρνει ένα νυστέρι.)

Φ: *(Με πολύ μεγάλη ένταση.)* Ποιο δάχτυλο θέλεις;

Π: Ένα δάχτυλο... Όποιο να 'ναι...

Φ: Σου κάνει ο αριστερός δείκτης;

Π: Μου κάνει οποιοδήποτε δάχτυλο...

Φ: *(Βάζει το χέρι της στον πάγκο, έτοιμη να κόψει το δάχτυλό της με το νυστέρι.)* Θα με κοιτάξεις;

Π: *(Ανοίγει τα μάτια.)* Σε κοιτάζω...

Φ: Ορίστε, λοιπόν... *(Κόβει το δάχτυλό της. Φέρνει το ακρωτηριασμένο χέρι στην κοιλιά της και διπλώνεται.)*

Π: Αυτό είναι μια απάντηση...

Φ: *(Με σφιγμένη φωνή από τον πόνο.)* Ίσως να είναι μια απάντηση...

Π: Πονάς;

Φ: Λίγο... Αν ξέρεις πού να κόψεις, πονάς λιγότερο...

Π: Πρέπει να σταματήσεις την αιμορραγία...

Φ: Ξέρω να φροντίσω τον εαυτό μου... Εσύ πες μου τι θέλεις...

Π: Πρέπει να δώσεις κάπου την απάντησή σου...

Φ: Δεν καταλαβαίνω;

Π: Όπως την έδωσε ο Χριστός στον Πιλάτο...

Φ: *(Ενώ τυλίγει μια πετσέτα στο ακρωτηριασμένο χέρι της.)* Θέλεις να δώσω κάπου το κομμένο δάχτυλο;

Π: *(Αργά.)* Ναι, θέλω να δώσεις κάπου το κομμένο δάχτυλο...

Φ: Σε ποιον; Σε σένα;

Π: Εγώ δεν έχω χέρια να το πάρω...

Φ: Σε ποιον, τότε;

Π: Θέλω να το βάλεις στο μουνί σου...

Φ: *(Με μεγάλη ταραχή – ενδεχομένως με φόβο.)* Να το βάλω στο μουνί μου;

Π: Ναι... Βαθιά... Μέσα στη μήτρα όπου έγινε η σύλληψή μου... Εκεί όπου σε έκαψα με το καυτό νερό...

Φ: *(Με ταραχή.)* Αυτό ίσως να είναι κακό... Άρρωστο και ανάρμοστο...

Π: Αυτό είναι η απάντησή μας...

Φ: Απάντηση σε ποιον;

Π: Στον Θεό... Στη φύση....

Φ: Δεν ξέρω αν μπορούμε να το κάνουμε αυτό...

Π: *(Κλείνει τα μάτια. Μιλάει ανέκφραστα.)* Εσύ θα το αποφασίσεις...

Φ: *(Με ένταση.)* Απλώς σου είπα πως δεν ξέρω...

Π: *(Ανέκφραστα.)* Είναι δικαίωμά σου...

Φ: Εντάξει, λοιπόν...*(Παίρνει στο χέρι της το ματωμένο δάχτυλο.)*
Θα γίνει αυτό που λες... *(Το βάζει ανάμεσα στα πόδια της. Το σπρώχνει στον κόλπο της.)*

Π: *(Πάντοτε με τα μάτια κλειστά.)* Πώς νιώθεις;

Φ: Δεν ξέρω... Δεν μπορώ να το περιγράψω...

Π: Μήπως θέλεις να σταματήσουμε;

Φ: Όχι...

Π: Αν θέλεις...

Φ: *(Τον κόβει.)* Σου είπα, δεν θέλω...

Π: Σου αρέσει αυτό που ζεις;

Φ: Μου αρέσει που είμαι μαζί σου...

Π: Είσαι ευτυχισμένη;

Φ: Είμαι ευτυχισμένη εφόσον είμαι μαζί σου...

Π: Νιώθεις το δάχτυλο μέσα στο μουνί σου;

Φ: Το νιώθω...

Π: Είναι το δάχτυλό μου... Είμαι εγώ...

Φ: Ναι, εσύ είσαι...

Π: Βάλε τον Μπαχ...

Φ: Τον Μπαχ;

Π: Ναι, τον Μπαχ...

Φ: *(Πηγαίνει προς το στερεοφωνικό.)* Ο Μπαχ είναι μια προσευχή στον Θεό...

Π: Βάλε τον Μπαχ, μητέρα...

Φ: *(Βάζει και πάλι το Erbarme Dich του Μπαχ. Ακούγεται σιγανά.)* Νόμιζα πως είχαμε αφήσει πίσω μας τον Θεό...

Π: Δεν υπάρχει Θεός... Ο Μπαχ είναι μια προσευχή ανάμεσά μας...

Φ: Ανάμεσά μας;

Π: Ναι... Γυρεύουμε έλεος ο ένας από τον άλλον...

Φ: *(Κάθεται στην καρέκλα, απέναντί του.)* Αυτό είναι ελπιδοφόρο...

Π: Και τώρα είναι η ώρα...

Φ: Ποια ώρα;

Π: Η ώρα για να ολοκληρωθεί όλο αυτό...

Φ: Θα κάνω ό,τι μου πεις...

Π: Θυμάσαι την ταινία μας;

Φ: Τα παιδικά χρόνια του Ιβάν;

Π: Αυτή είναι η ταινία μας... Τη θυμάσαι;

Φ: Νομίζω πως τη θυμάμαι...

Π: Θυμάσαι που ο Ιβάν πνίγει τη μητέρα;

Φ: Δεν γίνεται αυτό... Τη μητέρα, τη σκοτώνουν οι Γερμανοί...

Π: Τη μητέρα, την πνίγει ο Ιβάν στο πηγάδι...

Φ: Τη μητέρα, τη σκότωσε ένας πυροβολισμός... Κι ο Ιβάν την κοιτάζει από το βάθος του πηγαδιού...

Π: Δεν θυμάσαι καλά...

Φ: Η μητέρα δεν κατέβηκε ποτέ στο πηγάδι, Χαβιέ... Έμεινε πάνω... Ο Ιβάν κατέβηκε για να πιάσει το αστέρι του νερού...

Π: Στο πηγάδι κατέβηκαν μαζί...

Φ: Στο πηγάδι κατέβηκε μόνο ο...

Π: *(Ανοίγει τα μάτια. Μιλάει με ένταση και εμφατικό τόνο.)* Στο πηγάδι κατέβηκαν μαζί...

Φ: *(Επαναλαμβάνει αδύναμα.)* Στο πηγάδι...

Π: *(Συμπληρώνει τη φράση της εμφατικά.)* Κατέβηκαν μαζί...

Φ: *(Παθητικά.)* Κατέβηκαν μαζί...

Π: Κι εκεί η μητέρα ξάπλωσε πάνω στο νερό...

Φ: Στο νερό...

Π: Κι έπειτα ο Ιβάν βύθισε το πρόσωπό της...

Φ: Την έπνιξε στο νερό...

Π: Εκείνη τον κοιτούσε... Αιώνια τον κοιτούσε...

Φ: Έλαμπε σαν αστέρι τη νύχτα...

Π: Κι έπειτα έσκυψε κι αυτός μέσα...

Φ: Βυθίστηκαν μαζί...

Π: Ρουφήχτηκαν ο ένας από τον άλλον...

Φ: Κι οι Γερμανοί;

Π: Δεν υπάρχουν Γερμανοί...

Φ: Ο πόλεμος; Τα ναρκοπέδια;

Π: Δεν υπάρχει τίποτε...

Φ: Η φωτογραφία στη φυλακή του Βερολίνου; Οι συρμάτινες κρεμάλες;

Π: Δεν υπάρχει τίποτε από όλα αυτά... Όλα τέλειωσαν μέσα στο πηγάδι...

Φ: Κι εμείς;

Π: Εμείς αποφασίζουμε...

Φ: Τι;

Π: *(Κοφτά.)* Θέλω να πεθάνεις...

Φ: Να πεθάνω;

Π: Ναι... Σαν τη μητέρα του Ιβάν...

Φ: *(Με ξεροή φωνή.)* Πώς;

Π: Θέλω να βυθίσεις το νυστέρι στην καρδιά σου... Να πεθάνεις μπροστά μου...

Φ: Γιατί;

Π: Για να πεθάνουμε και οι δύο μέσα σου... Για να επιστρέψω μέσα σου...

Φ: Και η ζωή μας; Η ελευθερία μας;

Π: Η μόνη ελευθερία είναι ο θάνατός μας... Είναι η απάντησή μας...

Φ: Αυτό είναι παράλογο...

Π: Αυτή είναι η αλήθεια...

Φ: Κι εσύ, τι θα γίνεις;

Π: Θα σιωπήσω... Όταν μυρίσει το πτώμα σου, θα έρθει η αστυνομία... Η ανάκριση θα πει πως μια τρελή μάνα είχε κόψει και ηλεκτροδοτήσει το κεφάλι του γιου της... Κι εγώ θα είμαι σιωπηλός... Κανείς δεν θα ξέρει πως τους ακούω...

Φ: Τι θα σε κάνουν;

Π: Όταν η υπόθεση μπει στο αρχείο, θα αποτεφρώσουν το κεφάλι μου στον κλίβανο του νεκροτομείου...

Φ: Μπορεί να σε πάρουν στο εργαστήριο πειραμάτων...

Π: Κανείς δεν θα δεχτεί να συνεχίσει κάτι τόσο άρρωστο...

Φ: Είναι τρελό όλο αυτό...

Π: Φυσικά και είναι... Αλλά συμβαίνει... Είναι η αλήθεια...

Φ: Δεν θα το κάνω...

Π: Θα το κάνεις...

Φ: Γιατί να το κάνω;

Π: Γιατί αυτό είναι η ελευθερία μας...

Φ: *(Χαμηλόφωνα, σχεδόν ψιθυριστά.) Δεν θα το κάνω... Δεν θα σε αφήσω να καείς...*

Π: Μόνον ο θάνατος είναι η ελευθερία μας...

Φ: *(Φωνάζει.) ΔΕΝ ΘΑ ΤΟ ΚΑΝΩ...*

Π: Ο μεγάλος θάνατος... Που τον διαλέγεις όπως διαλέγεις ένα διαμάντι...

Φ: Δεν θα το κάνω... Ό,τι και να μου πεις, δεν θα το κάνω...

Π: *(Κλείνει τα μάτια. Ανέφραστα.) Είναι δικαίωμά σου...*

Φ: *(Φωνάζει.) ΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΟΥ... (Ξεσπάει σε κλάματα. Πέφτει στο πάτωμα.) Δ ι κ α ί ω μ ά μ ο υ ... (Κλαίει γοερά.)*

Π: *(Πάντοτε με κλειστά τα μάτια. Με πολύ χαμηλή φωνή, σχεδόν σαν ψιθύρισμα.) Ε λ ε υ θ ε ρ ί α ...*

(Το Erbarme Dich σβήνει μέσα στους λυγμούς της Φ. Το φως χαμηλώνει και επικεντρώνεται μονάχα πάνω της. Ο Π δεν φαίνεται, σαν να έχει εξαφανιστεί από τη σκηνή – ή σαν να μην υπήρξε ποτέ. Εκείνη ανασηκώνεται, αγγίζει το κάτω μέρος του κρεβατιού, εκεί όπου θα βρίσκονταν τα πόδια του Π.)

Φ: Το ήξερα... Το ήξερα καλά πως θα το τελειωνες έτσι... Πως θα ερχόσουν πίσω για να το τελειώσεις... Πάντοτε πήγαινες τα πράγματα ως το τέλος... Στο τέλος είναι το κουκούτσι της αγάπης... Στο τέλος είσαι εσύ...

(Σηκώνεται και πάει στον πάγκο.)

Και τώρα ξέρω πως η μόνη μας δυνατότητα είναι αυτή... Η δυνατότητά μας... Να μπούμε μέσα στο διαμάντι... Να μπούμε μέσα...

(Πιάνει το νυστέρι.)

Ξέρεις πως θα το κάνω... Σε γέννησα για να σε ακολουθώ... Σε έφτιαξα για να κάνω αυτό που μου λες... Έχω μέσα στο μουνί μου το δάχτυλό σου... Σε έχω μέσα μου...

(Ξαναγυρίζει μπροστά του. Ενώ μιλάει, πέφτει στα γόνατα.)

Ξέρεις πως θα το κάνω, αγάπη μου... Δεν υπήρχε περίπτωση να μην το κάνω... Είσαι ο πούτσος που γεμίζει τη μήτρα μου... Είσαι το λεπίδι που δικαιώνει την καρδιά μου...

(Με μεγάλη ένταση και ταραχή.)

Είσαι ο παντοτινός γιος μου...

(Σχεδόν διπλώνεται, καθώς το κεφάλι της αγγίζει τα γόνατά της. Χαμηλόφωνα, σαν να μονολογεί.)

Η ελευθερία σάς είναι άχρηστη αν δεν φάτε, αν δεν πιείτε, αν δεν κοιμηθείτε μαζί μας... Η ελευθερία είναι άχρηστη αν δεν απλώσει το αίμα μας σε τούτη την αρένα... Αν δεν ρουφηχτούνε τα αίματά μας...

(Σηκώνει το κεφάλι.)

Ναι, τη θυμάμαι καλά την ταινία... Εκεί που όλα τελειώνουνε μες στο πηγάδι... Ο Ιβάν με τη μητέρα του βυθίζονται στο νερό... Θυμάμαι και τη συνέχεια... Ο Ιβάν μπαίνει μέσα στη μητέρα... Τα μάτια της ρουφάνε τον αντικατοπτρισμό του – σαν δυο ρουφήχτρες που στροβιλίζουν μέσα τους το νερό... Έπειτα η επιφάνεια μαυρίζει... Σκοτάδι... Ο Ιβάν έχει επιστρέψει...

(Σηκώνεται και πάλι.)

Είσαι πια μέσα μου, αγάπη μου...

(Σηκώνεται όρθια μπροστά από εκεί που βρισκόταν το κρεβάτι του Π.)

Κοίταξέ με, Χαβιέ... Ξέρω πως με βλέπεις· δεν μπορεί να μην με βλέπεις... Τώρα είναι η ώρα... Η ώρα για τον μεγάλο θάνατο... Μπαίνουμε μέσα στο νερό... Μπαίνουμε μέσα στο διαμάντι... Μπαίνουμε μέσα...

(Ακουμπάει το νυστέρι στο στήθος της. Μιλάει αργά, με συγκίνηση και ταραχή.)

Μπαίνουμε μέσα στο διαμάντι...

(Την τελευταία της λέξη την ψιθυρίζει αργά ενώ βυθίζει το νυστέρι στην καρδιά της.)

Ελευθερία...

(Μονομιιάς η σκηνή σκοτεινιάζει. Απόλυτο πηχτό σκοτάδι. Από τα μεγάφωνα αρχίζει και πάλι, αυτή τη φορά με δυνατή ένταση, το Erbarme Dich από το Κατά Ματθαίον Πάθη του Μπαχ. Αυτή τη φορά ακούγεται δυνατά.

Να δοθεί χρόνος να ακουστεί το κομμάτι. Ίσως σε μια οθόνη να δείχτούν εικόνες από τα Παιδικά χρόνια του Ιβάν – οι σκηνές των ονείρων με τη μητέρα. Ίσως και όχι.

Ωστόσο, όλα να τελειώσουν μέσα στη μουσική.)